

Búp Bê Khiêu Vũ Với Ai?

Contents

Búp Bê Khiêu Vũ Với Ai?	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3: Chương	4
4. Chương 4	7
5. Chương 5	8
6. Chương 6	9
7. Chương 7	10
8. Chương 8	12
9. Chương 9	12
10. Chương 10	12
11. Chương 11	14
12. Chương 12	15
13. Chương 13	16
14. Chương 14	17
15. Chương 15	18
16. Chương 16	19
17. Chương 17	19
18. Chương 18	20
19. Chương 19	21
20. Chương 20	22
21. Chương 21	24
22. Chương 22	25
23. Chương 23	26
24. Chương 24: Chương 24	27
25. Chương 25: Chương 25	29
26. Chương 26: Chương 26	30
27. Chương 27: Chương 27	31
28. Chương 28: Chương 28	33
29. Chương 29: Chương 29	34
30. Chương 30: Chương 30	35
31. Chương 31: Chương 31	37
32. Chương 32: Chương 32	38
33. Chương 33: Chương 33	39
34. Chương 34: Chương 34	41
35. Chương 35: Chương 35	43
36. Chương 36: Chương 36	44
37. Chương 37	46
38. Chương 38	47
39. Chương 39	49
40. Chương 40	51
41. Chương 41	53

42. Chương 42	54
43. Chương 43	55
44. Chương 44	57
45. Chương 45	58

Búp Bê Khiêu Vũ Với Ai?



Giới thiệu

Không sex. Không bạo lực, không cả những tình tiết gay cấn, giật gân hút mồi. Nhưng lại cuốn hút mồi.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bup-be-khieu-vu-voi-ai>

1. Chương 1

Màn sương mờ ảo bao trùm không gian, những cây ngô đồng cách đó không xa dường như đang ẩn khuất trong cõi tiên. Đã lâu lắm rồi không nhìn thấy những buổi sáng sương mù như thế này.

Bố mẹ đang nói chuyện dưới tầng, giọng nói rất khẽ, nói đi nói lại cũng chỉ xoay quanh vấn đề sống tự lập của con gái. Xuân Phi quyết định chuyển đồ đạc xuống dưới tầng. Cô ngồi xuống, không nói một lời nào, cầm đĩa chia quả trứng trên **a thành hai phần.

Những lúc như thế này cô không biết phải nói gì, dường như có nói bao nhiêu lần thì cũng vô ích.

- Ăn xong có cần bố đưa đi không?
- Không cần đâu ạ, Tô Kính Hy sẽ đưa người của công ty chuyển nhà đến.
- Con đúng là chẳng hiểu gì cả.
- Bố không kìm được quát lên.
- Chẳng phải cuối tuần Kính Hy phải đưa bố mẹ nó đến Thượng Hải chơi sao?
- Anh trai bảo anh ấy đến Ạ.
- Mà nói với anh chuyện chuyển nhà rồi sao?
- Mẹ ngạc nhiên, đôi lông mày chau lại.
- Anh mà đang thi đấu ở Thượng Hải, những chuyện cồng con như vậy mà cũng gọi điện cho anh. Gọi điện không mất tiền chắc? Cả nhà này chỉ có mày là nhiều chuyện, không biết cái gì cả.
- Bà đừng mắng con nữa. Xuân Phi nó ngốc nghếch như vậy đều là do bà mắng nhiều quá đấy.
- Hừ, con gái giống hệt ông, từ một cái khuôn mặt ra, không ngốc mới là lạ. May mà Thuần Uyên giống tôi. Nếu hai đứa con giống ông thì tôi không biết trông chờ vào đâu.

Bố không nói nữa, dường như con gái giống mình cũng là chuyện không thể chấp nhận được. Trên bàn ăn chỉ có tiếng hàm răng va đập vào nhau, phát ra tiếng ken két chói tai, thỉnh thoảng vang lên tiếng cằn nhằn của mẹ:

- Lại kén ăn hả?

Xuân Phi bặm môi, bữa sáng ngày hôm nay thật khó nuốt. Cô không hề biết cuối tuần Tô Kính Hy phải đi Thượng Hải. Cô cũng không bao giờ quan tâm đến điều đó. Bởi vì anh trai chưa bao giờ nói cho cô biết những chuyện này.

Anh chỉ cố gắng hết sức để cô có một cuộc sống thật tốt. Mặc dù những điều mà anh làm không phải là những điều cô muốn. An Dương Xuân Phi sống ở trung tâm thành phố.

Nhưng trường của cô lại ở ngoại thành, đây là trường tư dành cho con nhà quý tộc. Từ hồi tiểu học, bố đã không ngại nắng mưa lái xe đưa cô đến trường. Xuân Phi luôn mong chờ đến một ngày được sống tự lập một mình, có thể thoát khỏi nỗi phiền muộn khi phải ngồi trên xe.

Nhưng khi cái ngày ấy đến thật thì cô lại có cảm giác buồn khó tả. Lúc này là lúc mà thời tiết vô cùng oi bức. Cái nắng nóng gay gắt khiến người ta không thể chịu đựng được. Có thể dùng từ “cay độc” để ví với mặt trời.

Xuân Phi chống tay đứng dưới ánh nắng chói chang, chỉ đạo những người ở công ty chuyển nhà đưa đồ đạc vào khu nhà Hương Hải. Cô có cảm giác hình như mình sắp tan chảy, nếu không thì vì sao hai chân lại mềm nhũn ra thế này?

Tô Kính Hy đứng dưới bóng cây, tay cầm que kem treu đùa cô:

- Bà chủ không nóng à?

Khoảnh khắc ấy, Xuân Phi có cảm giác dường như tất cả âm thanh trên thế giới này đều rời xa cô. Âm cuối trong câu nói của Tô Kính Hy cùng với tiếng ve kêu trên cành cây trở thành tiếng tuyết tuyết liên hồi vang lên bên tai cô.

Cô ngã lăn ra đất, đập mình xuống nền gạch khiến Tô Kính Hy sợ đến nỗi hồn bay phách lạc.

Tô Kính Hy nghĩ:

Quả nhiên là nên cách ly cô nàng phiền phức này càng xa càng tốt, nếu không chắc chắn một ngày nào đó mình sẽ bị cô ta hại chết. Tô Kính Hy công Xuân Phi mặt mày tái nhợt đến phòng y tế gần đó thì thấy đã có ba bốn người nằm ngổn ngang ở đó.

Cô y tá đeo kính bình tĩnh nói về phía phòng thuốc:

- Tiểu Trương, lấy bình nước muối ra đây, lại có người ngất rồi. Sau đó cô ấy chỉ về phía chiếc giường còn trống và nói với Tô Kính Hy đang đứng ở cửa:

- Đặt bạn gái của cậu xuống chiếc giường kia, sau đó lấy rượu cồn xoa vào lòng bàn tay, trán và các khớp của cô ấy.

“Cô ấy không phải bạn gái của tôi”.

Tô Kính Hy chưa kịp nói câu ấy thì y tá đã chạy vào phòng thuốc như một cơn lốc xoáy. Anh lảo nhảm một hồi, sau đó tận tâm tận lực xoa cồn cho Xuân Phi. Đôi lông mày của Xuân Phi co lại vì đau.

2. Chương 2

Tô Kính Hy chợt nhận ra một điều, anh quen biết cô bao nhiêu năm rồi? Bốn năm hay năm năm? Có lẽ lâu hơn. Anh chưa bao giờ gặp cô gái nào hiếu thắng như thế này. Dù phải phơi mình dưới cái nắng gay gắt nhưng cũng không chịu mở miệng nhờ anh giúp.

- Tô Kính Hy...

- Cô nàng phiền phức, em làm cho người khác hết hồn. Nếu em có mệnh hệ gì thì ông anh trai thương em gái hơn cả tính mạng của mình không phanhy lột da anh mới là lạ đấy?

Những lời mà Xuân Phi muốn nói bỗng chốc tắc nghẹn trong cổ họng. Đột nhiên cô thấy tức giận.

Cô không hề kiên nhẫn, quay mặt sang một bên và nói:

- Này, em còn nhớ là anh cũng biết nấu ăn. Tối nay em muốn ăn cá sốt hành. Cá không được rán quá già. Em còn muốn ăn món khoai tây sốt ở nhà ăn của Học viện Giai Kỳ.

- Cô nàng phiền phức, đồ quỷ kén ăn, anh chúc em mười năm không có ai theo đuổi.

Sắc mặt của Tô Kính Hy trông rất khó coi, khó coi đến nỗi khóe miệng run lên.

- Không sao, không biết chừng nếu không có ai theo đuổi em thì anh trai em sẽ bắt anh lấy em. Từ trước đến nay anh rất nghe lời anh trai em mà.

Tô Kính Hy không nói được lời nào. Xuân Phi đắc chí nhìn anh. Im lặng một hồi lâu, Tô Kính Hy chịu thua, ném cho Xuân Phi một cái lườm rồi đi ra ngoài. Nụ cười của Xuân Phi đóng băng trên khuôn mặt.

Vốn dĩ cô muốn nói: “Xin lỗi, cảm ơn anh”, nhưng với người coi cô là rắn rết như anh thì cũng không cần thiết phải nói những lời lịch sự như thế.

- Trời ơi, tay em làm sao thế kia? - Y tá giật nảy mình.

- Hả? - Xuân Phi cũng giật nảy mình.

Cúi đầu nhìn mu bàn tay của mình sưng phồng lên như cái bánh bao. Y tá ngạc nhiên hỏi:

- Em không thấy đau sao?

- Có ạ, bây giờ mới thấy rất đau, chỉ là lúc nãy không chú ý. - Cô thật thà nói.

- Em vừa cãi nhau với bạn trai à?

Chị nói cho em biết, em còn nhỏ tuổi, thích ngắm những anh chàng đẹp trai. Nhưng những người đàn ông đẹp trai đều rất đa tình. Em thử nghĩ mà xem, sau này chết đi tất cả đều biến thành đầu lâu xương cốt, chẳng phải là đáng sợ như nhau sao?

- Bạn trai của chị...?

- Xuân Phi định hỏi bạn trai của cô y tá trông như thế nào.

- Chị không có bạn trai.

Haizzz, những người theo đuổi chị đều rất xấu trai, ảnh hưởng đến “khẩu vị” của chị.

Người chết đi đều biến thành đầu lâu xương cốt, chẳng phải đều giống nhau sao? Xuân Phi bật cười. Thì ra trên thế giới này không chỉ một mình cô không muốn nói thật với lòng mình.

3. Chương 3: Chương

Ánh sáng yếu ớt xuyên qua cửa kính, hắt vào căn phòng. Xuân Phi ngồi dậy, bỗng nhiên cảm thấy hoảng hốt, sau này thực sự sẽ sống một mình sao? Nhưng ngay lập tức khóe môi của cô từ từ nhếch lên, cuối cùng biến thành đường cong.

Cô không thể kìm được nghĩ đến hai từ “tái sinh”. Xuân Phi nhìn tờ lịch Naruto treo trên tường, ngày mùng 1 tháng 9 được khoanh tròn bằng bút đỏ, từ bây giờ đến ngày đó còn bốn ngày.

Chưa bao giờ Xuân Phi lại mong chờ ngày khai giảng như thế này. Trước đây, mỗi khi đến ngày khai giảng của Học viện Giai Kỳ cũng là lúc mà cơn ác mộng của Xuân Phi bắt đầu. Bởi vì điều đó có nghĩa là, trong nửa năm tới, ngày nào cô cũng phải ở trong xe một tiếng rưỡi.

Nếu không may bị tắc đường đến muộn thì còn bị cô giáo phạt đứng. Tuy nhiên những cơn ác mộng đó sắp trở thành dĩ vãng. Buổi sáng mẹ gọi điện thoại nhắc nhở: “Sau khi cuộc thi piano kết thúc anh sẽ về thăm con. Trong thời gian này con không được gọi điện thoại cho anh. Tiền học phí và tiền sinh hoạt mẹ đã gửi vào thẻ của con rồi. Chưa biết kiểm tiền thì phải tiêu pha tiết kiệm một chút”.

Lúc ấy, Xuân Phi mới nhớ đến chuyện nộp học phí. Mọi người xếp hàng dài trước chiếc máy ATM cuối đường. Khó khăn lắm mới chờ được đến buổi tối không có người, cô nhét thẻ vào máy, nhưng đợi rất lâu mà không thấy tiền đâu.

Xuân Phi đứng ngây ở đó và nghĩ: Mình đúng là quá “may mắn”, gặp đúng cái máy ATM hỏng. Lúc ấy cô mới phát hiện ở một góc khuất bên cạnh máy ATM có ghi hàng chữ: “Máy gặp sự cố”.

Cô ức chế lấy lại thẻ rồi ra về.

- Này, bạn gì ơi, máy rút tiền này... - Một giọng nói lạ nhưng rất có sức hút vang lên bên tai Xuân Phi.

Xuân Phi không quay đầu lại mà nói:

- Cái máy ấy hỏng rồi.

- Bạn đừng đi vội, cái máy ấy không hỏng đâu. - Giọng nói rất có sức hút lại vang lên, ngữ khí rất kiên định.

Xuân Phi quay đầu lại, không biết ánh đèn trong đêm tối quá mê hoặc hay là nụ cười của chàng trai này quá đẹp mà cô ngây người không nói được lời nào. Những sợi tóc màu cà phê đậm bay bay trên khuôn mặt thanh tú và tinh xảo.

Đôi mắt biết cười dường như lúc nào cũng đang mỉm cười và phát ra ánh sáng lấp lánh. Anh ta đến trước máy rút tiền, đưa tay gạt gạt khe rút tiền một lúc lâu, sau đó một tập tiền tuôn ra.

- Hả? Không phải là hỏng rồi sao?

- Xuân Phi ngạc nhiên thốt lên.

- Không phải là hỏng mà là khe rút tiền có dính kẹo cao su.

Anh ta đưa tiền cho Xuân Phi và nói.

- Đây là mảnh khốe rất phổ biến gần đây, bạn không xem tin tức à? Còn nữa, nếu máy rút tiền hỏng thì nhân viên ngân hàng sẽ dán thông báo trên màn hình của máy chứ không phải dán ở chỗ tối như thế này.

Xuân Phi như chợt nhận ra điều gì đó đập vào đầu mình và nói:

- Trời ơi, tôi thật ngốc. Tôi đọc tin ấy rồi. Cảm ơn anh.

- Haha, lần sau chú ý nhé. Tạm biệt. Trên tay anh ấy có cầm một bình nước giữ nhiệt bằng inox mà nhà trường phát cho. Trên chiếc bình ấy có in hai chữ “Giai Kỳ”.

- Anh cũng là học sinh của Học viện Giai Kỳ à?

Xuân Phi đứng chần trước mặt anh ta và hỏi.

- Cấp ba đúng không?

Dường như đây là lần đầu tiên cô đứng chần trước mặt người khác, cánh tay dang ra như chuẩn bị ôm lấy anh ta vậy. Nghĩ đến đây, da mặt mồng tang của Xuân Phi đỏ ửng lên vì e thẹn. Anh chỉ mỉm cười nhìn cô. - Lẽ nào là đại học... Xuân Phi e thẹn nhìn anh.

Nhưng chàng trai trước mặt không cho cô bất kỳ câu trả lời nào, chỉ mỉm cười nhìn cô. Mình có nên biết điều mà rời đi không nhỉ? Đứng chần trước mặt anh ấy thế này giống như là muốn bắt chuyện vậy. Vốn dĩ là muốn bắt chuyện mà. Xuân Phi nghĩ mãi nghĩ mãi, cô thấy mặt mình nóng ran, chân cũng lùi ra sau.

- Tạm biệt. - Anh vẫn chỉ mỉm cười.

Mặt Xuân Phi đỏ bừng, cô nhường đường cho anh đi. Anh vừa đi được hai bước thì nghe thấy giọng nói mềm mại của một cô gái vang lên từ phía sau:

- Triệt.

- Kỷ Vi, em chậm chạp quá.

Anh ta quay người lại, mỉm cười và nói.

- Xin lỗi, cửa hàng đông người quá.

Cô gái nũng nịu khoác tay anh. Chắc là cô ấy đã nhìn thấy cảnh tượng Xuân Phi giống như một kẻ háo sắc đứng chắn trước mặt anh, thế nên mới ném cho Xuân Phi một ánh nhìn đầy thù địch. Bỗng chốc Xuân Phi cảm thấy rất xấu hổ.

- Ủ, chúng mình mau đi thôi, đừng để mọi người chờ quá lâu. - Chàng trai nói với cô gái.

Xem ra anh chàng này đã có chủ rồi. Cô gái đi bên anh da trắng, chân dài, dáng chuẩn, đúng là một mỹ nhân. Xuân Phi vội vàng đi về hướng ngược lại với họ giống như vừa làm sai chuyện gì vậy. Thật là mất mặt.

Xuân Phi thở dài rồi nghĩ: Sao mình có thể đứng chắn trước mặt người khác như một kẻ háo sắc như thế được cơ chứ? Nếu sau này mà gặp lại người đó ở trường thì quả thực cô sẽ xấu hổ đến nỗi không dám ngẩng cao đầu. 4. Buổi lễ đón học sinh mới hàng năm của nhà trường hết sức long trọng.

Trên cánh cửa theo kiến trúc châu Âu có treo hàng chữ đỏ bắt mắt: Lá phong tháng chín màu đỏ nhạt, gợi cho người ta cảm giác trong suốt mơ hồ dưới ánh mặt trời. Xuân Phi cầm cuốn sách tiếng Anh, ngồi trên bãi cỏ dưới bóng cây nhưng hầu như không nhớ được một từ mới nào.

Con châu chấu nhảy từ bụi cỏ ra khiến cô giật nảy mình.

- Xuân Phi, cậu ngồi làm gì đấy?

- Học từ mới.

- Bà chị của em, chị bình thường một chút có được không? - Một cô gái tóc ngắn sỗ sàng kéo cô dậy.

- Buổi lễ đón học sinh mới bắt đầu rồi, mau đưa mình đến hội học sinh, tuyệt đối sẽ không bị tóm đầu

- Đến hội học sinh làm gì?

- Ở buổi lễ đón học sinh mới có rất nhiều anh đẹp trai đứng tiếp đón. Hiệu trưởng nghĩ ra cái chiêu này quả là tuyệt. Những anh chàng đẹp trai này mặc đồng phục giống nhau. Năm ngoái mình cũng đi xem rồi. Đẹp trai lắm ý.

Xuân Phi không nỡ từ chối cô bạn. Cô bạn nhìn Xuân Phi với ánh mắt khẩn cầu. Cô suy nghĩ ba mươi giây rồi hỏi:

- Tiểu Thái, có đúng là thích thế không?

Thoạt nghe Xuân Phi nói Tiểu Thái có chút mơ hồ. Xuân Phi nói thường thiếu chủ ngữ như thế. Hai người học cùng lớp từ hồi tiểu học. Xuân Phi không thích nói nhiều, lúc nào cũng mơ mơ hồ hồ. Khoảnh khắc mơ hồ còn nhiều hơn những lúc bình thường. Cô nghĩ một lúc lâu, cuối cùng cũng hiểu ý của Xuân Phi.

Cô hí hóp nói:

- Thích chứ, nhưng cũng chỉ có thể nhìn trộm thôi.

- Xuân Phi, cậu thích chàng trai như thế nào? Thực sự không có người nào mà cậu thích sao?

- Người thích... người mình thích... phải có mái tóc màu cà phê đậm... có nụ cười ấm áp như gió xuân... còn nữa... chưa có bạn gái.

- Đây là yêu cầu gì? Cậu đang bôi bác mình? - Cô gái gườm gườm nhìn Xuân Phi.

Xuân Phi cười nhạt hai tiếng rồi nghĩ: Nếu là bình thường thì từ chối Tiểu Thái cũng chẳng sao cả. Chỉ sợ bây giờ nói không thì cô ấy lại giận mấy ngày liền. Sân vận động của trường rất rộng, dù sao thì cũng là

trường quý tộc mà, chỗ đỗ xe còn không đủ, xe xếp ngang xếp dọc.

4. Chương 4

...Tiểu Thái dắt tay cô đi qua sân vận động, trong hội trường vang lên tiếng người nói ồn ào, phòng tiếp đón ở tầng trên của hội trường, những anh chàng đẹp trai và các cô gái xinh đẹp trong bộ lễ phục màu xanh lam đang bận rộn sắp xếp quà tặng phụ huynh.

- Này, sao cậu lại mặc quần của mình...?

- Quần từ năm ngoái ngấn rồi mà.

Thỉnh thoảng lại nghe thấy những tiếng nói vọng ra ngoài cửa sổ. Tiểu Thái che miệng cười bí hiểm. Xuân Phi lăm lè ngồi sau cô. Sao lại có thể làm chuyện điên rồ giống cô ta được nhỉ?

Xuân Phi vỗ vai Tiểu Thái nhưng Tiểu Thái đang phấn khích nên không thèm để ý đến cô.

- Tiểu Thái, mình đi đây, mình không muốn cùng cậu làm những chuyện điên rồ như thế này. - Xuân Phi khẽ nói.

Tiểu Thái bám chặt tay vào cửa sổ, hai mắt tròn tròn như hai quả cầu thủy tinh. Xuân Phi ngồi xuống chân tường, quyết định canh chừng giúp cô ấy. Bên trong cửa kính là một thế giới khác, thế giới của những người tỏa sáng. Tô Kính Hy ở trong thế giới ấy.

Anh trai cũng ở trong thế giới ấy. Chỉ có điều thế giới ấy quá chật hẹp, dù cô có cố gắng thế nào thì cũng không thể chen vào được.- Này, hai cô đang làm gì vậy?

Hai chị lớp trên xinh đẹp đứng ở cửa phòng tiếp đón. Họ bị hội trường sai đi chuyển quà đã đủ tức giận lắm rồi, không ngờ vừa ra cửa lại gặp phải hai kẻ vụng trộm. Đối với người ngoài hành tinh hoàn toàn không có chút nhạy cảm, ngay cả lúc canh chừng cũng mất cảnh giác như Xuân Phi, Tiểu Thái cũng chẳng muốn ca thán, phàn nàn nữa.

Biết làm thế nào được đây? Những người như Xuân Phi, khi gặp những chuyện như thế này, cô ấy chỉ có thể giương mắt nhìn, dường như chuyện không hề liên quan đến mình.

Nhìn hai tên quỷ nhỏ vừa ngốc vừa dần, bỗng nhiên một chị cao gầy cười và nói:

- Thôi, chị làm gì mà đáng sợ thế? - Chẳng phải các em thích ngắm các anh đẹp trai sao, đi cùng chị vào kho chuyển đồ, quay về rồi có thể quang minh chính đại mà ngắm các anh.

- Thật à? - Hai mắt Tiểu Thái sáng như đèn pha ô tô.

- Có được chụp ảnh kỷ niệm không ạ?

- Được chứ. - Hai chị đồng thanh nói.

Sau khi nhận được câu trả lời chắc chắn, Tiểu Thái gật đầu và nói:

- Em đi, em đi.

Xuân Phi đá vào chân Tiểu Thái nhưng lại bị cô ấy giẫm một cái đau điếng. Đồ ngốc - Xuân Phi chửi thầm trong bụng, có thể mà đã ngu muội. Đợi tí nữa đi chuyển quà rồi sẽ mệt đứt cả hơi à xem, làm gì có tâm trạng mà ngắm với chả nghĩa.

- Tôi không đi. - Xuân Phi nói.

- Vậy thì bạn của em sẽ phải chuyển đồ bằng hai người đấy. - Chị cao gầy hơn một chút nói.

- Tùy thôi.

Xuân Phi đứng dậy, phủi bụi dính trên váy đồng phục, đang định đi thì bị một chị khác kéo tay lại:

- Thái độ gì vậy, có còn muốn ở trong trường này nữa không?
- Chị có thể đến tìm hiệu trưởng đuổi tôi không? - Xuân Phi nói.

Dĩ nhiên không thể tìm hiệu trưởng đuổi cô, cũng không thể uy hiếp cô. Hai chị lớp trên nhìn nhau, không biết phải ứng phó như thế nào. Nhưng ở Học viện Giai Kỳ, chị lớp trên có thể dạy bảo các em lớp dưới “một cách đúng mực”. Họ nhìn nhau, khuôn mặt toát lên vẻ phẫn khích, tức tối. Đúng là khiến người khác ngứa ngáy chân tay.

Con quỷ nhỏ này không coi ai ra gì, dạy bảo nó một chút cũng tốt. Đúng lúc mà một người trong số họ đang giờ tay lên thì...

- Quà chuyển về chưa? - Giọng nói của một chàng trai vang lên.
- A... bạn Hạ... đang đi chuyển đây...

Cô gái cao gầy hơn một chút cười trừ và nói. Cô kia thì đang vung tay, cánh tay như đông cứng trong không trung, mặt đỏ bừng, gườm gườm nhìn Xuân Phi.

- Ha ha, mình cần người đến giúp.
- Anh chàng đó chỉ tay về phía Xuân Phi và nói:
- Này, em lại đây giúp anh trang trí bảng.

5. Chương 5

Trên tấm bảng ở hành lang có viết hàng chữ: “Chào mừng đến với Học viện Giai Kỳ”. Quả bóng màu hồng mới vẽ được một nửa. Anh chàng đó cầm một hộp phấn màu, xem ra khi đi lấy phấn ở phòng tiếp đón đã gặp bọn họ. Xuân Phi nghi ngờ không biết có phải thần may mắn đã mỉm cười với mình không.

Trước đây mỗi lần có chuyện không may xảy ra cô đều khó mà tránh khỏi tai họa. Nhưng dường như gần đây cô gặp vận may. Vừa mới đến trường đi rút tiền thì bị lừa, lại bị chị lớp trên ức hiếp, nhưng đều là anh chàng có mái tóc màu cà phê đậm này đã giúp cô thoát nạn.

Đôi mắt biết cười của anh thật đẹp, khiến cô không thể rời mắt khỏi anh được.

- Phấn xanh. - Chàng trai nói.

Xuân Phi vội đưa phấn cho anh.

Anh ấy đang định tô màu thì lại cúi đầu xuống bật cười nhìn cô:

- Anh cần phấn xanh chứ không phải phấn vàng.

Xuân Phi luống cuống lục tìm trong hộp phấn màu, chỉ thấy đầu óc mơ hồ, càng căng thẳng thì lại càng run. Bỗng nhiên, “phịch” một tiếng, hộp phấn màu rơi xuống đất, những viên phấn nhiều màu sắc lăn lóc trên hành lang. Con người thường gặp chuyện đáng xấu hổ lúc mà người ta không muốn nó xảy ra nhất.

Xuân Phi cúi đầu nhặt viên phấn màu xanh đưa cho anh, không dám ngẩng đầu lên, cô sợ nhìn thấy ánh mắt ngán ngẩm của anh.

- Có phải là một không? Nghỉ ngơi một chút đi.
- Không ạ.- Ha ha, thực ra hai cô gái ấy không phải là người xấu.

Hội trưởng bảo họ đi chuyển quà, họ rất tức giận, vì thế mới trút giận lên đầu hai em. Em không cần vì chuyện ấy mà cảm thấy không vui.- Em biết. - Cô ngừng một lát rồi hỏi:

- Anh Hạ, có phải là em rất đáng ghét không?

Chắc anh chàng này họ Hạ, lúc này một chị đã gọi anh ấy như thế. Trên tấm bảng đen là những quả bóng bay trên bầu trời, màu hồng nhạt và màu xanh da trời. Dường như anh ấy chỉ biết vẽ bóng bay, hơn nữa lại không thành thạo lắm, ngay cả hình dáng của bóng bay cũng không đẹp lắm.

Anh dừng tay lại, nhìn vào mắt Xuân Phi và nói:

- Không đáng ghét. Xuân Phi cảm thấy dường như có âm thanh rất nhỏ vang vọng bên tai, nhẹ nhàng, ầm ập. Câu trả lời của anh là câu trả lời mà cô muốn nghe. Nhưng cô không hề có chút cảm giác vui mừng nào. Cô ngồi xuống tiếp tục nhặt phấn.

Cô cho rằng cái miệng và trái tim mỗi người đối lập với nhau. Trong lòng nói là ghét nhưng ngoài miệng lại nói không ghét. Bản thân cô cũng là người không nói thật với lòng mình. Trên hành lang có tiếng phấn cọ xát vào bảng đen, và tiếng thở nhẹ nhẹ.

Dường như thời gian là để hai người im lặng như thế. Đến tận khi có người gọi: “Hạ Sâm Triệt, cậu vẽ xong chưa? Hội trường bảo cậu vào hội trường phát quà”. Thì ra anh ấy tên là Hạ Sâm Triệt.

Xuân Phi thấy cái tên này rất hợp với anh ấy. Mắt anh hơi cúi xuống, dường như có gợn sóng lăn tăn trong suốt trong khóe mắt của anh. Anh giống như một cây xanh cần được bảo vệ vậy. Hôm ấy, trong đầu Xuân Phi không ngừng vang vọng câu nói “Cảm ơn em” mà lúc quay người đi anh ấy đã nói. Nhưng cô không nhận ra rằng giọng nói của Hạ Sâm Triệt bỗng nhiên hạ thấp xuống, nụ cười trên khuôn mặt anh cũng biến mất, anh gọi bốn tiếng “An Dương Xuân Phi” nhưng bốn tiếng ấy giống như tiếng nước chảy trong đêm tối mịt mù.

6. Chương 6

Thực đơn trong nhà ăn lại điều chỉnh. Món khoai tây sốt xì dầu mà Xuân Phi thích ăn nhất đã chuyển thành món khoai tây sốt cà chua. Xuân Phi bụng khay đựng thức ăn mà mặt mũi ỉu xìu, người đứng sau khó chịu thúc giục:

- Này, bạn kia, nhà ăn của nhà bạn à?

Xuân Phi quay lại nhe răng cười:

- Thế thì của nhà bạn à?

Vì phương châm nam sinh không tranh giành với nữ sinh, anh chàng đứng sau lăm lăm chờ cô gái thông minh lanh lợi chọn thức ăn như chọn học sinh ưu tú.

Tiểu Thái đứng ở cửa nhà ăn giục cô:

- Nhanh lên, đói sắp chết rồi đây này.

Trên đường về nhà, Tiểu Thái nói đông nói tây, xếp những tấm ảnh của hội trường hội học sinh đã chụp trộm được trong buổi lễ đón học sinh mới thành chiếc quạt.

Anh chàng hội trưởng này quả nhiên có khí thế, khuôn mặt nghiêm nghị đến nỗi có thể “kẹp chết ruồi”.

Cô nói rất hào hứng, khi quay sang thì thấy Xuân Phi không có chút phản ứng gì. Xuân Phi cúi đầu, ủ rũ nhìn xuống đất, khuôn mặt ẩn chứa nỗi u uất. Tiểu Thái hỏi:

- Này, lần trước cái anh chàng đẹp trai gọi cậu đến giúp có liên lạc với cậu không?

- Không

.- Là thật, trông có vẻ anh ta đối xử rất tốt với cậu, lại còn cứu cậu nữa.- Hình như anh ấy đối xử tốt với tất cả mọi người.

Vậy thì là lãng nhăng.- Tiểu Thái!

- Được rồi, được rồi, đừng kích động như thế.

Tiểu Thái nhếch mép cười, nghĩ bụng: Xuân Phi vẫn là người rất dễ tức giận như thế, sau kỳ nghỉ, ngoài việc da trắng hơn một chút thì cô ấy hoàn toàn không có chút tiến bộ nào cả. Đi bộ từ Học viện Giai Kỳ về tòa nhà Hương Hải chỉ mất mười phút.

Cây quế bì bên đường in bóng khổng lồ như muốn nuốt chửng con đường. Ánh đèn bên đường tỏa ánh sáng yếu ớt. Những cơn gió thu thổi đến, mùi hương của lá cây lan tỏa trong không gian.

- Xuân Phi, sao chỗ này đáng sợ thế?
- Tiểu Thái nhìn thấy cô đi dưới bóng cây nói.
- Có quỷ mới biết được. - Xuân Phi lầu bàu.

Tòa nhà Hương Hải có ba mươi hai tầng. Đây vốn là phòng tân hôn của một người cậu họ xa của Xuân Phi. Chỉ có điều, vừa trang trí phòng xong thì cậu liền chia tay với vợ sắp cưới. Cậu sợ rằng ở đó sẽ thấy đau lòng, lại biết trường của Xuân Phi ở gần đây nên chủ động để Xuân Phi đến ở.

Thậm chí Xuân Phi còn có ý nghĩ rất xấu xa: May mà cậu và vợ sắp cưới chia tay, nếu không thì chắc chắn bố mẹ sẽ không chịu bỏ tiền để cho cô sống ở ngoài.

Bố cần nhằn nhiều nhất là chuyện: “Tiền lương cộng tiền thưởng cả năm của bố cũng chỉ có tám mươi nghìn tệ. Bố bỏ năm mươi nghìn tệ cho con học trường quý tộc là vì cái gì? Chẳng phải là vì con sao?”. Mẹ cần nhằn nhiều nhất là chuyện: “Nếu mày bằng một nửa của anh mày thì chúng tao đã tạ ơn trời đất rồi”.

Xuân Phi vừa ra khỏi thang máy đã nghe thấy giọng nói của một nam sinh. Giọng nói nhỏ nhẹ tuy đã bị át đi bởi tiếng hét của Tiểu Thái nhưng cô vẫn nghe thấy ba tiếng “ông anh tốt”.

Tô Kính Hy và An Dương Thuần Uyên đứng dựa người vào tường, nói chuyện rất hăng say.

- Cô nàng phiền phức, sao bây giờ mới về, chờ em mãi.

Nói xong câu ấy, Tô Kính Hy mới nhìn thấy cô gái đứng sau Xuân Phi. Anh ngượng ngùng đứng ngay ra.

- Oa, Xuân Phi, cậu sống chung với nam sinh.
- Tiểu Thái ngạc nhiên thốt lên - lại còn hai anh.

Xuân Phi hận một nỗi không thể bóp chết cô ta.- Đây là anh trai mình và bạn của anh ấy.Tiểu Thái ngượng ngùng cúi đầu. Đúng là cô gái ăn nói không biết suy nghĩ.

7. Chương 7

Nửa đêm, Xuân Phi nghe thấy có người khẽ đẩy cửa phòng mình. Cô vẫn chưa ngủ say. An Dương Thuần Uyên chỉnh điều hòa xuống hai bảy độ, sau đó rón rén đến cạnh giường đắp chăn cho cô.Mắt Xuân Phi vẫn mở to. Đợi đến khi mắt của Thuần Uyên thích ứng với bóng tối, anh mới ngạc nhiên phát hiện ra điều đó.

Thuần Uyên đặt tay lên trán cô và nói:

- Chưa ngủ à?

Xuân Phi nằm sát vào trong, nhường chỗ cho anh. Thuần Uyên nằm xuống để Xuân Phi gối đầu tay mình.

Dường như Xuân Phi gầy đi, cô nằm co quắp bên cạnh anh giống như một chú mèo con.

- Anh, để em đoán nhé, lần này anh giành giải nhất, đúng không?
- Không nhớ được hết bản nhạc, giải nhì.- Giải nhì cũng rất tốt. Có phải bị mẹ cần nhằn không. Giải nhất được một trăm nghìn tiền thưởng. Giải nhì chỉ có năm mươi nghìn, ít hơn một nửa.

E rằng mẹ sẽ đau lòng đến nỗi không thể ngủ được.

Xuân Phi bật cười. - Đúng là không biết thế nào mới hài lòng.

Thuần Uyên không nói gì. Anh không biết nên nói gì. Nói theo em hay nói ngược lại với em. Cô bé đang trong giai đoạn dậy thì, có nhiều quan điểm trái ngược với bố mẹ. Tuy biểu hiện không rõ rệt nhưng anh

vẫn có thể cảm nhận được. Không gian chìm trong tĩnh lặng, Xuân Phi ho một tiếng phá tan sự tĩnh lặng ấy.

Thuần Uyên ột mét tám. Anh quần xắn cho em gái còn chân của mình thì thò ra ngoài.- Xuân Phi, đừng nghĩ nhiều quá, cố gắng lên thẳng hệ đại học của Giai Kỳ là được.

Em biết rồi. Giọng nói của Xuân Phi có chút không thoải mái. Tất cả hy vọng của mọi người trong nhà đều gửi gắm vào anh trai, cô chỉ cần an phận học hết đại học, sau đó tốt nhất là qua mai mối lấy được người đàn ông giàu có. Nói chuyện với anh trai chỉ có trong đêm tối không nhìn thấy mặt nhau thì mới tự nhiên như thế này.

Thuần Uyên vốn là một người khiến người khác có cảm giác xa lạ. Những người như anh dù có đối xử ôn hòa với người khác thì vẫn mang chút gì đó lạnh lùng xa cách. Xuân Phi cảm thấy trái tim của anh giống như vực sâu tối tăm.

Cô muốn lén chui vào đó nhưng sợ mình sẽ trượt chân ngã xuống vực thẳm. Khoảng cách an toàn nhất giữa cô và anh trai có lẽ là lúc này, dùng hơi ấm của cơ thể để bày tỏ sự gắn bó với nhau. Cô muốn khóc. Buổi sáng thức dậy, Xuân Phi thấy trên đầu giường có một tập tiền.

Những ngón tay nắm chặt tập tiền lại rồi lại buông ra, sau đó cô ném chúng vào ngăn kéo, đi ra ngoài đánh răng rửa mặt. Mùi thơm quen thuộc lan tỏa trong phòng. Cô dụi mắt, đúng như cô dự đoán, chiếc đĩa trên bàn ăn bày những lát khoai tây tẩm xì dầu và hành đang tỏa mùi hương quen thuộc. Cô nuốt nước bọt thêm thường.

Tô Kính Hy cười đắc chí và nói:

- Hôm qua tâm trạng của em không tốt là vì món này đúng không.
- Anh biết mà.
- Vâng. - Nụ cười rạng rỡ trên khuôn mặt của Xuân Phi
- Nhà ăn không làm món này nữa, anh đi mua ở đâu vậy?
- Mới sáng sớm ông anh tốt đã bắt xe bus vào thành phố mua đấy.

Anh ngừng một lát rồi nói:

- Anh không điên như thế đâu.

Dường như trái tim của Xuân Phi có một sợi dây mảnh bị đứt vì không thể chịu đựng được sự quan tâm quá lớn ấy. Giọng nói của cô không vui vẻ chút nào, chỉ hỏi một câu:

- Anh ấy đâu?- Về nhà rồi.

Hôm qua cậu ấy vừa từ Thượng Hải về, vẫn chưa về nhà. Xuân Phi cầm đĩa lên rồi lại đặt xuống, sau đó vào phòng khách nằm trên ghế sofa pha gặm táo. Đôi lông mày rất đẹp của Tô Kính Hy chau lại:

- Nhân lúc còn nóng mau ăn đi.
- Em không muốn ăn nữa. - Cô nheo mắt nói với anh.
- Sau này em không bao giờ ăn khoai tây sốt xì dầu nữa.
- Không - muốn - ăn - nữa.- Cô nàng phiền phức, anh ghét nhất là cái kiểu bướng bỉnh ấy của em.

Tô Kính Hy kích động lao ra phòng khách.

Xuân Phi lấy cây gãi ngứa làm vũ khí. Anh cũng không chịu thua, vớ lấy cái gối ôm. Không biết cuộc tranh đấu đã diễn ra bao lâu, cuối cùng Xuân Phi kiệt sức, nằm vật trên ghế sofa, thở hổn hển giống như con cá trên bờ. Cổ của Tô Kính Hy đỏ ửng vì những vết móng tay cào xước. Đúng là tên nữ tặc hung hăng tàn ác. Tô Kính Hy chửi thầm trong bụng.

8. Chương 8

Xuân Phi ôm tập vở đứng ở cầu thang, giương mắt nhìn Hạ Sâm Triệt với nụ cười như nắng xuân và cô bạn vừa nói vừa cầm cây lau nhà đi đến trước mặt. Chiếc áo sơ mi đồng phục màu trắng trên người anh sáng đến chói mắt, càng tô thêm vẻ đẹp trai của anh.

Chiếc áo mở hai cúc đến ngực, vị trí khiến người ta suy nghĩ xa vời. Lại thế rồi, xem mà kìa, đúng là không biết xấu hổ. Xuân Phi tự chửi mình. Cô đang định cúi đầu bước qua, giống như người tàng hình nhưng lại nghe thấy có người hét to sau lưng:

- An Dương Xuân Phi, trời ơi, may mà cậu vẫn chưa vào văn phòng, cuối cùng thì mình cũng chép xong bài tập về nhà rồi.

Xuân Phi tức giận nghiêng răng nghiêng lợi, lúng túng đứng đó. Hạ Sâm Triệt quay sang nhìn cô, lông mày hơi chau lại, nhìn cô bằng ánh mắt rất kỳ lạ. Xuân Phi cũng quay sang nhìn anh. Ánh mắt của họ gặp nhau giữa không trung, nhẹ nhàng chạm vào nhau, sinh ra luồng điện nhỏ.

Anh khẽ gật đầu với cô, sau đó quay sang nghe bạn của mình nói. Họ đi đến chỗ rẽ của cầu thang. Cô gái nói với Hạ Sâm Triệt:

- Cô gái lúc này tên là An Dương Xuân Phi à.

Đúng là cái tên độc, cả trường chỉ có một. Hạ Sâm Triệt bất giác ngẩng đầu nhìn về phía Xuân Phi và nói:

- Đúng vậy, cái tên khiến người ta có ấn tượng rất sâu sắc.

Xuân Phi thấy mặt nóng ran, đi thật nhanh qua hành lang. Có lẽ họ đã gặp nhau vô số lần ở hành lang này, đã đi lướt qua nhau như thế này, cô nghe thấy giọng nói của anh hoặc anh bị cô gái ôm tập vở, vừa đi vừa cúi đầu va vào người.

- Xin lỗi.

- Không có gì.

Không chạm mắt nhau, không có bất cứ chuyện gì xảy ra. Nhưng khi đã có chuyện xảy ra.

9. Chương 9

Sao anh ấy biết mình tên là An Dương Xuân Phi nhỉ?

Một buổi sáng sau khi thức dậy, đột nhiên Xuân Phi nhớ tới điều đó. Vào cái ngày diễn ra buổi tiệc đón học sinh mới, anh đã gọi tên cô. Cô cảm thấy ngứa ngáy vì lo sợ. Rốt cuộc anh ấy là người như thế nào?

10. Chương 10

Tiết ba chiều thứ năm là tiết thể dục, Xuân Phi chạy quanh sân vận động một vòng lấy lệ, sau đó chạy đến ngồi hóng mát dưới cây quế bì. Thầy thể dục nói: - Đây, em An Dương, như thế này là không được. Tuy nói như vậy nhưng khuôn mặt của thầy không hề có chút tức giận, ngược lại rất hiền hòa.

Một số nữ sinh không phục lâu bầu rằng - Nhìn người ta cứ như là đang đi dạo trong vườn hoa nhà mình ấy.

- Nếu không phục cô hãy về nhất trong cuộc thi đi.

- Nếu tôi cũng chăm chỉ như An Dương Xuân Phi, không biết chừng sẽ giành giải nhất toàn trường.

- Đừng có mà khoác lác, có bản lĩnh thì vượt qua An Dương Xuân Phi là được rồi.

.....

Những lời nói còn lại bị gió cuốn đi, họ vừa chạy vừa nói chuyện. Thầy thể dục huyết sáo và nói: -

Nếu còn nói chuyện thì chạy hai vòng. Tiếng than thở và cần nhằn của họ khiến Xuân Phi phì cười. Những lời không nghe thấy có lẽ là - cô ta thì giỏi giang gì chứ.....

Cô cũng thấy mình không hề giỏi giang. Nếu muốn cô có liên quan đến hai chữ “giỏi giang” ấy thì đó chính là cô có một người anh trai giỏi giang.

Tô Kính Hy đứng cạnh sân bóng, hai tay đút túi. Đối với một số nam sinh cuối cấp không hề có áp lực học tập, giờ nghỉ vẫn trốn ra ngoài chơi bóng rổ cũng không có gì là đáng chê trách cả.

Nhưng anh không biết chơi bóng, chỉ đứng cạnh sân bóng. Hình bóng trầm lặng và sân bóng huyền ảo dường như biến thành hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Có lẽ chính là hai thế giới hoàn toàn khác.

Thế giới của Tô Kính Hy cô không thể bước chân vào được, thế giới thuộc về một mình anh.

Xuân Phi muốn lén lút chui vào phòng học nghỉ ngơi nhưng Tô Kính Hy tinh mắt đã nhìn thấy cô. Cô chạy, anh cũng chạy, cuối cùng cô bị anh bắt được ở cửa phòng học.

Tô Kính Hy bóp mặt cô, nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Anh không phải là quỷ, em chạy cái gì mà chạy?

Xuân Phi túm chặt lấy cổ tay của anh, cố gắng kéo thật mạnh đến khi những ngón tay ấy được nới lỏng ra mới lau bầu:

- Bị người ta nhìn thấy thì mất mặt lắm. Cổ anh vẫn còn những vết xước, người ta tưởng em cào thì làm thế nào?

- Thế nào là tưởng em cào, vốn dĩ là do em cào mà. Tô Kính Hy bóp mạnh hơn - Hai ngày hôm nay anh đã bị rất nhiều ánh mắt công kích, em cùng chia sẻ với anh một chút. Chi bằng anh cũng cắn một cái vào cổ em nhỉ?

- Tô Kính Hy. Xuân Phi đá vào chân anh. Tô Kính Hy đau đến nỗi cúi người ôm chân, nhân lúc ấy cô đánh vào đầu anh, co cẳng chạy về phía lớp học.

Thực ra cô biết Tô Kính Hy đang nghĩ gì.

An Dương Thuần Uyên ở trường học khác trong thành phố, phải đi mười ba tuyến xe mới đến đây được. Trong trường học rộng lớn này, người mà Tô Kính Hy có thể nhảy bổ vào như thế này mà không cần kiêng nể gì cũng chỉ có Xuân Phi.

Câu nói nghiêm túc nhất mà anh từng nói là: Trên thế giới này, tôi chỉ có hai người bạn, họ đều mang họ An Dương.

Anh gọi cô là cô nàng phiền phức cũng được. Gặp mặt là đối đầu với cô, thượng cẳng chân hạ cẳng tay.

Dù thế nào cũng không sao cả.

Xuân Phi cũng không biết mình bị làm sao. Mỗi lần gặp Tô Kính Hy trong trường đều cảm thấy không tự nhiên. Có lẽ là nghe người ta nói quá nhiều lần - cô ta thì có gì giỏi giang. Cô sợ rằng phía sau câu nói ấy là một câu nói khác - Anh chàng đẹp trai kia bị mù rồi, sao lại có thể thích cô gái không có chút gợi cảm nào cơ chứ?

Có lẽ là tự ti. Cô cũng không rõ.

11. Chương 11

Đúng năm ngày không điện thoại cũng không xuất hiện trước cửa. Xem ra lần này Tô Kính Hy giận thật, phá kỷ lục bốn ngày rưỡi. Lúc mua ngô trên đường, Xuân Phi nghĩ, có phải mình đã đá quá mạnh không nhỉ?

Cũng chính trong khoảnh khắc hối hận ấy, một suy nghĩ khác lóe lên trong đầu Xuân Phi, đó là “đáng đời anh ta”. Mặt cô cũng đỏ suốt cả một buổi chiều. Đúng là anh chàng quá quắt.

Xuân Phi vừa bước ra khỏi thang máy, chưa kịp cúi đầu tìm chìa khóa thì một người đã chui từ bóng tối ra, giống như ma nữ tóc tai bù xù khiến Xuân Phi sợ đến nỗi toát mồ hôi lạnh.

- Sao mày lại tắt máy?

- Hết pin ạ. Là mẹ, Xuân Phi thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu tìm chìa khóa.

- Sao không sạc pin? Giọng nói của mẹ đầy trách móc. Đợi đến khi vào phòng, Xuân Phi bật điều hòa, mẹ mới nóng lòng ngắm nghía căn phòng một lượt, nổi tức giận trên khuôn mặt tan biến.

- Căn phòng trang trí thật đẹp. May mà cậu mày chưa kết hôn, nếu không thì sao chúng ta có thể có được chuyện tốt lành như thế này.

Khi nói câu ấy, mẹ hoàn toàn không chú ý đến sắc mặt hết sức khó coi của cô con gái lúc ấy đang đứng cạnh máy lọc nước. Xuân Phi cũng đã từng có ý nghĩ ấy, giống hệt mẹ. Đúng là di truyền. Ngoài vẻ bề ngoài ưu tú, không biết cô đã di truyền bao nhiêu nhân tố u ám trong tính cách của mẹ?

Xuân Phi nghĩ mà thấy rùng mình.

Cô ngồi trên ghế sofa, không ngừng chuyển kênh, vừa liếc nhìn mẹ, vừa tìm phim thần tượng Đài Loan. Trong lòng cô có linh cảm chẳng lành. Mẹ vượt một quãng đường xa như thế đến đây chắc chắn là vì chuyện gì đó?

- Xuân Phi, mau dọn đồ của mày sang phòng bên.

- Hả? Cô tưởng mình nghe nhầm.

- Hôm qua tao đi uống cà phê với cô Tần Sở, nghe nói con trai cô ấy học lớp 12, chuẩn bị thi, vì thế định tìm phòng ở gần trường. Tao nghĩ mày ở cái phòng rộng như thế này thật là lãng phí.....”

- Mẹ, không được.

- Mày ăn nói kiểu gì đấy, tao đã nói với cô Tần Sở rồi. Tao để mày ra, lẽ nào tao không quyết định được chuyện nhỏ nhặt này? Mẹ ấn vào trán con gái rồi nói - Mau chuyển đồ sang phòng bên, cuối tuần thẳng kia chuyển đến.

Xuân Phi ngồi trên ghế sofa không nhúc nhích.

Cô rất muốn hỏi mẹ - con có phải là con đẻ của mẹ không?

Thỉnh thoảng Xuân Phi cũng nghe các cụ già nói về bí mật của các nhà. Ví dụ con gái nhà An

Dương, vừa đầy tháng đã bị đưa xuống nhà bà nội ở quê. Bà mẹ thích làm đẹp, muốn giữ dáng nên không chịu cho con bú. Đến tận năm hai tuổi Xuân Phi mới được đưa về nhà.

Thực ra cô có thể hiểu được mẹ. Mẹ làm việc bao nhiêu năm trong đoàn múa, chưa từng được làm người múa chính, sau khi lấy chồng sinh con liền làm giáo viên biên đạo múa. Vì thế mà rất có thể sẽ hận con cái vì đã làm ảnh hưởng đến sự nghiệp của mình.

Cô bé Xuân Phi hai tuổi đã có những ký ức rất rõ rệt. Sau khi mẹ đưa cô về nhà, việc đầu tiên là tắm rửa cho cô từ đầu đến chân như đánh vẩy cá vẩy. Mẹ vừa tắm vừa lau bầu – đúng là ông bà nội thế nào thì nuôi được đứa cháu thế ấy, giống hệt bố mày.

- Này, ngồi ngáy ra đấy làm gì, hai mẹ con cùng dọn dẹp.

- Mẹ, không được. Cô lại nhắc lại một lần - con không thích ở cùng người khác.

- Tao nói ày biết, mày đừng có coi mình là thiên kim tiểu thư. Tao sợ người ta không muốn ở cùng mày nên đã vỗ tay vào ngực đảm bảo rằng con gái mình biết làm việc nhà, lại thích nấu ăn nên người ta mới đồng ý đến ở đây. Mẹ kéo Xuân phi đang ngồi ngây trên ghế sofa, nhẹ giọng nói - Thôi, con gái ngoan của mẹ, con phải người lớn một chút chứ, đừng để mẹ mất mặt với người ta.

Cửa sổ ở phòng bên có chiếc rèm màu trắng đục, ngăn cách với màn đêm ngoài cửa sổ. Cô sắp những cuốn tiểu thuyết tình yêu trên kệ cửa sổ một cách ngăn nắp. Lúc giúp tôi trải ga trải giường, bỗng nhiên mẹ hỏi - Lần trước anh đưa tiền cho rồi chứ”.

Xuân Phi ngây người nói - Chưa ạ.

- Lạ thật, sao tiền trong tài khoản của nó lại thiếu hai nghìn? Không biết chừng cái thằng gốc này lại có bạn gái rồi. Mẹ cười khì khì, bỗng nhiên quay sang nói với Xuân Phi - Con gái không giống con trai, đừng có để con trai đổ dành vài câu là mê muội. Mẹ mày là người từng trải nên hiểu rất rõ.

12. Chương 12

Bầu trời tháng mười xanh đến trong suốt. Ánh nắng mặt trời bị những đám mây lớn xé thành những đường sáng yếu ớt, chiếu rọi trên phiến lá, dưới mặt đất. Tiết trời mùa thu thật đẹp.

Tô Kính Hy gơ cánh tay ra và nói:

- Đây, cho em dựa”.

- Biển.

Im lặng một lúc lâu, anh lại lặng lẽ gơ cánh tay ra và nói:

- Đây, cho em cần.

- Anh có thôi đi không, biển đi cho em nhờ.

Tô Kính Hy nhảy lên, vòng tay qua cổ Xuân Phi để cô ấy dựa vào người mình và nói:

- Đến đây đến đây, cần vào cổ em có được không?

Xuân Phi không nghĩ ngợi gì mà vung tay ra, làn da mỏng hơn cả con gái của Tô Kính Hy lập tức xuất hiện vết hằn đỏ. Cuối cùng anh bỏ cánh tay đặt trên vai cô xuống, đôi lông mày trau lại, ánh mắt toát lên sự phẫn nộ:

- Rõ ràng là em đá anh trước, anh cần vào cổ em thì cũng đã cần rồi, rốt cuộc em muốn thế nào đây?

- Anh bị làm sao đấy, thích hành hạ mình thì tự lấy roi da mà đánh vào người ấy. Xuân Phi ngồi xuống, gục mặt xuống đầu gối - Đều là do các người, liên quan gì đến tôi.

Đều là do các người, liên quan gì đến tôi.

Suốt buổi sáng Xuân Phi ủ rũ một mõi, không có hứng thú với bất kỳ chuyện gì, dường như không phải vì chuyện bị cần mà không vui. Tô Kính Hy vốn định kéo tóc cô, nhưng bàn tay gơ lên rồi lại dừng lại, đặt xuống đầu gối.

- Nếu có chuyện gì không vui thì nói ra đi. Bạn bè với nhau không nên giữ trong lòng.

- Không có.

Xuân Phi không biết nói với anh thế nào. Tất cả những chuyện mẹ quyết định, cô không thể chống lại được. Số điện thoại lạ đã rung lên hai lần, còn có một tin nhắn của mẹ: Xuân Phi, về nhà ngay, mày giỏi lắm.

Càng như vậy cô lại càng thấy chán, quyết định tắt điện thoại, cùng Tô Kính Hy đi tàu điện trên cao vào thành phố ăn uống.

Người đó đứng ở hành lang nhìn đồ đạc và làm mỗi uối suốt một buổi chiều cũng không liên quan đến cô. Đáng đời.

13. Chương 13

Không có đồ đạc ở hành lang.

Lẽ nào người đó đợi lâu đến phát ngán nên đã kéo va li về nhà rồi? Đúng là tính khí của cậu chủ, như thế càng tốt.

Nụ cười nở trên khóe môi Xuân Phi. Cô bước vào nhà, xõa tóc ra, thay đôi dép lê màu hồng phấn, sau đó vào phòng vệ sinh tắm. Phòng khách không bật đèn, ánh sáng mờ ảo chiếu từ phòng chính. Cô nghĩ chắc mình quên không tắt đèn ở phòng chính, thế nên vừa lau tóc vừa đi về phía đó.

Cô đẩy cửa bước vào. Một chàng trai rất cao đứng quay lưng về phía cô. Anh ấy đang mặc áo phông, chiếc áo phông mặc đến cánh tay chưa kịp chui vào. Nghe thấy tiếng bước chân, anh ngoảnh đầu lại, để lộ một nụ cười thân thiện đến nỗi khiến người ta không thể cưỡng lại được.

Hạ Sâm Triệt.

- Em về rồi à.

Sao anh ấy lại ở đây?

- Lần trước khi cô Vân đến chỗ em, anh nhờ cô lấy chìa khóa dự phòng.

Thì ra mẹ lấy chìa khóa dự phòng không phải là tiện ỉnh, anh ta đã sớm chuẩn bị cho kế hoạch xâm chiếm. Thật đáng sợ.

- Em thay quần áo đã, lát nữa ra phòng khách nói chuyện nhé.

Cô vẫn đang khoác khăn tắm, xõa tóc lòa xòa, trông giống như ma nữ vậy.

An Dương Xuân Phi chưa bao giờ nghĩ mình sẽ gặp anh trong tình huống như thế này. Cô tưởng rằng cuộc gặp gỡ của họ chỉ là bi thương. Ví như họ đi lướt qua nhau ở hành lang, cô đứng từ xa nhìn anh nói chuyện với những cô gái khác hoặc cô mang vở bài tập đi qua phòng anh, sau đó vờ như vô tình nhìn vào trong.

Những điều này cô đã làm. Lần nào cũng vậy, sau khi bình tĩnh lại, cô lại mắng mình tởn hợm, vô vị.

Nửa tiếng sau, Xuân Phi mặc quần áo gọn gàng bước ra phòng khách. Anh đang ngồi trên ghế sofa xem thể giới động vật. Sau khi nhện cái và nhện đực giao phối với nhau, nhện cái ăn thịt nhện đực, cái gì với cái gì đây. Cô bình tĩnh đi đến trước máy lọc nước rót nước, sau đó ngồi ở vị trí cách anh xa nhất.

- Sau này làm phiền em rồi. Hạ Sâm Triệt nói.

- Vâng.

- Nghe cô Vân nói em nấu ăn rất ngon. Sau này tiền thức ăn anh chi, thật ngại vì đã làm phiền em.

Thấy anh khách sáo như vậy, Xuân Phi không nói được lời nào, chỉ có thể ngồi đó như một con ngốc để anh dắt mũi. Cô nghi ngờ Hạ Sâm Triệt đã hạ độc mình, nếu không vì sao mỗi lần nhìn thấy anh lưỡi cô lại cứng lại, tim đập rộn ràng. Một lúc lâu sau, cô đi đến trước tủ giày trước cửa, dọn dẹp tầng trên cùng.

Sau này sẽ sống cùng với anh.

Sau này còn cùng anh dùng chung một chiếc bát, dùng chung một đôi đũa, dùng chung bồn cầu, thậm chí còn hít thở cùng một bầu không khí, ngắm cùng một khung cảnh.

Xuân Phi liếc nhìn Hạ Sâm Triệt, anh khoanh chân ngồi trên ghế, vừa xem vở ghi chép vừa xem thể giới động vật. Khi nhìn thấy những chú chim nhỏ đang tranh giành thức ăn trong tổ, anh bật cười.

Anh đúng là một người bí ẩn.

14. Chương 14

Mùi thơm của hương lúa bay vào trong xe. Mái tóc dài của Xuân Phi bay bay trong gió, bay xuống mặt của cô bạn Tiểu Thái đang ngồi cạnh.

Các bạn nữ trên xe vẫn đang phấn khích vì chuyến dã ngoại trên núi. Các bạn nam càng hứng thú với cuộc sống bên ngoài. Tiểu Thái dụi mắt, bên ngoài cửa sổ là màu vàng óng mênh mông không bến bờ.

Mấy chiếc xe bus lượn vòng trên đường núi. Con đường nằm giữa các rặng núi, nhìn từ xa, trông giống như một con rồng trắng đang leo núi. Những đồng lúa xa xa đắm mình trong màu vàng nhàn nhạt. Càng lên đến đỉnh núi thì không khí càng trong lành. Đường như không khí xuyên qua những tầng mây mềm mại, mang theo hơi bạc hà mát lạnh.

Xuân Phi vừa xuống xe liền ngồi bên đường nôn thốc nôn tháo.

Một bạn nữ giều cọt nói:

- Cô sinh học nói mang thai thì mới nôn nghén.

Tiểu Thái gườm gườm nhìn cô ta và nói:

- Đúng là đồ không biết gì, đó là say xe.

Hàng năm trường cấp ba của học viện Giai Kỳ đều có hoạt động. Năm nay, vì học sinh lớp 10 phải tập quân sự ở sân vận động. Vì thế học sinh lớp 11, lớp 12 đến vùng núi dã ngoại rèn luyện ba ngày. Vì số học sinh rất đông nên các lớp học bị tách ra, phân đến hơn chục nơi khác nhau. Học phí mỗi năm của trường quý tộc là năm mươi nghìn tệ, nếu không có chi phí đặc biệt một chút thì cũng không được.

Những anh chị lớp mười hai đã có kinh nghiệm từ năm ngoái. Giáo viên đời sống yêu cầu họ chăm sóc những em lớp dưới chưa có kinh nghiệm. Thế là không ít em lớp dưới nhờ các anh lớp trên căng bạt làm trại khiến các chị “có kinh nghiệm” tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

- Xuân Phi, lại đây căng bạt, mình tìm được một chỗ rất ok. Tiểu Thái đứng dưới một cây hoa. Đó là một cái cây không biết tên, chỉ thấy những bông hoa nở rộ rất đẹp mắt.

- Mình đến đây. Xuân Phi xách đôi giày thể thao chạy tới. Ba lô của Tiểu Thái nhét các loại đồ ăn vặt. Tuy nhiên so với những nữ sinh khác thì chưa là gì. Phần lớn bọn họ đi dã ngoại mà cứ như là chuyển nhà vậy. Vali lớn valì nhỏ, nhìn mà thấy rùng mình, hoàn toàn quên lời dặn dò của giáo viên đời sống – chỉ cần mang theo những đồ dùng cần thiết đơn giản.

Đối với họ, quần áo, kem dưỡng da, đồ ăn, MP4...đều là những thứ cần thiết không thể thiếu.

Một chiếc xe bus vừa dừng lại, hai nữ sinh bước xuống, một cô gái xinh đẹp với đôi chân thẳng tắp trong chiếc quần bò kéo vali, một cô kéo bạt. Cô gái đó nhìn thấy có người đang căng bạt dưới gốc cây, liền vút bạt xuống đất, chạy lại và nói:

- Này, hai em kia, lúc này bọn chị đã nhắm trước chỗ này rồi, hai em tránh ra.

- Nhưng bọn em đã căng bạt rồi. Chị đến chỗ khác được không ạ? Tiểu Thái rất thích cái cây này, nói gì cũng không muốn nhường nó cho người khác.

- Không được, bọn chị đã nhìn thấy chỗ này trước rồi. Cô ta vẫy tay về phía cô gái đang kéo vali - Kỷ Vi, mau lại đây, chúng ta ở đây.

Cô gái tên là Kỷ Vi đi không biết đang ngoảnh đầu lại nhìn cái gì. Xuân Phi thấy cô ta rất quen, nhưng không nhớ là đã gặp ở đâu. Nhưng chẳng bao lâu cô đã nhớ ra, bởi vì Hạ Sâm Triệt đang bước tới, giúp cô ta xách vali.

Xuân Phi cười, kéo vali về phía đỉnh núi. Tiểu Thái không tranh luận với cô gái kia nữa mà vừa gọi Xuân Phi vừa ức chế kéo bạt chạy theo.

- Vì sao lại nhường cho cô ta? Định cậy lớn tuổi mà lên mặt chắc? Đáng ghét!

- Cậu có biết tên gọi khác của cây hoa đó không?

- Là gì?
- Cây hút muỗi.
- Thật hay giả?
- Ừ.
- Sao lúc này cậu không nói? Muốn cùng mình làm mồi uối à?
- Mình mang nước hoa chống muỗi. Giọng nói của Xuân Phi tràn ngập niềm vui -Nhưng họ không mang.

15. Chương 15

Ngọn núi này được khai thác là nơi chuyên dành cho các cuộc cắm trại. Khám phá cuộc sống và cảnh sắc núi non cơ bản chỉ là hình thức. Đầu bếp chính trong nhà ăn của trường cũng đi theo, cùng lắm là mấy nam sinh đi lấy nước giếng. Nữ sinh nhìn thấy sâu róm hoặc châu chấu nhảy ra khỏi bụi cỏ thì đều hét toáng lên rồi chạy tán loạn.

Những người trong hội học sinh chuẩn bị cho buổi đốt lửa trại tối nay. Nghe nói đây là hoạt động thường niên, các học sinh sẽ nắm tay nhau đi quanh đồng lửa và hát.

Tiểu Thái đã chui vào trại giặt quần áo. Cô ấy đã chuẩn bị sẵn sàng để chiếm vị trí cạnh hội trưởng hội học sinh. Xuân Phi soi đèn pin đọc bài, chẳng bao lâu các con côn trùng nhỏ bay đầy đèn pin. Cô đặt ngón tay trước đèn, những con côn trùng này liền bám vào ngón tay cô.

Những sinh mạng nhỏ bé đáng yêu.

- Xuân Phi, cậu rất giống với những người mắc bệnh thần kinh. Mình rất sợ nửa đêm cậu lên cơn thu hút một đàn côn trùng vào trại cắn chết mình.
- Lúc ngủ, mỗi người chúng ta sẽ ăn hơn bảy mươi loại côn trùng và hơn mười con nhện mà không hay biết. Vì thế chúng không bị cậu ăn thịt là tốt lắm rồi.

Tiểu Thái là người rất dễ tin lời người khác. Nghe thấy những chuyện thế này cũng sợ xanh mặt, khiến Xuân Phi nhìn thấy mà phì cười. So với cô ấy thì Xuân Phi đơn giản hơn nhiều. Cô sợ nhất là ma. Chỉ có điều từ trước tới nay không ai biết chuyện ấy, dù có biết thì cũng chỉ nói cô trẻ con, trên thế giới này làm gì có ma.

Xuân Phi ngồi trên bãi cỏ, nghe thấy có người phàn nàn nói đầu bếp làm món tôm chiên không ngon, quên không mang đũa hơi nên toàn thân ê ẩm, muốn đi vệ sinh phải chạy đến nhà vệ sinh xa tít tắp, hội trưởng đẹp trai thì bị những kẻ mặt dày mày dạn bầu lấy....

Cô không thể hòa nhập vào thế giới vô vị ấy. Chỉ có điều, người mặt dày nào đó thì cô biết. Đúng là không muốn chú ý cũng khó, Hạ Sâm Triệt ngồi đối diện với cô qua đồng lửa. Cô nhìn thấy Kỷ Vi như đóa hoa nở rộ ngồi bên cạnh anh. Cô khoác tay anh rất tự nhiên.

Xuân Phi và Hạ Sâm Triệt đã sống cùng nhau một tuần rồi. Trong một tuần này, Xuân Phi vì muốn trốn nấu cơm nên ngày nào cũng cùng Tô Kính Hy làm bài tập ở quán cà phê đến tối muộn mới về. Đột nhiên cô rất muốn biết chuyện Kỷ Vi có đến nhà mình không, thậm chí bắt đầu tưởng tượng cô gái đó đi dép lê của mình, đi đi lại lại trong nhà mình.

Xuân Phi nói với cô giáo đời sống là mình bị đau đầu nên xin phép về trại nghỉ ngơi. Cô giáo đang tranh thịt xiên với học sinh, chỉ xua tay tỏ ý đồng ý.

16. Chương 16

Nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng bên ngoài trại, con sâu ngủ Xuân Phi giật nảy mình. Vùng núi hoang vu hẻo lánh, rất nhiều xác chết không đầu, hầu hết phim kinh dị đều có những cảnh tượng như thế này.

- An Dương Xuân Phi. Là tiếng của Hạ Sâm Triệt.
- Vâng. Cô lấy lại tinh thần, thò đầu ra và hỏi - Tìm em có chuyện gì vậy?
- Em có mang nước hoa chống muỗi chứ?
- Có. Xuân Phi đưa nước hoa chống muỗi cho anh.

Hạ Sâm Triệt nói - Lát nữa sẽ trả lại cho em. Nói xong anh bước đi.

Xuân Phi kéo áo anh và nói: - Có thể dùng luôn ở đây được mà.

- Mang cho bạn gái anh, dưới gốc cây hoa có rất nhiều muỗi. Hạ Sâm Triệt nở nụ cười đẹp như ánh trăng - Cảm ơn.

Thấy Hạ Sâm Triệt quay người bước đi, không biết nổi tức giận từ đâu ập đến mà bỗng nhiên Xuân Phi lao ra khỏi trại cướp lấy lọ nước hoa trên tay Hạ Sâm Triệt. Anh vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì lọ nước hoa ấy đã vẽ một đường vòng cung trong không trung và rơi xuống khe tối.

- Xin lỗi, bây giờ em không có nước hoa chống muỗi cho anh mượn nữa. Xuân Phi nói.

Nụ cười vụt tắt trên môi Hạ Sâm Triệt, dường như không cần thiết duy trì tư thế mỉm cười như thế này nữa, thay vào đó là hơi lạnh có thể nhỏ giọt thành băng. Ánh sáng yếu ớt rơi vào mắt anh.

Lúc ấy Xuân Phi cảm thấy sợ hãi, bất giác lùi ra phía sau nhưng lại giẫm vào cái đèn pin cạnh trại và trượt chân ngã ra phía sau.

- Á. Cô khẽ kêu lên một tiếng, trong lòng thầm than vãn - đúng là báo ứng. Nhưng Hạ Sâm Triệt đã nhanh chóng kéo cô lại. Chiếc đèn pin đáng ghét lại lăn về phía chân anh. Thế là hai người mất trọng tâm cùng ngã lăn xuống đất. Xuân Phi sợ đến nhắm mắt lại, gáy và lưng tiếp xúc với thứ gì đó rất ấm áp, sau đó là giọng nói hốt hoảng của Hạ Sâm Triệt:

- Em có làm sao không?

Xuân Phi sợ đến nỗi không nói được lời nào. Cô không nhìn rõ nét mặt của anh trong bóng đêm. Chỉ thấy Hạ Sâm Triệt kéo cô lên, kiểm tra trước sau rất nhiều lần, phát hiện không có vấn đề gì mới bỏ cô ra.

- Kỷ Vi đang đợi anh. Giọng nói của Hạ Sâm Triệt vang lên bên tai cô, rất nhẹ nhàng và ấm áp - Em chú ý nghĩ ngơi nhé.

Cô cố gắng mở mắt thật to nhưng chỉ nhìn thấy bóng anh rời đi, khuất dần trong màn đêm đen đặc.

Vẫn là thế giới ấy, càng ngày càng xa vời, cô vĩnh viễn không thể bước vào được.

17. Chương 17

Cuộc sống là thế, càng sợ gặp ai thì lại càng chạm mặt nhiều. Trên chiếc xe bus về trường chỉ còn lại một chỗ ngồi, đó là chỗ bên cạnh Hạ Sâm Triệt.

Lái xe đặc giọng Thượng Hải - Cô có lên xe không? Câu nói ấy thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người trên xe. Xuân Phi nắm chặt tay đến nỗi gân xanh gỗ lên. Cô bước tới chỗ của Hạ Sâm Triệt rồi ngồi xuống nhưng không tự nhiên chút nào. Hạ Sâm Triệt đang nghe MP4, anh đang chăm chú đọc sách, vết thương trên khuỷu tay khiến người khác nhìn thấy mà giật mình.

Vết thương có bôi thuốc tím nhưng rất qua quýt, xem ra anh ấy không hề bôi thuốc cẩn thận. Cô trùm chiếc áo thể thao lên mặt, găm chặt cánh tay rồi khóc.

Đồng lúa vàng ươm trải dài trước mắt.

Nỗi bi thương của Xuân Phi cũng trào dâng không ngừng.

18. Chương 18

- A.... Tiểu Thái hét một tiếng rồi nhảy dựng lên. Một lúc lâu sau mới nhìn rõ cái gì bay dưới chân mình. Một con bướm rất to. Cô trở mắt nhìn rồi bật cười khoác tay Xuân Phi. Xuân Phi cũng bật cười. Chốc chốc châu chấu hay những con côn trùng nhỏ không biết tên lại bay ra từ bụi cỏ bên đường. Nếu may mắn còn có thể nhìn thấy con chuột to hơn con mèo.

Vì sao mùa thu vẫn còn những sinh mạng quật cường như thế này nhỉ? Mỗi lần đều tưởng là con cuối cùng. Mỗi lần đều tưởng rằng không thể nhìn thấy nụ cười của Hạ Sâm Triệt. Cô quên rằng chỉ khi anh mỉm cười rạng rỡ với một người khác thì cô mới có thể chiêm ngưỡng nó.

Một cảnh tượng mới đẹp làm sao. Một anh chàng đẹp trai như hoàng tử, một cô gái xinh đẹp như công chúa sánh vai nhau, hai người cười cười nói nói đi xuống cầu thang. Xuân Phi kéo tay Tiểu Thái rồi chạy đến thang máy trước họ.

- Người đó là bạn gái của Hạ Sâm Triệt à? Thì ra Tiểu Thái đã nhìn thấy.

- Không biết.

- Thế thì cậu chạy cái gì?

- Không biết.

Xuân Phi ngã người xuống chiếc ghế sofa mềm. Tiểu Thái cầm cốc nước ngồi xuống cạnh cô, dựa đầu vào vai cô rất tự nhiên. Các ngón tay của Xuân Phi vẫn lạnh băng, bàn tay ấm áp của Tiểu Thái sưởi ấm chúng. Cô ấy nói: - Xuân Phi....Họ không cần cậu...Mình cần cậu.... Xuân Phi cảm thấy trái tim của mình như bị một đám mây kiêu hãnh và mỏng manh che phủ, ấm áp đến không thể diễn tả được.

Thực ra Xuân Phi cũng không rõ đó là cảm giác gì, không biết vì sao khi nhìn thấy Hạ Sâm Triệt và Kỷ Vi sánh vai trên đường cô lại chạy về nhà như chạy thoát thân vậy. Buổi sáng vẫn còn nhìn thấy áo đồng phục của Hạ Sâm Triệt ở ban công, trên khuỷu tay vẫn còn dính màu tím nhàn nhạt. Chỉ là một bình nước hoa chống muỗi mà khiến anh ấy bị thương. Cô thấy cảm hận bản thân mình nhưng cũng không biết phải làm thế nào.

Vốn dĩ Hạ Sâm Triệt không hy vọng gì khi về nhà. Anh và Kỷ Vi đã ăn tạm bợ trong quán ăn ở gần trường. Nhưng khi mở cửa thì nhìn thấy Xuân Phi đang đứng cạnh bàn ăn với chiếc tạp dề hình gấu con xinh xắn.

Cũng không phải là món sơn hào hải vị gì, mỳ với trứng ốp, phía trên có dầu vừng và hành, rất thơm.

Xuân Phi cúi đầu vờ sắp bát đũa và nói - Em chỉ biết nấu mỳ thôi.

Nhìn thấy con gái mất tự nhiên, những đường nét đông cứng trên khuôn mặt Hạ Sâm Triệt dần dần tan ra. Dường như anh là một người không bao giờ biết giận, một bát mỳ có thể khiến nổi tức giận tiêu tan.

- Thơm quá, anh thực sự rất đói. Hạ Sâm Triệt vội ngồi xuống bàn ăn. Nụ cười rạng rỡ hơn - Em đúng là thiên tài, nấu mỳ mà cũng nấu được ngon như thế này.

Xuân Phi cúi đầu ăn mỳ mà đầu óc không biết để đi đâu, nhìn thấy người trước mặt mình ăn rất ngon lành, không kìm được hỏi - Tay anh...còn đau không?

Hạ Sâm Triệt giơ khuỷu tay cho cô nhìn và nói - Em nhìn này, khỏi rồi, đừng bận tâm.

- Thực ra, chỉ là em không muốn cô ấy dùng nước hoa chống muỗi....vì cô ấy là bạn gái của anh.... Xuân Phi dửng dưng nhìn thẳng vào mắt anh - Cô ấy không phải là bạn gái của em, liên quan gì đến em.

Lại thế rồi, cô không ngừng tự chửi rửa mình. Vốn dĩ muốn xin lỗi anh nhưng lưỡi cô như cứng lại, không nói được lời nào.

- Kỷ Vi á? Hạ Sâm Triệt nhìn cô với ánh mắt rất gian xảo - Lý do rất hay.

Cô lồm lũi thu dọn bát đĩa mang vào phòng bếp. Hạ Sâm Triệt vừa vào phòng khách thì nghe thấy một tiếng “choang” rất chói tai. Anh vội vàng chạy vào, hai chiếc bát ấy đã biến thành một đồng sứ vụn không còn thấy hình dáng ban đầu. Có mảnh vỡ không can tâm nhảy lên cào xước chân cô. Hạ Sâm Triệt không nghĩ ngợi gì mà lao vào, cô giật nảy mình lùi xuống một bước, lòng bàn chân giẫm vào mảnh sứ sắc nhọn.

Lại hậu đậu rồi. Mặc dù Xuân Phi cảm thấy rất kỳ quặc nhưng Hạ Sâm Triệt vẫn đặt chân cô lên đùi mình, lấy cồn iot khử trùng vết thương cho cô, sau đó băng bó vết thương. Vết thương ở lòng bàn chân không sâu nhưng đủ để trốn tiết thể dục trong một tháng.

- Hai ngày này không được tắm, nhiễm trùng là anh không chịu trách nhiệm đâu đấy.

Xuân Phi ngậy người nhìn những ngón tay trắng muốt của anh nhẹ lướt trên chân mình, bỗng chốc cảm giác có rất nhiều con kiến nhỏ bé đang bò trong lồng ngực. Mặt và tai cô đỏ bừng. Cô lấy oán trả ơn, đập vào chân anh và nói: - Ai cần anh chịu trách nhiệm”.

19. Chương 19

Xuân Phi vẫn đang buồn phiền vì bộ dạng dửng dsi một chân của mình, đang suy nghĩ xem có nên bảo Tô Kính Hy đến đón không, nhưng khi cô vừa bước một chân ra khỏi phòng để rửa mặt thì ngửi thấy mùi trứng rần lan tỏa trong không gian. Hạ Sâm Triệt mặc áo len dài tay, buổi sáng mùa thu thời tiết se se lạnh. Anh nghe thấy tiếng động nhưng không quay đầu lại mà nói:

- Ăn sáng xong đi đến trường cùng anh nhé.

- Vâng. Cô không có lý do để từ chối.

Điều khiến người ta ngạc nhiên là bữa sáng là món bánh ngô. Trên bàn ăn có cuốn sách dạy nấu ăn, ngô đã tách hạt, trứng gà, cà rốt thái sợi và bột mì. Anh ấy mới học làm. Xuân Phi nghi ngờ cắn một miếng, khuôn mặt hiện nên vẻ ngạc nhiên: - Ngon lắm.

Những sợi tóc mái lòa xòa nghịch ngợm che khuất đôi mắt của anh. Anh chỉ mỉm cười rồi uống sữa, dường như coi những lời khen ngợi như thế này là chuyện đương nhiên. Xuân Phi thấy anh đối xử với mình thật tốt, có lẽ vì nghĩ đến cái chân bị thương của cô. Nhưng dù là lý do gì cũng không sao. Cảm giác này khiến tâm trạng của cô rất thoải mái. Lúc Hạ Sâm Triệt đỡ cô đi trên đường, cô có cảm giác lâng lâng.

Hai người dựa sát vào nhau, gần một nửa trọng lượng cơ thể của Xuân Phi đè lên người anh. Qua chiếc áo len mỏng, cô thể cảm nhận được hơi ấm của anh. Mặt cô đỏ ửng, tim đập rộn ràng, chỉ thấy hoa mắt chóng mặt vì thiếu ôxy, mùi hương xà phòng thoang thoảng không ngừng phả vào mũi cô.

- Kỷ Vi nhìn thấy thì làm thế nào? Đột nhiên ý nghĩ ấy nảy ra trong đầu cô.

- Kỷ Vi biết em lâu rồi. Hạ Sâm Triệt cúi đầu nhìn cô, đáy mắt ẩn chứa chút gì đó rất bí hiểm - Anh cũng biết em từ lâu rồi. Bởi vì mẹ anh suốt ngày nói con gái cô Vân học ở học viện Giai Kỳ, dưới anh một lớp. Cô bé ấy họ An Dương, cả trường chỉ có một. Chỉ cần xem bảng thành tích là biết em học lớp nào, trông như thế nào.

- Mẹ em chưa bao giờ nhắc đến anh.

Mẹ cô chỉ nói, nhà Tần Sở lại mua xe mới; nhà Tần Sở lại đi du lịch nước ngoài; Tần Sở mua quần áo mấy nghìn tệ. Nói xong lại nói bóng nói gió, người ta may mắn, lấy được người đàn ông tốt. Mỗi lúc như thế, bố

lại vội vàng và mấy miếng cơm, sau đó vào thư phòng làm việc. Xuân Phi hiểu rằng thực ra mẹ rất mong bố tức giận rồi nhảy dựng lên cãi nhau một trận. Như thế mẹ có thể hết lên là vì sao tôi lại lấy một người vô tích sự như ông.

Dĩ nhiên, khi bố và mẹ không cãi nhau được, mẹ sẽ trút giận lên đầu cô con gái ăn cơm chậm như rùa và nói

- Mày giống hệt bố mày, đúng là đúc từ một cái khuôn mà ra.

Nếu Thuần Uyên có nhà thì anh sẽ xoa đầu Xuân Phi, hai người vờ như không có chuyện gì xảy ra tiếp tục ăn cơm.

- Cô Vân nói em không thích ra ngoài cùng cô ấy. Cuối tuần đều ở nhà làm bài tập. Anh cùng mẹ đến nhà em mấy lần nhưng đúng lúc em không có nhà, chỉ có Thuần Uyên thôi.

Xuân Phi giật mình, nhưng không hề biểu lộ ra mặt - Có phải mẹ em nói với anh là em đến nhà bà ngoại rồi không?

- Ừ.

Cô thấy nực cười - Anh tưởng rằng đó là trùng hợp sao?

Những ngọn gió thu thổi đến, cái lạnh thoáng qua. Cô ngược nhìn hàng cây không chống lại được với gió thu, lá cây dần dần biến thành màu vàng. Thực ra màu vàng cũng chẳng có gì là không tốt, ai quy định lá cây phải là màu xanh? Giống như ai quy định con cái nhà An Dương đều phải tỏa sáng như mặt trăng? Cô chỉ là một ngôi sao rất nhỏ, không sáng chói nhưng đang cố gắng tỏa sáng.

- Em còn nhớ trong bữa tiệc sinh nhật lần thứ chín của anh trai, mẹ em mời rất nhiều bạn bè đến khách sạn chúc mừng sinh nhật. Mọi người đều hết lời khen ngợi anh trai, khi nhìn thấy em thì khách sáo nói, đứa trẻ này rất ngoan, hiền lành không nghịch ngợm. Từ đó về sau, mẹ em không bao giờ đưa em ra khỏi cửa. Có điều em cũng không thấy buồn.

- Bởi vì hôm ấy ngoài ban công của khách sạn, có một cậu bé đã nói với em, trên bầu trời có một chòm sao tên là chòm sao Tiểu Hùng. Nó không phải là chòm sao sáng, thậm chí mọi người đều không biết sao Bắc Cực chính là cái đuôi của chòm sao Tiểu Hùng ấy. Nó nằm ở vị trí bất mắt nhất trên bầu trời nhưng không có ai để ý đến nó. Nhưng dù thế nào, khi mọi người ngược nhìn lên bầu trời, sẽ nhìn thấy sao Bắc Cực, nhìn thấy phần đẹp nhất của chòm sao Tiểu Hùng, chỉ cần như thế là đủ.

Hạ Sâm Triệt dừng lại, cúi xuống nhìn cô. Không biết anh đang nghĩ gì, cô quên cả việc bước chân đi, đứng dưới sân trường, ngẩng người ngược nhìn anh. Cứ nhìn nhau như thế một lúc rất lâu, bỗng nhiên anh cúi mắt xuống, mỉm cười, giống như gió xuân lướt qua mái tóc. Lúc ấy Xuân Phi mới thấy mình nói rất nhiều, giống như bà lão lắm điều khi bước vào thời kỳ mãn kinh.

- Xuân Phi....

- Vâng.

- Hình như lớp em ở tầng ba.

- Vâng.

- Anh bế em lên nhé.

- Vâng....hả?

20. Chương 20

Chuyện này nhanh chóng lan khắp trường, mang theo màu sắc truyền kỳ khiến người ta khó mà tưởng tượng được. Người này truyền tai người kia, mỗi người thêm thắt một ít, ai cũng muốn biết cô nữ sinh được hoàng

tử mỉm cười bé lên tăng là ai. Thế là cái tên An Dương Xuân Phi nhanh chóng truyền khắp trường chỉ trong nửa ngày. Thậm chí có người còn vờ như vô tình đi ngang qua lớp A6 để chắc chắn rằng cô gái ngờ nghệch nằm gục trên bàn kia chính là nhân vật nữ chính trong truyền thuyết. Sau đó là những lời bàn tán xôn xao.

Thế giới con gái nhợt nhèo.

Hai tuần nữa là đến kỳ thi khảo sát. Xuân Phi không muốn vì những chuyện như thế này mà ảnh hưởng đến thành tích thi. Phải học thuộc lòng những từ mới bắt đầu từ chữ cái A đến những từ bắt đầu bằng chữ Z thì tiết tự học cuối cùng mới kết thúc.

Lần đầu tiên cô có cảm giác một ngày dài bằng trăm năm, lòng dạ rối bời như có một tổ ong ở trong vậy.

Vốn dĩ cô muốn Tiểu Thái đưa mình về nhà nhưng lại sợ Hạ Sâm Triệt đến mà không thấy cô đâu nên ngồi trong lớp học, chậm chạp thu dọn đồ đạc. Chiều tối là lúc mà ánh nắng mặt trời mềm mại nhất, dường như cả thế giới được tô má hồng vậy. Cô rất khâm phục đáng vẻ dù gặp chuyện gì cũng rất tự nhiên như không của Hạ Sâm Triệt, giống như lúc này anh rất tự nhiên bước vào phòng học của cô.

- Xuân Phi, dọn đồ xong chưa?

- Xong rồi.

Cô đang định mỉm cười với anh thì nhìn thấy Kỷ Vi với nét mặt rạng ngời đang đứng sau lưng anh.

Hạ Sâm Triệt rất thông minh, sẽ không ngồi im chờ những lời đồn đại nhấm nháp mình. Khi những lời đồn đại trong trường lên đến cao trào thì bạn gái của anh chỉ cần lộ diện và đi cùng họ là được.

Các cô gái nói:

- Anh Hạ Sâm Triệt quả là một người dịu dàng và tốt bụng, đưa đón em nữ sinh bị thương.

Các chàng trai nói:

- Kỷ Vi quả là cô gái xinh đẹp, rộng lượng, có cô bạn gái như thế này đúng là may mắn.

Xuân Phi thấy mình vô tình trở thành người làm chứng cho tình yêu của người khác.

Hạ Sâm Triệt bế Xuân Phi xuống dưới, Kỷ Vi đi phía sau. Nhìn xuyên qua khe tóc của Hạ Sâm Triệt, giác quan thứ sáu của Xuân Phi nói với cô rằng Kỷ Vi đang tức giận, mặc dù cô đang cúi đầu, cố gắng nhìn bậc thang.

- Còn đau không?

- Vâng.

- Về nhà anh sẽ bôi thuốc cho em.

- Vâng.

Nghe lời đối thoại như vậy, Kỷ Vi không kìm được ngẩng đầu lên gọi tên anh:

- Triệt!

Hạ Sâm Triệt bước xuống bậc thang cuối cùng. Anh đặt Xuân Phi xuống, sau đó đỡ vai cô, chèn người xuống đi lại chiếc dép lê sắp tuột ra. Xuân Phi đứng không vững, đặt tay lên đầu anh. Hạ Sâm Triệt kéo tay cô đặt ngang eo của mình, lúc ấy mới quay lại nói với Kỷ Vi:

- Ủ, sao thế?

- Để anh dìu em An Dương. Chiều cao của em và em ấy ngang nhau, nếu dìu không vững sẽ làm em ấy ngã.

- Ủ.

Xuân Phi nhìn khuôn mặt của Kỷ Vi trong ánh hoàng hôn, khuôn mặt với ba phần đổ kỵ, bảy phần hệt hăng.

Không hiểu vì sao cô thấy đặc biệt. Sau đó mới chợt nhớ ra anh ấy vừa gọi mình là em Xuân Phi.

Không phải em lớp dưới, không phải Âu Dương Xuân Phi.

Cô ngược mắt nhìn chiếc cằm đẹp như tranh vẽ của anh, cảm giác cách anh ngày càng gần hơn. Cảnh tượng lúc này giống như một giấc mơ không có thực, mong sao đừng bao giờ tỉnh lại.

21. Chương 21

Lúc này Xuân Phi mới biết Kỷ Vi không biết chuyện Hạ Sâm Triệt đã chuyển ra ngoài. Nói cách khác, Kỷ Vi chưa từng đến đây, chưa từng đi dép của cô.

Khi bước vào phòng, khuôn mặt của Kỷ Vi toát lên vẻ lạnh lùng không hợp với vẻ dịu dàng vốn có của cô, sự lạnh lùng ấy ẩn chứa trong từng lỗ chân lông, chỉ có điều Hạ Sâm Triệt không hề chú ý đến. Mặc dù anh và Xuân Phi mới ở cùng nhau trong thời gian hơn một tháng ngắn ngủi, nhưng anh đã giữ bí mật với cô hơn một tháng, dường như muốn giấu giếm điều gì đó.

Nói đúng hơn không phải là giấu giếm, cũng không phải sợ cô biết. Chỉ là không cần thiết, giống như đối với những cô gái si tình bên ngoài, không cần thiết để họ biết.

Ý nghĩ này khiến Kỷ Vi thấy buốt nhói trong lòng. Cô gái tên là Xuân Phi trước mặt không có gì nổi bật cả, khuôn mặt thanh tú, mái tóc rất đẹp, đôi lông mày rậm như được phết mascara. Khuôn mặt không có nhiều biểu cảm nhưng đôi mắt to tròn linh hoạt, ánh mắt lúc nào cũng ẩn chứa sự cảnh giác, giống như một con cú mèo.

Hạ Sâm Triệt đặt chân Xuân Phi lên đùi mình, cẩn thận bôi cồn iot, sau đó bôi thuốc. Trên tivi đang phát chương trình thể giới động vật, Xuân Phi cầm cốc nước ngồi im trên ghế. Kỷ Vi không làm gì, chỉ ngồi cạnh như người tàng hình vậy.

- Có phải là nhiễm trùng rồi không? Lòng bàn chân rất ngứa.

- Không phải đâu, vết thương đang lành, không được động vào nước, cố chịu vài ngày nữa.

Nghe họ nói chuyện với nhau, Kỷ Vi thấy mình giống như người thừa, vì thế cô đứng dậy và nói:

- Em phải về rồi.

Hạ Sâm Triệt không quay đầu lại mà nói:

- Ăn cơm đã rồi về.

- Không cần đâu. Cô cúi đầu đi ra cửa thay dép.

- Vậy anh tiễn em.

Nhưng đáp lại lời anh chỉ là sự im lặng đến đột ngột.

Lúc ấy Hạ Sâm Triệt mới phát hiện sự khác thường của cô, một lúc sau là tiếng sột sột, tay cô run rẩy đến nỗi không thể đi giày được.

- Kỷ Vi.....

Kỷ Vi chạy ra ngoài như chạy thoát thân vậy. Hạ Sâm Triệt ngây người một lúc rồi đuổi theo. Xuân Phi uống giọt nước cuối cùng trong cốc. Nhảy lò cò đến trước cửa sổ, thò đầu xuống dưới. Một lúc sau thấy Kỷ Vi chạy ra, chạy khoảng ba bốn mươi mét thì bị Hạ Sâm Triệt kéo lại. Họ đứng quay mặt vào nhau, không biết đã nói những gì, chỉ thấy hai người giằng co một hồi rồi ôm lấy nhau.

Một cảnh tượng vô cùng vô cùng nhàm chán.

Ánh mắt của Xuân Phi tối sầm lại, cô đến trước tủ giày, lấy đôi dép mà Kỷ Vi vừa đi, mang vào phòng vệ sinh đánh thật sạch.

Đó không phải là dép của cô ta, là dép của Hạ Sâm Triệt. Cô chỉ thấy chân của Kỷ Vi trắng mịn như một củ

khoai môn vừa bóc vỏ, đi đôi dép màu xanh lam của anh thật chói mắt. Cô cũng giận bản thân mình vì đã không kiểm chế được bản thân, giống như một kẻ điên loạn không thể dừng lại được.

Hạ Sâm Triệt quay về thì thấy Xuân Phi nằm ngủ trên ghế sofa, giống như một con vật nhỏ đáng yêu, ngoan cường nhưng lại cảnh giác thu mình trên ghế. Anh bước lên trước đắp áo cho cô. Cô thực sự đã lớn, không giống lúc còn nhỏ, nói đúng hơn là khác hoàn toàn hồi nhỏ. Xuân Phi bây giờ kiên cường và xinh đẹp, giống như sao Bắc Cực.

Nếu thực sự là sao Bắc Cực, vậy thì hãy tỏa sáng đi.

Hãy tỏa ra ánh sáng thật rực rỡ, chói lọi.

22. Chương 22

Nghe này, đây là âm thanh của tự nhiên, có tiếng lá cây đang thở, có tiếng bùn đất đang ngủ, còn có tiếng rên rỉ của côn trùng trước lúc chết. Trên những con đường ở vùng ngoại ô, những công nhân vệ sinh đang quét lá rụng, lá được chất lên xe rác chuyển ra bãi rác ở gần đó. Cả mùa thu dường như có thể ngửi thấy mùi lá cây cháy.

Đây là cái mùi khiến người ta chảy nước mắt.

Tô Kính Hy đã hình dung như thế. Xuân Phi thì lại cảm thấy đau lòng vì sự ra đi của những côn trùng mùa hạ. Cô ngồi sau xe anh, hai cái chân không ngừng đung đưa, gió thu luôn vào ống quần của cô, cảm giác mát lạnh như bạc hà.

- Này, đan áo len cho anh đi, khăn len cũng được.
- Công ty bố anh sắp phá sản à?
- Đừng đùa nữa, nói thật đấy.
- Em cũng nói thật mà.
- Hay là em đan khăn cho anh, anh bảo bố anh tăng lương cho chú An Dương, em thấy thế nào?

Đột nhiên Xuân Phi nhảy xuống đất. Anh vội vàng phanh kít một cái, ngoảnh đầu lại thấy Xuân Phi đang gườm gườm nhìn mình. Tô Kính Hy biết mình nói sai. Đôi môi gợt cảm của anh mím chặt, quay lại kéo cô lên xe. Suốt đường đi hai người không nói gì nữa. Điều cấm kỵ mà họ không thể nói tới đó chính là mối quan hệ giữa hai gia đình.

Bố Xuân Phi cùng bố Kính Hy lập nghiệp. Ông làm việc bao nhiêu năm nay nhưng vẫn ở vị trí cũ. Trong công ty có rất nhiều người trẻ tuổi tài giỏi biến thành giám đốc. Dù bố cô và bố Kính Hy là bạn tốt nhưng những người không có năng lực không thể được trọng dụng. Ông là một người ngoài lòng trung thành thì không có gì cả. Vì thế mà làm hơn chục năm vẫn chỉ là một người quản lý nhỏ trong công ty.

Điều này cũng biến thành ngòi nổ cho các cuộc chiến tranh gia đình. Mẹ và bố cãi nhau, hầu hết là bố không nói gì. Mẹ gào to đến nỗi tất cả mọi người xung quanh đều nghe thấy - ông là đồ vô tích sự, hống hách cái nổi gì cơ chứ. Ông làm việc bao nhiêu năm mà có làm được trò trống gì đâu, chỉ biết ở nhà ức hiếp vợ, ông là loại đàn ông gì hả.

Xuân Phi rất muốn nói với mẹ - Mẹ không bắt nạt bố là tốt lắm rồi, mẹ đúng là người không biết điều.

Nhưng cô lại không muốn nói, bởi vì mẹ sẽ trút giận lên người cô, nói cô giống bố như khuôn đúc, nhìn thấy là ngứa mắt.

Cô lại nghĩ đến những chuyện không vui. Tô Kính Hy dừng xe ở một con phố nhỏ, thấy Xuân Phi đứng ngây ở đó. Mỗi lần đến đây Xuân Phi đều run sợ, chỉ muốn trốn đi thật xa.

- Xuân Phi, bướm kìa.

- Lá cây.

- Bướm.

Tô Kính Hy nói rất chắc chắn, anh kéo tay cô chạy lên phía trước. Con bướm đậu trên tường nghe thấy tiếng động nên vỗ cánh bay về phía ánh sáng mỏng manh. Xuân Phi lấy tay che ánh nắng, nhìn con bướm bay ngược ánh sáng. Phải đợi đến mùa hè năm sau rồi. Nhưng đến mùa hè năm sau, sẽ là một con bướm khác bay về.

Mỗi lần trở về đều không phải là Xuân Phi của ngày hôm qua.

Cô giống như một hạt mầm, đâm chồi, nảy lộc, lớn lên. Chúng ta vĩnh viễn không thể tưởng tượng được hình dáng của một cái cây cao lớn chọc trời khi còn là một hạt mầm, hình dáng của nó khi phải trải qua biết bao nước mắt và nỗi sợ hãi.

23. Chương 23

Cuối tuần Xuân Phi về nhà lấy thêm quần áo. Cô tưởng rằng có thể gặp được Thuần Uyên nhưng nghe mẹ nói cuối tuần Thuần Uyên phải thi, không về nhà. Ăn tối xong, Tô Kính Hy và Xuân Phi trèo lên sân thượng hóng mát. Đây là vị trí rất thích hợp để ngắm sao, đặc biệt là bầu trời thu, sạch không tỳ vết.

Hai người dựa lưng vào nhau có thể im lặng cả một buổi tối. Mỗi người đều có tâm sự, nói theo lời của Thuần

Uyên thì chỉ có gả Xuân Phi cho Tô Kính Hy thì anh mới yên tâm. Bởi vì Xuân Phi và Tô Kính Hy là hai người rất giống nhau. Xuân Phi hỏi:

- Chẳng phải hôm nay anh có chuyện muốn nói với em sao?

- À, cũng chẳng có gì.

Tô Kính Hy ngẩng đầu, dồn trọng lượng vào vai Xuân Phi:

- Có thể....bố anh sắp kết hôn rồi....

- Oa, chúc mừng nhé, Tô Kính Hy sắp có mẹ rồi.

- Đừng đùa như thế.

- Thực sự em rất muốn có một người mẹ khác.

Xuân Phi nói rất nhỏ, vừa nói vừa cười khiến Tô Kính Hy lòng rối như tơ vò cũng không nhịn được cười. Cô chính là một đứa trẻ tâm địa xấu xa. Từ nhỏ đã không đáng yêu như thế. Anh nhìn Xuân Phi, dường như nhìn thấy bản thân mình. Chỉ có điều, thế giới của Xuân Phi sương mù dày đặc chông gai đầy rẫy, anh vĩnh viễn không thể bước chân vào được.

Xuân Phi chỉ mặc chiếc áo thu rất mỏng rồi chạy ra ngoài. Càng về đêm thời tiết càng lạnh. Hai người chạy vào nhà lấy áo. Vừa đẩy cửa thì nhìn thấy hai người ngồi trên ghế sofa. Tô Kính Hy nhìn thấy có khách liền nói – Anh đi ngủ - sau đó chui vào phòng Thuần Uyên. Xuân Phi đáp lại một tiếng rồi đứng ở cửa không biết phải làm thế nào.

Hạ Sâm Triệt mặc chiếc áo len màu đỏ đậm rộng thùng thình. Cổ áo khoét sâu để lộ xương quai xanh trắng muốt. Mái tóc dài che kín tai nhưng lại khiến những đường nét của anh trở nên rất mềm mại. Đột nhiên cô nghĩ đến việc vì sao Hạ Sâm Triệt lại dịu dàng đến thế. Vì mẹ của anh chẳng? Mẹ của anh nói năng thật nhẹ nhàng, mỉm cười cũng thật dịu dàng.

Người mẹ như thế nào thì sẽ có đứa con như thế. Không biết rốt cuộc cô đã kế thừa bao nhiêu thói xấu từ mẹ mình.

- Nhìn thấy cô Tần mà không thềm chào một tiếng, đúng là vô lễ.

Mẹ nhìn cô với ánh mắt không vui chút nào.

- Cháu chào cô!

Cô nhìn Hạ Sâm Triệt ngồi cạnh, cuối cùng không kìm được buột miệng nói:

- Sao hôm nay anh cũng đến đây?

- Anh cùng mẹ đi dạo phố, nhân tiện đi qua nhà em. Em vẫn còn đi giày thể thao chạy lung tung, chân hết đau rồi à?

- Vâng, cũng đỡ rồi ạ.

Nghe hai đứa trẻ nói vậy, mẹ mới nhận ra con gái đi lại có chút bất thường, ngạc nhiên hỏi:

- Chân làm sao vậy?

- Con đánh vỡ bát, không cẩn thận giẫm chân vào mảnh vỡ.

Cô trả lời qua quýt lấy lệ.

- Đúng là vụng về.

Sớm đã biết là như vậy rồi mà. Xuân Phi thấy mặt mẹ biến sắc, vội nói:

- Trà nguội rồi để con đi pha ấm khác.

Trong phòng khách vang lên giọng nói nhỏ nhẹ của cô Tần Sở:

- Vân Hà, sao cậu không thay đổi tính khí một chút. Xuân Phi từ nhỏ đã là một đứa trẻ đáng yêu, ai nhìn cũng mến. Cậu không cần thì mình mang về nhà nuôi.

Lúc ấy mẹ mới cười:

- Vậy thì cậu mang về đi, làm con dâu cho Tiểu Triệt nhà cậu.

Cô Tần cũng cười và nói:

- Cậu đừng hối hận đấy.

- Haha, Sâm Triệt, con thấy thế nào.

- Được ạ.

Xuân Phi ngoảnh đầu lại như con mèo bị giẫm đuôi vậy. Hạ Sâm Triệt dựa người vào cửa và nói:

- Anh bưng trà giúp em, sợ em lại làm vỡ cốc.

Cô định nói – liên quan gì đến anh. Nhưng cuối cùng đã không nói ra, dường như nơi mềm mỏng nhất trong trái tim bị tấn công, thực ra cô đã sớm bị hạ gục trước nụ cười của anh rồi, nụ cười ấm áp như hơi thở mùa xuân.

24. Chương 24: Chương 24

Vốn dĩ Xuân Phi muốn giấu kín chuyện ở cùng con trai, nhưng vì Tô Kính Hy không giữ mồm giữ miệng mà Thuần Uyên biết chuyện. Thực ra cô cũng biết sớm muộn thì anh trai cũng biết. Chỉ là có thể thêm được ngày nào hay ngày ấy. Xuân Phi ngồi trên bệ cửa sổ, tay nắm chặt điện thoại, tín hiệu không được tốt lắm, cứ bị ngắt quãng. Thuần Uyên ở đầu bên kia im lặng rất lâu, im lặng đến lúc Xuân Phi hoảng sợ anh mới thở dài và nói:

- Nếu như vậy thì cuối tuần anh đưa em đi tìm nhà. Nếu mẹ đã sắp xếp như vậy thì không đuổi người ta đi được.

- Anh ấy cũng rất tốt, không thể tự nhiên mà chuyển đi như thế được. Mẹ cũng khó ăn nói với cô Tần Sở.

- Về phía mẹ cứ để anh giải quyết....

- Anh. Vấn đề không phải ở mẹ. Em không muốn chuyển đi. Anh ấy rất tốt. Lần trước em bị thương ở chân, anh ấy chăm sóc em suốt một tuần.

- Tóm lại cuối tuần anh đến gần trường tìm nhà cho em.

Thái độ của Thuần Uyên kiên quyết đến lạ thường.

- Anh có tiền không biết tiêu vào việc gì đúng không? Vậy thì mua cho em điện thoại Nokia kiểu mới đi.

Xuân Phi sợ nhất là cái kiểu tự quyết định mọi chuyện của Thuần

Uyên, sắp xếp cuộc sống của cô đâu ra đấy, còn cô thì giống như con búp bê được anh trang trí rực rỡ chói lọi. Dù con búp bê có rực rỡ như thế nào thì nó vẫn chỉ là một con búp bê. Thực ra như thế cũng không có gì là không tốt, bao nhiêu năm nay chỉ có tình yêu thương của anh mới khiến cô có cuộc sống đầy đủ như vậy, yên bình phẳng lặng.

- Xuân Phi....anh không muốn em sống ở đó....

Anh lại mềm giọng nhưng cô có thể cảm nhận được nét mặt của anh, chắc chắn là rất kiên quyết. Chỉ có điều cô không muốn thỏa hiệp. Nghĩ đến đây Xuân Phi lại thấy khó chịu, vội vàng ngắt lời Thuần Uyên, không để anh nói tiếp nữa:

- Anh đừng quan tâm, em phải đi ăn cơm đây. Thế nhé!

Hạ Sâm Triệt đang ở trong phòng bếp bày bát đĩa. Hôm nay anh làm món trứng sốt cà chua, để giữ màu sắc, anh kiên quyết không cho xì dầu. Sau khi biết chuyện Xuân Phi rán trứng cũng bị bỏng, anh kiên trì nấu cơm hàng ngày. Dù sao thì ăn cơm cũng là chuyện lớn nhất của đời người. Thỉnh thoảng anh chạm vào tay Xuân Phi, thấy ngón tay cô ấy lạnh buốt, đây là triệu chứng của khí huyết không đều.

Anh cũng thấy mình tử mị quá mức. Vốn tưởng rằng cô ấy là một trong số các cô gái si tình, không có gì đặc biệt, nhưng cứ nhất định phải nói là cô ấy đặc biệt. Cũng chính vì tình cảm cô dành cho anh không thực sự mãnh liệt, giống như nước 370C. Nước 370C không phải là nước nóng nhưng cũng không phải là nước lạnh.

Vì thế anh đã đón nhận như lẽ đương nhiên.

Xuân Phi thấy anh nhìn mình chằm chằm. Nhưng ánh mắt của anh thì không tập trung, dường như đang nghĩ đến chuyện khác. Cô muốn nhảy đến trước mặt anh để dọa anh, nhưng khi hai người cách mặt nhau không đầy 5cm thì Hạ Sâm Triệt vội ngả ra sau, hai mắt tròn tròn, để lộ vẻ mặt hết sức cảnh giác. Xuân Phi giật nảy mình, bối rối không biết làm gì.

Quả thực hành vi của cô có chút giống như hôn trộm anh. Nét mặt của anh cũng thật đáng sợ, giống như một con người khác trong cùng một vỏ bọc. Nhưng trong nháy mắt anh lại nở nụ cười khiến cho người ta không thể cưỡng lại được. Anh nói:

- Không ăn thì sẽ nguội mất đấy.

- Mất anh....

- Hả?

- Vừa nãy mới nhìn rõ, dường như là màu xanh xám....

- Haha, bà nội anh là người Australia, anh có một phần tám huyết thống của người da trắng.

- Tóc của anh là màu cà phê....

- Từ lúc nhỏ tóc đã màu này. Có điều đây không phải là màu cà phê, là màu hạt dẻ...

- Như nhau cả mà. Có phải là tiếng anh của anh rất giỏi không?

Anh nhìn cô với ánh mắt rất lạ. Đúng là con gái, anh đẹp trai cộng với chút tây tây, vàng hào quang thì nhau tỏa sáng. Xuân Phi biết mỗi lần không muốn trả lời, anh lại nở nụ cười rất đẹp. Thế nên cũng thấy mình hỏi quá nhiều, vội vàng cầm đầu ăn cơm. Ăn được một nửa lại không kìm được nghĩ lung tung. Cảnh tượng như thế này giống như phòng tân hôn được trang trí rất đẹp, vợ chồng mới cưới ngồi đối diện với nhau.

Hạ Sâm Triệt thấy Xuân Phi đỏ mặt, nghĩ bụng, cô ấy đúng là con gái, lại mơ mộng rồi.

Thực ra anh cũng nghĩ đến điều đó, cảm giác giống như người chồng đang chăm sóc cô vợ mơ màng. Đúng là nghĩ nhiều rồi.

25. Chương 25: Chương 25

Kết quả của cuộc thi khảo sát dán ở hành lang. Học sinh vây quanh như một đàn kiến. Tiểu Thái dựa người vào tường vò đầu bứt tai. Xuân Phi đang nghĩ cách an ủi cô. Thực ra lần này cô ấy cũng tiến bộ hơn nhiều, lọt vào top 40. Nhưng Xuân Phi thấy câu nói ấy phát ra từ miệng người đứng thứ nhất thì có chút gì đó giễu cợt. Khó khăn lắm mới đợi đến lúc nhận được thông báo nữ sinh lớp A6 đến phòng y tế kiểm tra sức khỏe. Cuối cùng Tiểu Thái cũng hồi phục nguyên khí, chuẩn bị chế nhạo cô nàng béo mập có thù với cô.

Nghe Tiểu Thái lải nhải nói xấu cô nàng béo mập mà thấy mới nham hiểm làm sao. Tại nghe Tiểu Thái nói nhưng ánh mắt của Xuân Phi lại hướng về phía cửa sổ của phòng tập võ đạo ở phía xa. Cô nhìn thấy hình bóng của Kỷ Vi lướt qua, chân cứ đi về phía trước mà không thể kiềm chế được. Trong phòng võ đạo có bốn năm người đang tập múa. Cô vừa nhìn đã nhận ra Hạ Sâm Triệt ngồi trên ghế, tay cầm cuốn sách.

- An Dương Xuân Phi, đến cậu rồi.

Lớp trưởng gọi tên cô. Tiếng gọi vang khắp hành lang, dường như len vào tất cả các khe hở. Lại là cái tên đặc biệt ấy. Các cô gái trong phòng võ đạo đều tò mò nhìn ra ngoài. Hạ Sâm Triệt cũng ngẩng đầu, nhìn thấy Xuân Phi đi qua cửa, khuôn mặt không chút biểu cảm.

Thực ra khi nhìn thấy Kỷ Vi và Hạ Sâm Triệt ở bên nhau, cảm giác chẳng có gì khác với lấy máu, bởi vì cả hai chuyện đều khiến cô hoa mắt chóng mặt, mặt mày nhợt nhạt. Chỉ có điều khuôn mặt của cô vốn đã không hồng hào chút nào. Cô không hề hy vọng Hạ Sâm Triệt sẽ đến chủ động tìm mình. Nhưng khi cô bước ra từ phòng vệ sinh thì va vào ngực của một người.

- Xuân Phi, em không sao chứ?

- Không sao. Chỉ có điều nhìn thấy anh dường như cô thấy chóng mặt hơn.

- Ăn kẹo đi, em bị tụt đường huyết rồi.

Hạ Sâm Triệt nói rồi bóc viên kẹo sữa nhét vào miệng cô.

Xuân Phi trau mày từ chối:

- Em chỉ ăn kẹo hoa quả cứng

Anh nhẹ nhàng khuyên cô:

- Lúc này đừng có mà đòi hỏi nữa.

Xuân Phi không nghĩ nhiều như vậy, nhìn thấy cái thùng rác bên cạnh chỉ muốn nhỏ kẹo ra. Hạ Sâm Triệt nhanh tay nhanh mắt đẩy người cô vào tường, mặt cách mặt chỉ vài cm. Xuân Phi căng thẳng đến nỗi nuốt cả viên kẹo vào bụng. Anh nhìn cô bằng ánh mắt nghiêm nghị và nói:

- Đừng có bướng bỉnh nữa.

- Vâng, em biết rồi. Khuôn mặt của anh thật đáng sợ.

- Ngoan lắm. Anh vuốt tóc cô, mỉm cười và nói:
- Sao lại nuốt, ăn viên khác nhé.
- Vâng.

Xuân Phi biết thân biết phận ngậm kẹo sữa mà anh bóc cho. Kẹo sữa thật khó ăn, ngọt đến phát ngấy. Chỉ có những cô gái như Kỷ Vi mới thích mùi vị này. Cô nhanh chóng chúc mừng bản thân mình vì đã đoán đúng. Kỷ Vi đứng ở cửa, tay cầm hai viên kẹo. Cô ấy đi về phía hai người, mỉm cười dịu dàng và nói:

- Triệt, lấy kẹo nữa không, em còn hai cái.

Trên đường về nhà, Xuân Phi cúi đầu không nói gì. Chiếc áo len dài mỏng bay bay trong gió thu, tóc bị gió thổi rối bù, trông giống như đang trôi bồng bềnh trên mặt nước. Nhưng cô mặc kệ không vuốt tóc. Kỷ Vi khép nép đi bên trái Hạ Sâm Triệt. Xuân Phi đi bên phải anh. Trên con đường lát đá xanh có tiếng giày cộp cộp, thỉnh thoảng còn có tiếng hắt hơi của Kỷ Vi.

- Em bị cúm rồi. Hạ Sâm Triệt quay sang hỏi cô.

Đôi chân thon dài nổi đầy da gà, toàn thân co rúm, nhưng Kỷ Vi vẫn cứng đầu nói:

- Không sao, hôm nay không lạnh lắm. Em đã nói với mẹ rồi, tối nay ăn cơm cùng anh.
- Ủ, thích ăn gì?
- Cá sốt chua ngọt mà anh nấu.
- Haha, được thôi. Thế Xuân Phi thích ăn gì?

Có thể dùng những từ ngữ đẹp đẽ như xinh đẹp, nho nhã, thân thiện cho cô gái hoàn mỹ như Kỷ Vi. Quả thực là hoàn mỹ đến không thể chê vào đâu được. Nhưng sự đố kỵ giữa con gái với con gái được cô ấy biểu hiện quá rõ rệt, cũng khoa trương một cách thái quá. Cảm giác tự tin quá mức ấy khiến Xuân Phi cảm thấy nực cười, giống như đứa trẻ đang tranh kẹo vậy.

- Vâng. Xuân Phi không hề nhượng bộ – Ngoài cá sốt chua ngọt cái gì cũng được. Em ghét nhất là cá sốt chua ngọt.

Kỷ Vi khó xử dừng bước. Nụ cười vụt tắt trên môi Hạ Sâm Triệt. Cô đang cố tình làm cho Kỷ Vi mất mặt. Vì thế anh kéo tay cô lại rồi khẽ nói:

- Xuân Phi, xin lỗi Kỷ Vi.

Xuân Phi cũng không cười nữa, bướng bỉnh mím chặt môi. Anh đứng im, cô cũng đứng im.

Xuân Phi đã quyết định cứ để như thế này. Không khí bắt đầu trở nên rất khác lạ. Kỷ Vi lúng túng đứng một bên, không biết vì sao sự việc lại thành ra như thế này. Cô vốn tưởng rằng chỉ cần để Xuân Phi thấy khó mà rút lui là được.

- Bỏ con bé ra. Một giọng nói tức giận vang lên phía sau ba người.

Xuân Phi giật mình lùi sau hai bước:

- Anh....sao anh đến đây mà không gọi điện thoại.

26. Chương 26: Chương 26

Nhìn lâu thế nào cũng vẫn thấy đứa trẻ đang khoanh chân ngồi trên giường đọc sách giống hệt đứa trẻ ngày trước. Chỉ là đôi mắt mơ màng, dừng dừng trở nên trong suốt và sắc sảo. Là hạt mầm gì đã đâm chồi trong cơ thể nó, để nó không biến thành một bông hoa hồng có gai mà biến thành một cái cây cao chọc trời. Đợi đến khi anh phát hiện ra thì cái cây ấy đã cành lá um tùm, không thể lay đổ.

Thuần Uyên ngồi đối diện trước mặt cô. Nhưng cô vẫn giữ cái tính khí ấy, lúc tức giận thì không thêm để ý đến anh, cũng không nói chuyện.

- Cuối tuần chuyển nhà nhé. Anh đặt tiền phòng rồi.

- Tiền chăm hậu tẩu?

- Tùy em muốn nói thế nào cũng được. Anh không đồng ý để em và Hạ Sâm Triệt sống chung với nhau. Vừa nãy nó vì đứa con gái kia mà hung dữ với em như thế.

- Đó không phải là vấn đề.

- Xuân Phi....

- Em không chuyển.

Em không chuyển, em muốn sống cùng Hạ Sâm Triệt, không muốn biến thành con búp bê xấu xí. Em muốn sống cuộc sống của riêng mình. Thực ra anh cũng đâu thể bảo vệ được em. Có lẽ anh đã quên năm em hai tuổi, bố đón em về nhà, mẹ kỳ cọ cho em như đánh vảy cá. Lúc ấy anh học mẫu giáo. Anh đi học về, đứng ở cửa nhà tắm, em nhìn anh bằng anh mắt cầu cứu. Chắc chắn là anh không để ý đến dáng vẻ đau đến phát khóc của em lúc ấy.

Anh, dù anh có thể bảo vệ em, để em không phải chịu đau đớn về thể xác. Nhưng anh có thể làm cho trái tim của em không đau đớn không? Không phải là nó không còn đau, mà là nó đã tê liệt. Vì thế anh không nhìn thấy.

- Xuân Phi, nghe anh một lần này thôi, sau này anh sẽ không can thiệp vào cuộc sống của em nữa....

Xuân Phi không nói gì.

- Chuyển đi mà....coi như anh cầu xin em.

Khuôn mặt tuần tú của Thuần Uyên tỏa ra thứ ánh sáng rất dịu dàng. Lời nói của anh vang vọng trong không trung, càng về sau càng yếu ớt. Đã bao nhiêu lần anh hy vọng Xuân Phi chống đối một lần, đừng có nhẫn nhịn chịu đựng, hy vọng cô có thể biến thành một cái cây cao lớn chọc trời không thể lay chuyển được.

Nhưng không phải là lần này.

Vì sao cô ấy lại chọn đúng lần này?

27. Chương 27: Chương 27

Anh đưa em vào một giấc mộng, nhưng em lại quên anh ở một giấc mộng khác.

1.

Mưa rả rích không ngớt nhấn chìm màn đêm. Xuân Phi trần trọc không sao nhắm mắt được. Ba giờ sáng. Một con sâu ngủ như cô lại mất ngủ. Cô thấy mắt cay cay. Toàn thân ê ẩm như nằm trên phiến đá sắc nhọn. Những cơn đau và cơn khát kéo tới dồn dập.

Chiếc đèn trong phòng khách phát ra tia sáng yếu ớt. Cô vào phòng khách lấy nước uống. Họng cô khát khô. Hạ Sâm Triệt nằm ngủ trên ghế sofa. Lúc ấy Xuân Phi mới nhớ tới qua mưa to, Kỷ Vi chỉ có thể ngủ lại, vì thế anh đã nhường phòng ngủ cho cô ấy. Cô chưa bao giờ nhìn khuôn mặt của anh ở khoảng cách gần như thế này. Dưới ánh đèn yếu ớt, nhịp thở của anh bỗng bình như tơ liễu, khiến cô không kìm được nhắm mắt lại để lắng nghe.

Như thế này thật tốt, giống như tìm thấy một phần một trăm triệu sự yên ổn trong vũ trụ bao la mịt mù. Xuân Phi ghé sát tai về phía anh, nghe thấy âm thanh kiên cường, mạnh mẽ giống như trống đánh. Âm thanh ấy thật gần, thật gần, đó là nhịp đập trái tim anh.

- Xuân Phi....Giọng nói còn ngái ngủ của anh vang lên.
- Triệt. Cô khẽ nói, nhưng vẫn không có ý muốn buông anh ra –
- Triệt....có phải là anh ghét em không.....

Hạ Sâm Triệt nghe thấy con gái gọi tên của mình, cảm giác giống như có kiến bò vào tim. Tiếng gọi đó giống như tuyên thệ quyền sở hữu vậy. Lần này thì hết cả buồn ngủ. Anh xoay người, Xuân Phi ôm eo anh mà không hề e thẹn. Sao lại tiến triển nhanh như thế này. Anh thấy nực cười, định bảo cô ngồi xa ra một chút nhưng khi tay anh chạm vào trán cô, anh giật nảy mình.

Trán cô giống như ngọn lửa cháy rừng rực.

- Xuân Phi, em sốt rồi.
- Đâu có.
- Đâu có cái gì mà đâu có, nóng ran như thế này. Hạ Sâm Triệt muốn bỏ cái tay đang ôm chặt cánh tay của mình ra – Anh đi lấy thuốc và cặp nhiệt độ, em về phòng ngủ trước đi.
- Anh ngủ cùng em....

Lần này thì ngay cả Hạ Sâm Triệt cũng phát sốt. Bảo con trai ngủ cùng, những lời như thế mà cô cũng nói ra được. Vì sao mới sốt mà đã thay đổi nhiều như thế này, đúng là không bình thường chút nào. Anh thấy lúc này không thể so đo với cô được, nếu là bình thường thì chắc chắn cô ấy sẽ không có những hành động như thế này. Nói thế nào nhỉ, cô ấy hoàn toàn nói lỏng cảnh giác, đây là lần đầu tiên anh thấy điều đó.

Anh bế cô về phòng ngủ, sau đó quay ra lấy cặp nhiệt độ và thuốc hạ sốt. Khi vào phòng thấy Xuân Phi đang nằm co ro cạnh mép giường, chui đầu vào chăn bông.

- Này, em muốn tác thử à? Hạ Sâm Triệt kéo chăn bông ra. Xuân Phi cũng không nhượng bộ. Anh trầm nghĩ: Cô ấy ăn rau chân vịt sao? Sao lại khỏe thế chứ. Ngập ngừng vài giây, anh hạ thấp giọng nói – Vậy anh đi đây, em ngủ đi nhé.

Xuân Phi buông cái tay đang nắm chặt chăn bông, muốn túm lấy cánh tay của anh:

- Triệt, em không cần anh em nữa....
- Em và Thuần Uyên cãi nhau à?

Anh nhìn thấy Thuần Uyên không thèm mang ô mà lao ra ngoài trời mưa. Còn Xuân Phi thì không ăn cơm, ngồi ngây trên ghế sofa, ánh mắt liếc nhìn anh, nhưng khi anh nhìn thì cô lại quay mặt đi chỗ khác.

- Anh trai em bắt em chọn giữa anh và anh ấy. Xuân Phi ngược mắt nhìn anh. – Em nói em chọn anh, vì thế anh không được ghét em. Ngay cả anh trai em cũng không cần, anh còn muốn thế nào nữa.

Hạ Sâm Triệt không để ý đến cô, lấy cặp nhiệt độ ra kiểm tra. Cô nàng này, sốt đến 400. Chỉ khi nào đầu óc mơ màng thì cô ấy mới không che giấu bản thân mình như thế này, thậm chí còn nói nhăng nói cuội. Có điều chỉ ít thì cô ấy nói thật, mạnh mẽ hơn nhiều so với cô gái bướng bỉnh nhậy cảm thường ngày.

Như thế anh có thể coi là những lời tỏ tình rồi, mặc dù cô nói trong trạng thái vô thức.

Tình huống này cũng được coi là hiếm thấy, ngàn năm khó gặp. Hạ Sâm Triệt đắp khăn lạnh lên trán cô. Xuân Phi mạnh dạn đặt tay anh lên mặt mình rồi cười ngờ ngạc: “Haha, dễ chịu quá, lạnh buốt”.

Anh thở dài, trầm nghĩ, sau này không thể để cô ấy sốt nữa, chỉ ít thì không thể để người khác sốt trước mặt mình.

28. Chương 28: Chương 28

Sau trận mưa ào ào như trút nước, nhiệt độ mới thực sự hạ xuống. Hạ Sâm Triệt đóng gói hết quần áo mùa hè rồi nhét vào tủ, treo những chiếc áo khoác len và quần bò đẹp để lên. Chỉ trong có mấy ngày mà gần một nửa lớp bị cảm cúm, cúm lây lan nhanh chóng. Ở siêu thị gần cổng trường, những chiếc khẩu trang đủ loại màu sắc lại được ưa chuộng.

Hạ Sâm Triệt mặc chiếc áo len trắng. Xuân Phi cũng mặc áo len trắng, trông cứ như là áo đôi vậy. Anh đặt cốc sữa đã được hâm nóng cạnh miệng cô. Xuân Phi từ chối ngoảnh đầu đi và nói:

- Em không thích uống sữa nguyên chất.
- Không sao, thế thì anh mang đến cho Kỷ Vi uống. Hạ Sâm Triệt cười híp mắt và nói.

Anh không nhắc đến Kỷ Vi thì không sao. Hai tiếng ấy cô không muốn nghe chút nào. Kỷ Vi có nghĩa là điếm đậm đáng yêu. Kỷ Vi có nghĩa là đẹp để tốt bụng. Kỷ Vi có nghĩa là bạn gái của Hạ Sâm Triệt. Dù là cái nào thì cô cũng không thích, không thích, không thích. Hạ Sâm Triệt định cho sữa vào túi nhưng lại bị Xuân Phi cướp lấy.

Đối với cô phép kích tướng đúng là hiệu quả. Hạ Sâm Triệt chưa kịp để lộ nụ cười đắc trí thì Xuân Phi đã nhanh chân đến cạnh thùng rác, nhếch mép mỉm cười với anh. “Bộp” một tiếng, bình sữa vẫn còn nóng rơi trúng vào thùng rác.

- Em có vứt đi cũng không cho cô ấy.

Vẫn là cái kiểu ấy. Dường như có thể nghĩ đến kết quả như thế này. Hạ Sâm Triệt không cảm thấy ngạc nhiên cho lắm. Xuân Phi đi rất nhanh, cách anh rất xa. Cô là người có gan làm chuyện xấu nhưng suốt cả buổi sáng lại cảm thấy bồn chồn bất an. Buổi trưa Xuân Phi ngồi trong lớp ôn bài, nhờ Tiểu Thái mua cơm giúp. Cả lớp giống như đàn chim vỡ tổ, vừa tan học là chạy đi hết cả. Ánh nắng mùa thu ấm áp chiếu rọi qua tấm cửa kính, một mình ngồi cảm nhận mùi hương lúc cuối thu, bỗng nhiên cô thấy rất mệt.

Lại phải nói tạm biệt rồi sao?

Cô ghét hai chữ này, nó thật xa vời, không giới hạn. Lần trước Thuần Uyên cũng nói hai chữ này. Anh nói – nếu em muốn ở cùng cậu ta thì đừng nhận người anh trai này nữa. Sau đó anh nói tạm biệt. Cô thừa nhận mình có chút hối hận. Nhưng cô cũng không muốn rời xa Hạ Sâm Triệt. Lần trước cô ôm anh đã chăm sóc cô suốt đêm, mặc dù cô không còn nhớ chuyện gì đã xảy ra.

- Xuân Phi, không xong rồi, không xong rồi. Tiểu Thái hốt hoảng chạy vào lớp.
- Cháy à? Xuân Phi thờ ơ hỏi lại.
- Cậu nghĩ đi đâu vậy. Có người tung tin cậu và Hạ Sâm Triệt ở cùng nhau, còn dán ở bảng tin nữa. Họ còn nói cậu quyến rũ Hạ Sâm Triệt, nói cậu....
- Ừ. Cô không chú ý lắng nghe.
- Nói cậu đã lên giường với Hạ Sâm Triệt. Nói Hạ Sâm Triệt chỉ vui đùa với cậu mà thôi. Tiểu Thái vừa thở hổn hển vừa nói – Cậu mau đi giải thích rõ ràng đi, chắc chắn thầy cô sẽ tin lời cậu.
- Đều là những chuyện không có thật, vì sao mình phải giải thích.
- Chính vì là chuyện không có thật nên mới phải giải thích. Dù cậu không quan tâm nhưng không có nghĩa là Hạ Sâm Triệt cũng không quan tâm.

Tiểu Thái không hiểu vì sao Xuân Phi lại bình tĩnh đến thế. Nếu là mình thì đã sớm tức đến phát điên rồi. Sau đó còn thể sẽ vạch mặt tên ác nhân làm chuyện xấu. Nhưng Xuân Phi không phải là mình. Từ trước đến nay cô ấy là người dù lửa có cháy đến mông thì cũng không chịu đứng dậy.

29. Chương 29: Chương 29

Mưa phùn, những cơn mưa vừa nhẹ, vừa mỏng giống như tấm màn mờ ảo phủ lên khung cảnh như sương khói. Tâm trạng của Xuân Phi lúc này cũng mờ ảo như thế, nếu cứ phải dùng một sự vật gì để hình dung nó thì đó chính là nụ cười của Hạ Sâm Triệt. Nụ cười của anh giống như mũi kim đâm vào tất cả các ngõ ngách trong cơ thể của cô. Vô tình, toàn bộ cảm xúc của cô đều đượm mùi của anh. Cô rất muốn vạch khuôn mặt thật ẩn giấu dưới nụ cười ấy. Sự mong chờ và kháng cự này quả thực rất mâu thuẫn.

Hạ Sâm Triệt vừa dọn vệ sinh xong. Anh đứng trước vòi nước phía sau sân vận động, cúi đầu rửa tay. Xuân Phi đứng sau anh.

- Này....Xuân Phi không kiềm chế được, gọi anh bằng giọng điệu rất thô lỗ – Em là con gái còn không tức, vì sao anh phải tức.

Tối hôm ấy cô mặt dày gọi anh là “Triệt”. Bây giờ lại biến là “này”, ngay cả từ “anh” cũng bị lược bỏ. Con gái trở mặt thật là nhanh. Quả nhiên cô không còn nhớ gì cả. Những giọt nước không ngừng chảy xuống những ngón tay dài và mảnh của anh. Anh rất muốn cười nhưng lại không thể cười được. Xuân Phi nhăn nhó, thấy nét mặt của anh như vậy, bất giác lùi ra sau một bước.

Anh nhìn cô chằm chằm. Ánh nhìn ấy khiến Xuân Phi cảm thấy khó thở.

- Anh không tức. Anh thở phào một cái và nói – chỉ là thấy em căng thẳng như vậy, thấy mình thật vô dụng.

- Em không căng thẳng.

Em chỉ sợ anh giận. Quả nhiên không có cách nào vện cả trăm đường. Xuân Phi đá hòn đá dưới chân, đột nhiên cảm thấy chua xót. Cô hướng ánh nhìn về phía chân anh, khẽ nói – Kỷ Vi là bạn gái của anh. Nếu cô ấy tức giận thì anh sẽ phải dỗ dành cô ấy. Nếu anh dỗ dành cô ấy thì em sẽ giận. Em mà giận thì sẽ làm anh giận. Nếu anh giận....

Ánh mắt Hạ Sâm Triệt nhìn cô trĩu mến hơn. Anh bước lên trước. Xuân Phi chỉ nhìn thấy anh bước đi, sau đó phía sau gáy có một thứ gì đó rất mạnh mẽ và ấm áp. Cô ngẩng đầu lên thì thấy mặt mình áp vào ngực anh. Cô không nhìn thấy mặt anh, không biết phải phản ứng như thế nào, chỉ nghe thấy anh nói:

- Xin lỗi Xuân Phi, là anh sai. Anh không nên giấu em. Thực ra....Kỷ Vi....không phải là bạn gái của anh”.

- Hả? Cô tưởng mình nghe nhầm.

- Cô ấy là bạn thân của anh, là bia đỡ đạn của anh. Các cô gái biết anh có bạn gái rồi sẽ không tỏ tình với anh nữa. Anh khẽ nói – Quả thực anh không thích socola, hơn nữa nếu có quá nhiều thư tình thì vali của anh cũng không đủ chỗ nhét.

Thì ra bao nhiêu chuyện mà cô cảm thấy khó chịu có thể được giải quyết một cách đơn giản như thế này. Cô vốn tưởng rằng mình có thể bật cười thành tiếng, nhưng bây giờ cô muốn khóc hơn. Cô đẩy Hạ Sâm Triệt ra. Sự dịu dàng trong ánh mắt của anh biến thành nỗi kinh ngạc. Chỉ nghĩ thôi cũng biết phải hạ quyết tâm lớn như thế nào, những cô gái khó đối phó như Xuân Phi mà biết anh không có bạn gái thì những cô gái khác càng không thể lại gần mình được. Nhưng cô ấy tức gì vậy? Gườm gườm nhìn anh rồi bỏ chạy?

Hành lang lạnh và ẩm ướt. Xuân Phi không mang chìa khóa, chỉ có thể ngồi trước cửa. Thỉnh thoảng lại ho một tiếng, rất đều đặn. Thực sự cô rất vui, chỉ là cô đang e thẹn. E thẹn gì mà như thế, kỳ lạ.

Nhưng cách biểu lộ sự e thẹn này....ngay cả bản thân mình cũng không thể chịu được....đúng là một ngày rung động lòng người.

30. Chương 30: Chương 30

Mỗi tuần một lần mua sắm. Chiếc xe đẩy trong siêu thị chất đầy hàng hóa. Tô Kính Hy đẩy xe theo sau Xuân Phi. Cô ném mỳ Ý mà mình tìm được vào xe rồi lại vội vàng chạy đi tìm thịt sốt kiểu Ý. Mấy ngày hôm nay tâm trạng của cô vui vẻ đến bất thường.

Lúc bình tĩnh lại còn nói với mình, cứ vui như thế này thì e rằng sẽ gặp chuyện không may.

Cuối tuần Hạ Sâm Triệt về nhà. Lúc ấy cô mới gọi Tô Kính Hy đến xách đồ. Nhưng một chàng trai vốn rất thích nói nhiều lại không nói gì, tâm trạng nặng nề ủ rũ, chắc là vẫn còn suy nghĩ về chuyện bố tái hôn. Hôn lễ được tiến hành sau dịp lễ giáng sinh, không còn bao lâu nữa.

Hôm qua bố Xuân Phi còn dặn cô nếu có thời gian thì đi mua bộ quần áo thật đẹp, không phải cô kết hôn, làm gì mà phải to chuyện thế chứ.

- Em chỉ biết nấu mỳ Ý thôi. Ăn tạm nhé.

- Ừ.

- Anh không phải cảm ơn em, chỉ là đúng lúc em rất muốn ăn mỳ Ý. Xuân Phi không muốn anh ấy đắc trí quá, không ngừng nói xỏ xiên.

- Cô nàng phiền phức, em muốn ăn mỳ Ý à?

- Nếu không thì em mua nó làm gì.

Tô Kính Hy không nói gì. Khi thanh toán tiền, anh tranh trả tiền. Thực ra Xuân Phi sẽ không tranh giành với anh. Bố anh rất giàu, cô giúp anh tiêu tiền, mặt dày mày dạn tỏ ra nghèo khổ thể bòn rút của anh. Nhưng Tô Kính Hy vui vẻ làm tất cả vì cô, vì người bạn gái duy nhất của mình. Anh cô cũng là người bạn trai duy nhất của anh. Họ là hai người mà anh quan tâm nhất. Giữa họ không có bậc ngăn cách nào là không thể đi qua được.

- Anh nhớ trên đường Phong Kiều có một quán cà phê rất đẹp. Mỳ Ý ở đó rất ngon. Anh đưa em đi ăn.

Đã tám giờ tối rồi, về đến nhà chắc là đói đến bốc khói mắt. Xuân Phi dí ngón trỏ vào lưng anh và nói:

- Nếu không ngon thì anh chết chắc.

Quán cà phê thật lãng mạn, dưới ánh đèn mờ ảo ấm áp là những đôi trai gái đang tỏ tình với nhau. Cô và Tô Kính Hy là hai người khác giới. Khi nhân viên phục vụ đưa menu đến còn nghe thấy hai người không ngừng đầu khẩu với nhau. Anh chàng đẹp trai và cô gái với khuôn mặt thanh tú thu hút ánh nhìn của mọi người xung quanh. Nhìn cái gì mà nhìn. Xuân Phi bĩu môi, đẩy đĩa mỳ đã ăn được một nửa sang một bên và nói:

- Tạm được.

Cô thực sự rất kén ăn, tất cả là do Thuần Uyên chiều quá nên hư. Chỉ có điều, Tô Kính Hy là kẻ đầu sỏ. Lần đầu tiên gặp Xuân Phi, cô ấy vừa tròn mười hai tuổi. Anh mới từ nơi khác về thành phố này.

Bố anh đưa anh đến nhà chú An Dương ăn cơm. Anh nhìn thấy Xuân Phi bị mẹ mắng vì kén ăn. Nhưng cô không hề thấy xấu hổ, cũng không phải là đứa trẻ biết sĩ diện, chỉ thích làm theo ý mình, không hề có bất kỳ phản ứng gì với âm thanh bên ngoài.

Thế nên Tô Kính Hy đưa cô ra ngoài ăn, cô cũng không khách khí gọi một cốc nước xoài rất to. Anh thích nhìn cô ăn, muốn cho cô tất cả những thứ ngon nhất để cô được vui. Vì sao lại có tâm trạng giống như khi làm cha thế này nhỉ?

- Anh nghĩ gì mà ngẩn tò te ra thế? Giọng nói của cô rất nhỏ nhẹ – Năm sau là tốt nghiệp rồi, dù sao thì anh cũng phải đi du học.

- Hả?

Tô Kính Hy ngây người một lúc mới biết cô đang nói chuyện tái hôn của bố mình, đúng là không biết an ủi người khác. Anh nhún vai rồi thản nhiên nói:

- Kết hôn thì kết hôn, dù sao thì ông ấy có kết hôn với người phụ nữ kia không cũng thế cả thôi.

- Chuyển đến nhà anh rồi?

- Ủ, đáng ghét. Tô Kính Hy liếc nhìn xung quanh, tỏ vẻ bất cần đời. Thực sự không quan tâm hay giả vờ? Tuy Xuân Phi rất muốn hỏi tiếp nhưng lại thấy đó không phải là thói quen của mình. Thế là cô ngậm miệng không nói gì. Ghé sát tai nghe hai cô phục vụ đứng sau mình đang thì thầm to nhỏ. Con gái mà nói chuyện với nhau thì ngoài mỹ phẩm và quần áo thì chính là đàn ông. Bọn họ nói chuyện rất hăng, dường như không có ý muốn tiếp khách.

- Đôi trai gái trước mặt, chàng trai thật tốt tính, lại đẹp trai ngời ngời. Cô gái thì ngoại hình chẳng ra làm sao cả, lại còn hung hăng đáng sợ, chẳng hợp nhau chút nào. Một cô phục vụ nói.

- Bàn ấy để mình phục vụ, mình thấy cô ấy cá tính đấy chứ. Cô gái kia mỉm cười và nói.

Giọng nói của hai cô càng ngày càng thấp, thỉnh thoảng còn nghe thấy họ nói – thực ra có đẹp trai thì cũng không đẹp trai bằng hoàng tử dương cầm của chúng ta. Vừa nói dứt lời lại nói – Haizzz, đáng tiếc là bị GAY.

Thời đại này, ếch cũng được gọi là hoàng tử ếch, đáng tiếc là không có lâu đài, không có áo giáp, sơn hào hải vị. Nhưng cô lại nghĩ, dù sao thì gọi là hoàng tử cũng không phạm pháp, biệt danh của Hạ Sâm Triết là hoàng tử mỉm cười, chỉ có điều nghe có vẻ rất nhà quê, anh ấy hợp với biệt danh hay hơn.

- Em cãi nhau với ông anh tốt à? Tô Kính Hy chuyển chủ đề nói chuyện – Ông anh tốt bảo không quan tâm đến em nữa, hình như lần này rất nghiêm túc.

- Vâng....Có thể anh ấy....không còn muốn gặp em nữa.... Cô chưa chất nói.

Thực ra có một số chuyện cô không muốn nghĩ chứ không phải là không quan tâm đến nó. Biết nói với người khác nguyên nhân giận dữ với anh trai thế nào đây? Vì sống cùng chàng trai khác? Quá phóng đại, cũng không hợp với lễ thường. Dù sao thì đó là chuyện nên để bố lo mới đúng, là anh trai thì chỉ có thể nhắc nhở và nói những lời như nó mà bắt nạt em thì bảo anh.

Từ trước đến nay những chuyện mà họ làm người bình thường không thể tưởng tượng được.

- Em đừng có cái kiểu như trời sắp sụp xuống không bằng. Tô Kính Hy cất cao giọng nói. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của u ám của cô dưới bóng tối, khuôn mặt phát ra nỗi ai oán không thể kiềm chế được, anh lại hạ thấp giọng, thở dài và nói:

- Thực ra người mà ông anh tốt quan tâm nhất là em. Vì em cậu ấy có thể làm bất cứ chuyện gì, bắt mình phải trở thành người xuất sắc là vì không muốn em cảm thấy áp lực trong cuộc sống....

- Nói xong chưa? Giọng cô có chút bực tức.

- Cô nàng phiền phức....

- Em biết mình là một người phiền phức. Anh ấy làm gì cũng là vì em. Nhưng liên quan gì đến em.

Xuân Phi ngắt lời anh, không muốn nghe anh nói. Nói nhiều cũng vô ích, nói gì cũng không thay đổi được suy nghĩ của Thuần Uyên. Cô đứng dậy chuẩn bị đi ra khỏi cửa nhưng lại bị Tô Kính Hy kéo tay lại. Trong lúc giằng co, chỉ nghe thấy tiếng “xoẹt”, túi nilong của siêu thị bị rách toạc, đồ ăn rơi xuống đất.

Lớp vỏ lạnh lùng bị xé rách, có thứ gì đó trào ra ngoài. Xuân Phi cúi đầu nhặt đồ, Tô Kính Hy ngồi xuống giúp nhưng lại bị cô gạt đẩy đi không kiên nhẫn. Nhân viên phục vụ nhanh tay nhanh mắt mang túi nilon đến. Xuân Phi chỉ cúi đầu, đến tận khi dưới đất sạch bóng, cô vẫn không ngẩng đầu lên. Đến tận khi cô nghe thấy tiếng đàn piano vang lên, nghe thấy tiếng trầm trồ của các cô gái.

31. Chương 31: Chương 31

Một mỹ nam ngồi trước cây đàn piano, ánh sáng bao trùm lấy anh. Bản nhạc mà anh đang chơi là bản «Rừng sương mù» của Bandari. Đường như tất cả những chuyện phiền não thị phi trên thế giới này đều không liên quan đến anh. Trong khu rừng sương mù bao phủ ấy, mọi âm

thanh đều là giả. Chỉ có anh là thật. Đó là một trong những bản nhạc mà Xuân Phi thích nhất. Thuần Uyên mặc chiếc áo đuôi tôm dài, đôi mắt dưới cặp kính thủy tinh trông thật tĩnh lặng và bi thương.

- Sao anh em lại ở đây. Cô lạnh lùng lờm Tô Kính Hy – Làm thêm?

- Mỗi buổi tối cậu ấy làm ở đây hai tiếng, một trăm mười tệ. Ngoài ra cuối tuần còn đi dạy gia sư, mỗi tiếng một trăm tám mươi tệ. Tô Kính Hy nhìn khuôn mặt lạnh lùng của Xuân Phi và nói – Chuyện Thuần Uyên làm thêm kiếm tiền chỉ có một mình anh biết, ngay cả bố mẹ em cũng không biết.

- Vì sao phải ra ngoài kiếm tiền, tiền thưởng trong cuộc thi piano của anh ấy không đủ tiêu sao? Năm sau anh ấy còn phải thi vào đại học Bắc Kinh....anh ấy....

- Thuần Uyên được cử đi học, nhưng không phải là đại học Bắc Kinh mà là học viện âm nhạc....Cậu ấy không muốn mọi người biết....Vì bố mẹ em đều hy vọng cậu ấy thi vào Đại học Bắc Kinh, nhưng cậu ấy muốn kiếm nhiều tiền.

Xuân Phi không nói được lời nào. Âm thanh ở đó dội vào tai khiến màng nhĩ của cô nhói đau. Xung quanh là tiếng bước chân ồn ào. Cô đứng ở đó như manocanh, mọi người liếc nhìn cô rồi chỉ chỗ, bàn tán, tưởng rằng đôi tình nhân đang cãi nhau. Tô Kính Hy lại gần cô, đặt tay phải lên đỉnh đầu cô rồi khẽ nói:

- Xuân Phi, cho dù lần này Thuần Uyên có hơi quá đáng một chút, nhưng em có thể người lớn hơn chút được không, coi như....coi như là người lớn vì anh ấy một lần....

Người lớn vì anh ấy một lần, giống như anh đã vì cô mà vượt qua gánh nặng hơn tuổi của mình.

Xuân Phi cảm thấy bàn tay trên đầu mình giống như một phiến đá nặng ngàn cân, đè lên người cô khiến cô không thể thở được. Nếu cô quan tâm đến Thuần Uyên nhiều hơn một chút thì mọi nhất cử nhất động của anh sẽ không qua nổi mắt cô. Chỉ là cô không muốn nhìn, vì thế đã nhắm chặt mắt. Cô không muốn nghe, vì thế đã bịt chặt tai. Cô không muốn hỏi, vì thế đã mím chặt miệng.

Có lẽ không phải vì cô không quan tâm, chỉ là sợ tình thương yêu của Thuần Uyên quá lớn lao, cô không thể trả được.

Những lúc thế này biết nói gì đây?

Cô tận mắt nhìn thấy Thuần Uyên đi làm kiếm tiền, thậm chí từ bỏ không thi vào đại học Bắc Kinh, thậm chí....còn rất nhiều rất nhiều cái thậm chí. Lúc này đây, có phải cô nên òa khóc, chạy lại ôm chầm lấy anh, xin lỗi anh, thề rằng sẽ làm một cô em gái thật tốt không? Xuân Phi thấy toàn thân lạnh buốt, thấy khuôn mặt rất dễ bắt nạt của Tô Kính Hy cũng trở nên thật đáng sợ. Cô đứng im như một pho tượng, ngay cả khi Thuần Uyên chơi xong bản nhạc đi đến cạnh cô cô cũng không biết.

- Kính Hy, sao cậu lại đưa cô ấy đến đây? Giọng nói chất vấn, đôi lông mày của anh trau lại, ẩn chứa vẻ trách móc.

- Ông anh tốt, mình không muốn nhìn thấy hai người cãi nhau.

- Cậu nói cho Xuân Phi biết hết rồi?

- Ừ.

- Cậu thật to gan.

- Anh đừng trách Tô Kính Hy. Xuân Phi nói – Vì sao không cho em biết chuyện anh đi làm?

- Tự anh muốn đi làm – Thấy Xuân Phi hỏi vậy, bỗng chốc Thuần Uyên lúng túng không biết nói thế nào – Anh không muốn thi đại học, không liên quan đến em.

- Anh kiếm tiền cho em, đúng không. Xuân Phi thấy lục phủ ngũ tạng lạnh buốt, giống như có gió bắc buốt giá luôn vào lồng ngực. Nhưng nhiều hơn là xấu hổ và áy náy. Ba người từ nhỏ lớn lên bên nhau, mỗi người đều có bí mật của mình. Xuân Phi bối rối cúi đầu, một lúc lâu sau mới cầm cặp xách chạy ra cửa.

Nấu mì Ý là chuyện đơn giản nhất, gia vị đã được chế biến sẵn. Đúng là tạo phúc cho người lười. Xuân Phi căng thẳng nhìn Hạ Sâm Triệt, nhìn anh ăn từng sợi mì. Anh ngẩng đầu lên, cười típ mắt và nói – Ngon lắm. Lúc ấy cô mới ngồi xuống đối diện với anh rồi tự chế nhạo mình vì thần kinh quá căng thẳng. Đây là món ăn đơn giản nhất, không dễ xảy ra sự cố nhất. Cô không thích bất kỳ sự cố nào.

- Sao hôm nay không nói gì? Đột nhiên anh hỏi.

- Bình thường em nói nhiều lắm à?

- Không phải. Hạ Sâm Triệt đưa tay lau nước sốt mì dính trên mép cô rồi mới nói – Tuần này em lạ lắm, có phải là kết quả của kỳ thi tháng không lý tưởng?

Động tác này là vô thức, làm xong rồi anh mới thấy quá thân mật. Bỗng nhiên Hạ Sâm Triệt thấy hối hận vì sự đường đột của mình. Anh đang nghĩ cách làm thế nào để rút tay lại mà không mất đi vẻ tự nhiên thì thấy cô ấy tức giận phồng má lên rồi gườm gườm nhìn anh.

- Ai bảo thế, anh đi nhìn bảng thành tích ở hành lang mà xem, em xếp số một, xếp số một.

- Vậy thì vì...em và Thuần Uyên vẫn chưa làm lành?

Suốt hai ngày hôm nay, chỉ cần nhắm mắt lại là trong đầu cô lại xuất hiện đôi mắt quen thuộc của Hạ Sâm Triệt. Vì sao lại có người giấu mình sâu như vậy? Rõ ràng là rất ôn hòa, thân thiện nhưng trong đầu nghĩ gì? Cây nấm càng sắc sỡ chói mắt thì càng độc.

Tâm sự giống như quần áo, càng mặc càng dày. Quần áo có thể cởi bớt được, vậy thì có phải tâm sự cũng có thể trút bỏ dễ dàng như thế được không?

Gió giống như lớp băng sắc nhọn xé toạc màn đêm. Hạ Sâm Triệt thấy hình bóng cô gái tưới hoa ngoài ban công mới cô đơn và xa vời làm sao. Thực sự rất muốn an ủi cô. Anh đặt quyển vở xuống rồi lại gần, nhìn thấy Xuân Phi đang bày lại cây hoa cúc đã chết héo.

- Hoa cúc trong phòng kín đều chết rồi. Cô buồn rầu nói.

- Năm sau vẫn sẽ nở hoa mà. Anh cười và nói.

Lại phải nói tạm biệt sao. Năm sau vẫn sẽ nở hoa, nhưng người quay lại có phải là anh không?

32. Chương 32: Chương 32

Gần đây, vấn đề mà các bạn nữ trong lớp bàn tán nhiều nhất là Noel sẽ cùng bạn trai làm những gì. Ngoài Valentine thì đây cũng là thời điểm rất thích hợp để tỏ tình. Những truyền thống quý báu từ những năm tám mươi như đan khăn, đan găng tay vẫn được ưa chuộng. Vì là cán bộ lớp nên Xuân Phi bị giáo viên chủ nhiệm cử đi giúp hội học sinh chuẩn bị bữa tiệc đêm giáng sinh.

Những khúc gỗ chỉ biết trơn mắt như Xuân Phi phần lớn được phân công đi lấy những đạo cụ mà các diễn viên cần. Cô đến nhà kho lấy một túi màu nước, chạy đến hội trường làm tay sai cho các tài tử mỹ thuật, đưa màu, đưa nước và khăn. Đây là phong sân khấu cho điệu nhảy «Hồ thiên nga». Vốn dĩ chỉ là một mảng màu xanh đậm nhạt, dường như chỉ vậy vậy vài cái là xong nhưng nhìn từ xa lại thấy ánh sáng xuyên qua bụi cây rọi xuống mặt hồ trong xanh, hình ảnh những bóng cây in xuống mặt nước trông thật rõ nét và sống động.

- Cậu phải cười nhiều mới đẹp. Một giọng nói từ trên cao vọng xuống. Xuân Phi ngẩng đầu nhìn, chàng trai đứng trên giá đang cúi người xuống nhìn cô, ánh mắt toát lên vẻ hưng phấn – Cậu cười rất xinh.

Lúc ấy Xuân Phi mới phát hiện mình đang nhếch mép cười, thế là tức tối cúi đầu xuống, không nhìn anh ta. Chàng trai tiếp tục tô vẽ, đợi đến khi Xuân Phi ngẩng đầu lên thì anh ta đã vẽ xong một cây tùng cao chọc trời.

- Cậu ở cùng Hạ Sâm Triệt à? Anh ta lại hỏi.

- Liên quan gì đến cậu.

- Vậy thì đúng rồi. Anh ta hứng chí nói – Vậy hai người tiến triển đến mức nào rồi. Anh ta chọn Kỷ Vi hay chọn cậu....

- Liên quan gì đến đồ thôi nhà cậu. Xuân Phi bực mình nói ra những lời thô thiển. Cô không nghĩ gì mà ném cả cái đĩa pha màu về phía anh ta. Chàng trai đưa tay đỡ lấy, màu bắn tung tóe, bắn một mảng vào vị trí chính giữa. Chàng trai hét lên:

- Trời ơi, tôi vẽ mãi mới được. Hổng hết cả rồi, hổng hết cả rồi.

- Đáng đời.

Xuân Phi khoái trí nhếch mép. Chàng trai nhảy từ trên giá xuống, vội vội vàng vàng chạy xuống dưới hội trường nhìn, sau đó nhăn nhó, dáng vẻ như là trời sắp sập xuống – Đúng là phải vẽ lại rồi, không có cách gì cứu vớt. Cô nàng ghê gớm này, chẳng phải là nói chuyện bình thường sao.... Cô gái này là động vật máu lạnh, tuyệt đối không được động vào. Hơn nữa cô ấy hoàn toàn không có nét quyến rũ trong truyền thuyết, phải hình dung thế nào nhỉ? Giống như trận tuyết đầu tiên của mùa đông, khiến người ta mong chờ nhưng lại muốn chống chọi với nó.

Xuân Phi đến quán cà phê của trường mua cốc Capuchino.

Khi quay lại, cô ngồi dưới khán đài nhìn các nam sinh bận rộn trên lễ đài. Thực ra như thế này rất tốt, không bị ai làm phiền, không cần phải đưa màu, cũng không cần đưa khăn, chỉ nhìn khu rừng rậm dần dần hiện ra trước mắt. Nếu những chú chim trên tấm vải biết hát thì đó nhất định sẽ là âm thanh hay nhất trên thế giới. Cô cứ ngồi im như thế suốt một buổi chiều. Đến lúc trời tối, Kỷ Vi tập vũ đạo xong bước ra, hét to về phía chàng trai đang tô màu:

- Bùi Vũ, đừng quên vẽ hai con thiên nga.

- Ủ, biết rồi.

Lúc Kỷ Vi quay người bước ra cửa mới phát hiện Xuân Phi cũng ở trong hội trường. Xuân Phi không để ý đến cô ta. Cốc cà phê đã nguội, cô uống một ngụm, đắng ngắt. Kỷ Vi đã dần quen với thái độ của Xuân Phi, thậm chí còn làm mặt xấu đáng yêu với Bùi Vũ đang hướng ánh mắt tò mò về phía họ, sau đó đi ra khỏi cửa. Tiếng tay cầm đập vào cửa vang lên trong hội trường, rất chói tai.

Xuân Phi thở phào, sau đó cúi đầu thu dọn vài thứ, chuẩn bị về nhà.

- Cùng đi ăn tối nhé. Bùi Vũ lau tay vào quần áo và nói – coi như là chuộc lỗi cho câu hỏi bất lịch sự ngày hôm nay.

Vốn dĩ Xuân Phi định nói không cần nhưng lại bất gặp ánh mắt chân thành của Bùi Vũ. Ánh mắt rất trong sáng. Một khuôn mặt rất mình thường, không tìm thấy bất kỳ ưu điểm nào, nhưng cũng không tìm thấy bất kỳ khiếm khuyết nào. Ánh mắt sắc sảo của cô khiến Bùi Vũ thấy mình giống con khỉ đang làm trò trong vườn bách thú. Anh không đợi câu trả lời, quyết định cầm lấy chiếc ba lô của cô rồi đi lên phía trước. Xuân Phi lững thững theo sau.

33. Chương 33: Chương 33

Hai người dừng lại trước tiệm ăn nhỏ ngoài trường học, anh ta tươi cười chào chủ quán rồi nói:

- Ông chủ, cho hai bát mì khoai tây, không thêm ớt.

Một quán ăn không cầu kỳ, chỉ có vài người khách thưa thớt. Chủ quán là một cặp vợ chồng ngoài ba mươi tuổi. Chiếc tạp dề của người đàn ông rất sạch sẽ. Người phụ nữ nhặt lá vàng trong rổ rau rồi đưa cho người đàn ông.

- Tôi không ăn ở quán ăn ven đường.

- Món mì khoai tây ở quán này rất ngon, đảm bảo cậu ăn một lần sẽ muốn ăn lần thứ hai.

- Tôi không ăn. Cô từ chối rất dứt khoát. Chủ quán đứng cách đó không xa nghe thấy rất rõ. Tay đang lấy mì cũng dừng lại. Bùi Vũ ra hiệu tiếp tục, sau đó mỉm cười bí hiểm với Xuân Phi:

- Thế này nhé, chỉ cần cậu ăn hết bát mì khoai tây này, mình sẽ nói cho cậu biết tất cả những vụ bí mật của Kỷ Vi.

- Sao cậu biết?

- Nực cười. Bùi Vũ đắc trí nói – Anh chàng đẹp trai Bùi Vũ quyết chí trở thành tay săn tin cao cấp cho các tờ báo về đời tư của các ngôi sao nổi tiếng làm sao có thể không biết những tin đồn trong cái học viện Giai Kỳ nhỏ xíu này được.

Bát mì khoai tây bốc khói nghi ngút được bưng ra. Xuân Phi nếm thử một miếng. Rất thơm, nhưng cô không muốn thừa nhận, chỉ bữu môi rồi nói:

- Cũng tạm được.

- Haha, rất ngon đúng không. Bùi Vũ đắm chìm trong thế giới của mì khoai tây – Trên thế giới này mì khoai tây là ngon nhất.....

- Đợi đã, nói về Kỷ Vi đi.

- Được rồi, cậu không cần lo về Kỷ Vi. Cô ấy và Hạ Sâm Triệt không phải là một đôi. Theo nguồn tin đáng tin cậy, hồi cấp hai Kỷ Vi học ở trường trung học trong thành phố, là bạn của Hạ Sâm Triệt. Về sau chị gái của Hạ Sâm Triệt giới thiệu cô ấy đăng ký thi học sinh năng khiếu của học viện Giai Kỳ. Bởi vì học sinh năng khiếu của Giai Kỳ đều là những học sinh ưu tú không có điều kiện kinh tế.

Nhà trường không những không thu tiền học phí mà hàng năm còn có thể nhận học bổng.

Xuân Phi đặt đũa xuống, giống như vừa tỉnh giấc mộng. Cô phát hiện mình đang ăn tối với một anh chàng lạ mặt. Đúng là trùng tà. Cô kinh ngạc nhìn Bùi Vũ đang thao thao bất tuyệt nói nhà Kỷ Vi khó khăn như thế nào như thế nào, Hạ Sâm Triệt vốn là ân nhân của cô ta. Còn Kỷ Vi thì cố gắng leo cao như thế nào, cố gắng dùng mọi thủ đoạn để thoát khỏi cuộc sống vốn có của mình.

Cô hoàn toàn không biết những chuyện này.

Kỷ Vi giống như cô bé lọ lem. Kỷ Vi cố gắng phấn đấu. Còn rất nhiều chuyện về Kỷ Vi mà cô không hề biết. Cô thấy tâm trạng thăng bằng hơn một chút. Thì ra Kỷ Vi hoàn toàn không phải là cô gái xứng đôi với Hạ Sâm Triệt, mặc dù mình cũng không phải.

- Hehe, cậu cười rồi, cậu cười trông rất xinh.

- Liên quan gì đến cậu.

- Sau này coi như chúng ta là bạn rồi. Thêm một người bạn là thêm một đường đi. Thêm một kẻ thù là thêm một dòng sông.

- Thật phiền phức.

- Cuối cùng mình đã phát hiện ra bí quyết nói chuyện với cậu. Thực ra cậu đang e thẹn. Bùi Vũ hoàn toàn không để ý đến vẻ giận dữ của cô, anh ghé sát tai cô và nói – Vì là bạn nên mình tặng kèm cậu một thông tin bí mật. Cậu về chạm vào cổ Hạ Sâm Triệt sẽ phát hiện một chuyện rất thú vị.

- Cậu thật tế nhị.

Cổ anh ấy trắng mịn. Chỉ có điều đó không phải là trọng điểm. Bùi Vũ cười ha hả và nói – Cậu cứ chạm vào thì biết – Xuân Phi cũng không tiện hỏi. Chỉ nhìn anh ta bằng ánh mắt nghi hoặc, lại nghe thấy anh ta nói úp úp mở mở, có mà như không, không mà như có. Anh ta đúng là một người nói nhiều, rất hiếm gặp nhưng cũng rất thú vị.

- Này, cô nàng phiền phức.

- Hả? Xuân Phi ngoảnh đầu lại, phát hiện Tô Kính Hy đang đứng sau lưng, khuôn mặt ẩn chứa vẻ ngạc nhiên không thể tin nổi. Sau khi chắc chắn cô gái đang tươi cười ngồi trên chiếc ghế nhỏ chính là Xuân Phi, anh vội vàng đi lên trước kéo cô lên và nói:

- Em đang ăn mấy thứ vớ vẩn gì vậy?

- Mỳ Khoai tây.

- Sao lại ăn thứ này, ăn rồi sẽ đau bụng đấy. Anh đưa em về.

Anh thấy tức giận. Anh không biết phải làm thế nào để kiềm chế nổi tức giận của mình. Gọi điện thoại thì cô ấy tắt máy, nhưng lại nhìn thấy cô gái vốn rất kén chọn đang ngồi ăn ở tiệm ăn nhỏ. Nét mặt của cô ấy khi nói chuyện với cậu nam sinh kia giống như họ đã quen biết từ lâu, giống như không khí khi mình và cô ấy ăn cơm cùng nhau. Thậm chí còn không được hòa hợp như thế. Chỉ ít thì lâu lắm rồi cô ấy không nở nụ cười tươi tắn như thế. Bàn tay đặt lên vai cô dần dần rơi lỏng ra, cô nàng phiền phức, có phải em không cần anh nữa không. Khi em có bạn mới, có phải anh sẽ bị một người vô tâm như em dần dần lãng quên không.

Dần dần biến thành một chấm đen không còn giá trị.

Dần dần biến thành một cảnh vật đã biến mất trong cuộc sống của em. Khi ngoảnh đầu nhìn lại, em sẽ nhếch mép nói – Tô Kính Hy chỉ là một chàng ngốc mà thôi

34. Chương 34: Chương 34

Có những lời thầm kín không thể nói được. Ví dụ như anh Tô Kính Hy là người bạn mà em quan tâm nhất. Ví dụ Tiểu Thái là cô gái ngây thơ nhất mà mình từng gặp. Ví dụ anh Hạ Sâm Triệt là người âm áp nhất mà em từng gặp.

Có những hơi ấm không thể cảm nhận được bằng tay mà là ấm vào tim.

“Đùng”. Tiếng vỗ chổi tai cộng với tiếng hét của Tiểu Thái. Cô ấy cầm cái bơm trên tay, sợ tái cả mặt. Xuân Phi bừng tỉnh sau một hồi suy ngẫm, nghe thấy Tiểu Thái nói – Sau này phải ngăn không cho cậu bơm bóng bay lúc đang ngăn người ra – Nói xong cô ấy không sợ nữa mà cười bỏ lăn bỏ càng. Giọng nói bất mãn của mấy chị lớp mười hai đứng đó không xa vang lên – Hai con ngốc làm hỏng nhiều bóng bay như thế, có gì đáng cười cơ chứ.

Hội trường tràn ngập trong đại dương của bóng bay hồng phấn và bóng bay xanh da trời. Những tiếng hét “đáng yêu” của những cô gái đến tập kịch và múa balê lên xuống trầm bổng, hết đợt này đến đợt khác. Tiếp đó còn nghe thấy có người hét – Kỷ Vi, có thật là bạn trai của cậu bị một con ngốc ngờ nghệch cướp mất không. Kỷ Vi vừa nói – Bọn mình rất tốt – vừa ra hiệu cô gái ấy không nói nữa.

Tiểu Thái bĩu môi rồi nói:

- Cố tình nói lại còn giả bộ. Chỉ có điều, tiên nữ Kỷ Vi thật xinh đẹp.

Cô gái ngây thơ, quả nhiên dùng hình ảnh đẹp để ấy để ví von với cô ta.

Thời tiết lúc ấy đã lạnh buốt đến thấu xương nhưng ông trời vẫn quyết tâm không chịu cho tuyết rơi. Còn hai ngày nữa là Noel rồi. Quảng trường ở giữa phố đã phát quảng cáo trên tivi, nói là đêm Noel sẽ có tuyết

nhân tạo. Noel không có tuyết, không có cây thông thì không phải là Noel thực sự. Đây quả là thông tin khiến người ta phấn khích.

Vốn dĩ cuối tuần là bài thi trắc nghiệm ngữ văn, nhưng cô giáo bận hẹn hò với bạn trai ở nơi khác nên lấy danh nghĩa là ngày lễ hủy bỏ bài thi trắc nghiệm. Xuân Phi cũng không phải ôn bài nữa. Hàng ngày chỉ có việc giúp trang trí hội trường rồi về nhà sưởi ấm.

Hạ Sâm Triệt trang trí cây thông Noel ở ngoài ban công. Tivi đang phát chương trình thể giới động vật, thỉnh thoảng hai người trò chuyện vài câu. Tiếng nhai khoai tây chiên rất rõ rệt, thậm chí còn át cả giọng nói hồn hậu của người dẫn chương trình.

- Xuân Phi, mang chuông ra đây cho anh, ở trên giường trong phòng ngủ.

- Vâng.

Xuân Phi đi một vòng quanh phòng ngủ của anh, chuông vút lẩn lóc trên giường, còn có một vài bức thư màu hồng phấn trên đó. Cô tiện tay lấy một bức, trên tờ giấy viết thư thơm nồng là nét chữ rất thanh thoát: Anh Triệt yêu quý, hình của cô gái kia rất đáng yêu, có đôi mắt to đến đáng sợ.

Giọng nói của Hạ Sâm Triệt vang vọng trong phòng khách:

- Tìm thấy chưa?

Xuân Phi xé nát mấy bức thư thành nhiều mảnh vụn, ném vào thùng rác, sau đó mới mang chuông ra.

Hạ Sâm Triệt mặc chiếc áo lông cừu trắng muốt. Chiếc cổ áo rộng để lộ làn da trắng mịn. Quả nhiên là anh chàng người lai hoàn mỹ, da đẹp không thể chê vào đâu được. Có thể nhìn thấy rất rõ mạch máu màu xanh nhạt lơ mơ trên cái cổ trắng hồng của anh. Cô ghé rất sát, Hạ Sâm Triệt quay đầu lại liền chạm môi vào cái đuôi tóc đang vểnh lên của cô. Anh hỏi:

- Nhìn gì đấy?

- Anh ghé sát vào người em như thế làm gì? Cô nói rồi ngồi xuống cạnh anh.

- Thật sao. Anh nhường chỗ cho cô rồi treo chuông lên cao – Tối mai là Noel, em có về nhà không?

- Không về, còn anh?

- Anh cũng không về.

Chuông hơi ít, Hạ Sâm Triệt nghĩ một lúc rồi giãn những bông tuyết ra cho đều một chút. Anh chú tâm vào những chuyện ấy, không nhìn thấy khuôn mặt đỏ ửng của Xuân Phi. Cô muốn nói – vậy thì chúng mình cùng đón giáng sinh. Nhưng những lời như thế chẳng phải con trai nên chủ động nói sao? Chỉ có điều cô cũng biết rất rõ, xác suất mà Hạ Sâm Triệt thích mình bằng với xác suất rơi tuyết đỏ.

- Xuân Phi, em thích quà Noel gì để anh mua cho em?

- Quà á.....Xuân Phi chỉ tay vào cái má đang phồng to, nghĩ một lúc rồi nói – Những thứ mua được thì em không thích, những thứ không thể mua được thì em lại không biết là gì.

- Ngày mai đến quảng trường ở trung tâm thành phố ngắm tuyết đi. Ở đó rất có không khí. Hơn nữa bên đó có cửa hàng tên là ngô phổ thứ bảy, rất thú vị....Đột nhiên Hạ Sâm Triệt dừng lại nhìn cô, khuôn mặt như cười mà không phải là cười – Không phải là em có hẹn với bạn trai rồi chứ?

- Lúc này có rồi. Cô mềm giọng nói, ngay cả ánh mắt cũng trìu mến hơn. Niềm vui nho nhỏ hiện rõ trên khuôn mặt cô. Sau đó là những lời đối thoại bình thường, nói những chuyện linh tinh trong trường học. Tắt hết tất cả đèn trong phòng, chỉ nhìn thấy ánh sáng nhấp nháy phát ra từ những ngọn đèn nhỏ trên cây thông Noel, giống như đom đóm đậu trên cành cây.

- Anh thích đom đóm không?

Nghe câu hỏi ngô nghê của Xuân Phi, Hạ Sâm Triệt nghiêng đầu nhìn cô và nói:

- Thích. Cứ đến kỳ nghỉ hè hàng năm là anh lại về nhà ông nội ở quê. Tối đến cùng A Dạ, Bát Tiêu và Cửu Thái đi bắt đom đóm và ve sầu. Bọn anh thả ve sầu vào trong lọ nhìn nó lột xác. Còn đom đóm thì thả vào trong màn....ây....sao lại hỏi cái đó?

- Em chưa nhìn thấy đom đóm. Anh trai em nói, ánh đèn trên cây thông Noel gần giống với ánh sáng mà đom đóm phát ra.

- Đâu có, khác nhau nhiều thì có, ánh sáng của đom đóm rất ấm áp.

- Anh cũng rất ấm áp. Xuân Phi nói.

- Haha, anh á? Ấm áp dùng để miêu tả mưa bụi mùa xuân, bầu trời sao mùa hạ, đồng lúa mùa thu, ánh mặt trời mùa đông, còn có....a, đúng rồi, còn có....” Hạ Sâm Triệt hí hóp mắt, ngón trỏ dài và mảnh đặt lên ngọn đèn nhỏ nhấp nháy, mặt anh lúc sáng lúc tối – chỉ cần nhìn thấy nụ cười của người thân là thấy ấm áp. Em có thấy thế không?

- Người thân á? Xuân Phi cũng đặt tay lên ngọn đèn nhỏ, ngọn đèn nóng rất khiến cô rút tay lại – thực ra bố mẹ em không có tình cảm gì với em. Họ trúng tiếng sét ái tình rồi kết hôn với nhau. Bố em là một nhân viên bình thường. Mẹ em là giáo viên biên đạo múa trong đoàn múa, không phải là một gia đình tiếng tăm gì. Hơn nữa....em vĩnh viễn thua kém anh trai mình....

- Vì sao phải so sánh với người khác? Hạ Sâm Triệt không đợi cô nói hết mà ngắt lời cô – giống như tên của đom đóm là đom đóm, không có lý do nào cả. Em chính là em. Dù em có xuất sắc hay không xuất sắc, chỉ cần là em là được.

Không gian tĩnh lặng đến đột ngột. Xuân Phi ngỡ ngàng nhìn anh. Chỉ cần là em là được. Chỉ cần là An Dương Xuân Phi là được. Đây là món quà của thượng đế hay trò đùa ác ý của số phận? Vì sao anh có thể nói ra những lời mà lúc này cô muốn nghe nhất? Vì sao lại khiến trái tim của cô muốn nhảy ra khỏi lồng ngực đến với anh mà không có cách nào kiềm chế được như thế này?

- Em đi ngủ đây. Cô đứng dậy đi về phòng ngủ.

- Bây giờ tối mai chúng ta gặp nhau ở trước tượng đá voi trong công viên ở trung tâm thành phố nhé. Anh dặn dò – Tan học về cứ đi từ từ thôi, chú ý an toàn, anh sẽ đợi em.

35. Chương 35: Chương 35

Đi qua cây sồi xanh cao bằng nửa người ở cổng trường, gió rít lên từng cơn. Tai Xuân Phi lạnh đến nổi mất hết cảm giác. Tiết học cuối cùng, cô nhận được tin nhắn của Hạ Sâm Triệt: Xuân Phi, anh không thể đến công viên ở trung tâm thành phố được, về nhà anh sẽ giải thích với em. Cô gọi điện thoại cho anh, điện thoại vang lên giọng nói buốt lạnh – Số điện thoại quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được....

Làm cái trò gì thế. Rõ ràng là anh ấy hẹn trước. Cô cảm thấy hụt hẫng. Điều hòa trên xe bus khiến cô thấy hoa mắt chóng mặt. Đám nữ sinh đứng sau đang chí cha chí chóc bàn tán rất sôi nổi về những chương trình trong đêm Noel. Thỉnh thoảng lại vang lên những lời nói an ủi – không có bạn trai đi cùng cùng chẳng sao, may mà vẫn còn có các chị em.

Không phải là cô chưa từng cùng đám bạn cười nói khúc khích đi hát Karaoke giống như đám nữ sinh này, chỉ có điều ở trong môi trường ồn ào huyền ảo, cô càng thấy cô đơn hơn. Cuối cùng cô quyết định không tham gia. Cô nghi ngờ mình bị Tô Kính Hy đồng hóa, lớn lên cùng một đứa trẻ có xu hướng tự kỷ thì ít hay nhiều cũng bị ảnh hưởng.

- An Dương Xuân Phi.

Xuân Phi ngoảnh đầu lại, chỉ nhìn thấy một nam sinh đang xách ba lô, ánh mắt ẩn chứa chút gì đó không chắc chắn. Xe bus dừng ở trạm Diamonds, đám nữ sinh lao xuống như đàn ong vỡ tổ. Chàng trai chạy lên

chấn trước ngực Xuân Phi, miệng không ngừng lẩm nhẩm – đúng là một lũ con gái dã man.

Bỗng nhiên có một cơ thể chấn trước mặt mình, Xuân Phi vội đẩy người đó ra.

- Cậu là ai? Khuôn mặt rất quen.

- Cậu không nhớ à? Chàng trai ỉu xiu – Minh là Bùi Vũ, biệt hiệu thiên vương tin đồn đây. Nhớ lại ngày hôm ấy bạn trai của cậu cũng thật quá quắt. Ánh mắt ấy như muốn xé vụn người mình. Chắc là nghi ngờ mình muốn tán cậu. Haizzz, cậu đã giải thích với anh ta như thế nào?

Cái gì mà tán với chả không, nói năng tùy tiện. Xuân Phi tìm một chỗ để ngồi, lúc ấy mới nhớ đến anh ta – Cậu nói Tô Kính Hy á, anh ấy không phải là bạn trai của tôi, là bạn thân chơi với nhau từ nhỏ.

- Vậy à. Bùi Vũ vừa chỉnh lại ba lô vừa hỏi – Cậu đến công viên ở trung tâm thành phố à? Hẹn ai ở đó?

- Không hẹn ai. Xuân Phi hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ.

- Mình muốn đến công viên ngắm tuyết vẽ tranh. Cậu cũng đi cùng nhé. Bùi Vũ lấy trong ba lô một tấm bưu thiếp đưa cho cô rồi ngại ngùng nói – Đây là bưu thiếp có in tranh của mình, tặng cậu, quà giáng sinh. À...cậu đừng chê nó nhé. Mình làm sao mà biết được sẽ gặp cậu trên xe bus.

Xuân Phi ngây người một lúc rồi mới cảm, có cảm giác muốn khóc. Món quà đầu tiên của đêm Noel, tưởng chừng rất nhẹ nhưng lại nặng vô cùng.

- Cảm ơn, rất đẹp, chúc cậu sau này sẽ trở thành một họa sĩ tài ba.

- Cậu khách sáo quá. Cảm ơn mình thật lòng chứ? Vậy thì cùng mình đi vẽ cảnh vật ngoài trời nhé – Bùi Vũ thở phào nhẹ nhõm, nhìn thấy khuôn mặt thanh tú của Xuân Phi khẽ mỉm cười. Cô thực sự thích món quà này. Cảm giác ấy khiến Bùi Vũ rất vui. Xuân Phi không giống với những cô gái mà anh đã từng gặp, có lẽ tính cách của cô không hay như họ, nhưng nói thế nào nhỉ, cô ấy là một người đặc biệt nhưng nếu nhất định phải nói ra điểm đặc biệt thì lại không thể nói ra được. Có lẽ vì cô ném đĩa màu về phía anh, lại còn tỏ ra rất đắc trí.

Nói ra thì có chút gì đó quái đản, nhưng nhớ lại thì không khỏi than phiền vì sao trên thế giới lại có một cô gái như thế này?

Xe bus dừng lại ở công viên. Xuân Phi chạy xuống cạnh thùng rác, nôn thốc nôn tháo. Cả ngày không ăn gì, chỉ nôn toàn nước, gần như nôn hết dịch vị ra ngoài. Bùi Vũ đứng sau cô hét toáng lên:

- Á, không phải là cậu....có rồi chứ.

Xuân Phi lờm cho anh ta một cái. Bùi Vũ thấy mặt cô trắng nhợt, không nổi trên cô nữa, chạy đi mua chai nước khoáng đưa cho cô xúc miệng. Say xe đến mức này quả là hiếm gặp. Chả trách cô ấy thuê phòng ở gần trường. Hơn nữa một thông tin có liên quan đến cô mà anh thu thập được là – ghét tất cả các phương tiện giao thông.

- Rõ ràng biết là mình bị say xe còn chạy đến công viên làm gì. Chỉ là ngắm tuyết thôi mà, cũng chẳng có gì đặc biệt.

Tuyết chẳng có gì là đẹp. Đêm giáng sinh cũng chẳng có gì là đặc biệt. Dù chúa Jesu giáng trần thì cũng chẳng liên quan gì đến cô. Vốn dĩ đây là buổi tối của cô và Hạ Sâm Triệt. Vốn dĩ là như thế. Cô ngẩng đầu nói với Bùi Vũ:

- Chẳng phải cậu muốn vẽ sao, tìm chỗ nào yên tĩnh đi.

36. Chương 36: Chương 36

- A, tuyết rơi rồi.

- Tuyết rơi rồi, tuyết rơi rồi.....mau lấy máy ảnh ra đây.....”

- Đẹp quá, đẹp quá....

Người đứng chen chúc trên khu phố đi bộ trước công viên. Tuyết rơi như mưa, không khí giáng sinh tràn đến, ồn ào huyền ảo. Cây thông Noel khổng lồ biến thành anh hề phép thuật khoác trên mình giấy nguyên ước, mặt nạ công chúa, những ngọn đèn nhấp nháy....

Xuân Phi chỉ nghe thấy Bùi Vũ nói – Mình đi mua kẹo hồ lô – sau đó họ bị đám đông xô đẩy về hai phía. Cô cũng không quan tâm đến điều đó, cùng đám đông đi về phía nhà thờ. Còn nửa tiếng nữa là có thể nghe thấy tiếng chuông nhà thờ, sau đó cùng đếm ngược thời gian. Đây là điều mà các đôi tình nhân thích làm nhất, lãng mạn mà không tốn tiền. Trên đường hầu như không có người đứng một mình. Hầu hết là những đôi tình nhân tay nắm chặt tay hoặc những nhóm bạn tụ tập cùng nhau. Những người chưa có người yêu nên nằm ở nhà xem tivi hoặc đến quán bar uống rượu giải sầu.

Nói tóm lại sẽ không giống cô, đứng một mình ở đây như thế này.

Chiếc đồng hồ trong đêm tối giống như vầng trăng treo trên giá đỡ của nhà thờ. Cô ngược nhìn, những bông tuyết rơi xuống mặt cô. Người đứng chật cứng trước cửa nhà thờ. Tiếng người cười nói nhộn nhịp, không khí nóng bừng lên. Khoảng cách an toàn nhất giữa con người với con người là 1m, nhưng dường như lúc này không hề gì. Cho dù có bị va vào người, bị giẫm vào chân thì tất cả mọi người đều cười khi khi, không hề bận tâm.

Trong đêm tối như thế này, dường như tất cả mọi nỗi buồn đều có thể dễ dàng bị tiếng cười che lấp.

Xuân Phi nhìn thấy bóng hình quen thuộc đứng cách cô không đầy hai mét....chiếc áo khoác len màu be tô điểm mái tóc....Đôi chân dài mặc quần bò đẹp nhất trên thế giới này.

Ngắm nghía một lần từ trên xuống dưới. Không sai. Ngắm lần thứ ba, lần thứ tư, lần thứ năm...chỉ là phía sau rất giống....màu tóc chắc là nhuộm....quần áo cùng một nhãn hiệu....nam sinh bây giờ đều thích ăn mặc như thế này....

Tiếng hò hét của mọi người át cả tiếng những bông tuyết rơi lả tả. Tất cả cùng đếm ngược thời gian.

Mười....chín....tám....Cầu mong Thuần Uyên sống vì bản thân mình...

Bảy....sáu....năm....Cầu mong Tô Kính Hy luôn luôn vui vẻ....

Bốn....ba....hai....Cầu mong mình sẽ ngày càng xuất sắc hơn....

Một....Cầu mong Hạ Sâm Triệt nhìn thấy mình. MERRY CHRISTMAS.

Tiếng chuông vang lên, những đôi tình nhân ôm lấy nhau như vừa trải qua một vụ tai nạn. Xuân Phi nhìn thấy cô gái bên cạnh chàng trai vỗ tay hoan hô rồi hét to – Triệt, giáng sinh vui vẻ – Kỷ Vi bá cổ chàng trai nhưng anh chỉ nghiêng mặt. Đôi môi của cô đặt lên má phải của anh. Không ai có thể có được những đường nét hoàn mỹ như anh.

Sau một hồi tự lừa mình lừa người, anh không nhìn thấy cô. Dù đã cầu nguyện nhưng vẫn không nhìn thấy. Trên thế giới này không có ông già Noel. Người ta nói giới hạn ngày thơ của con người là có tin ông già Noel hay không. Từ lâu cô đã không tin có ông già Noel.

Không còn gì để mong đợi, mê tín, ấu trĩ, nực cười. Xuân Phi thấy điện thoại rung lên. Màn hình hiện tên của Tô Kính Hy. Cô nhấc máy, chưa đợi Tô Kính Hy nói cô đã nói trước:

- Kính Hy, em rất muốn khóc.

- Xin lỗi em, vốn dĩ anh muốn đón giáng sinh cùng em...nhưng...nhưng bố anh bắt anh về nhà ăn cơm...Cô anh và chồng cô ấy từ dưới quê lên...

Anh tưởng vì mình mà cô muốn khóc. Xuân Phi gượng cười:

- Không phải vì cái đó....cảm ơn anh đã gọi điện cho em....

- Em không sao chứ?

- Vâng, không sao, em đi ngủ đây. Ngày mai có bữa tiệc giáng sinh, em phải làm việc cực nhọc....Ánh mắt của Xuân Phi bất giác liếc nhìn đám đông. Bỗng nhiên cô thấy giật mình hoảng hốt, tưởng rằng mình hoa mắt. Trên chiếc ghế băng trước nhà thờ, chàng trai trong chiếc áo lông đen tay cầm điện thoại, ngồi bên cạnh anh là cô gái thông minh đáng yêu.

- Này....cô nàng phiền phức....sao em không nói gì....sao chỗ em ồn thế....Chàng trai ngồi trên ghế băng đứng dậy, che điện thoại.

- Anh cũng chuẩn bị tắm để đi ngủ à?

- Ừ, ngày mai đi tìm ông anh tốt cùng ăn bữa cơm chúc mừng nhé....Tô Kính Hy ngồi xuống ghế. Cô gái giúp anh lới lỏng chiếc khăn trên cổ, anh thu mình lại như muốn từ chối, gật đầu tỏ vẻ cảm ơn.

- Tô Kính Hy....

- Hả?

- E rằng ngày mai không có thời gian....Xuân Phi che mặt đi lùi về phía sau – Ngày mai em phải đến hội học sinh làm việc....thôi....anh làm việc của anh đi....còn nữa....cảm ơn anh....

Trận tuyết lớn như thế này có thể che phủ được gì đây? Vết chân, nóc nhà, mái tóc, ghế băng, con đường....nhưng không thể che lấp tiếng cười xuyên qua tầng mây. Sau khi tuyết tan, những thứ này sẽ lại hiện ra, sẽ không mất đi, giống như ký ức vậy, lúc ngủ có thể tạm thời quên lãng nhưng khi tỉnh dậy nó vẫn sẽ còn đó.

Lá cây sau khi cháy hết sẽ để lại tro, tròn xuống đất, biến thành phân bón cho hoa. Hoa nở rồi tàn, để lại hạt mầm. Hạt mầm tròn xuống đất đến mùa xuân biến thành mầm non mơn mớn.

Năm tháng cứ trôi đi như thế, đến chết không thôi.

Những thứ đã hoàn toàn mất đi sẽ ở đâu đây?

37. Chương 37

Anh là người trong trái tim em, vì thế dù anh có làm gì với em, em cũng không sợ.

1.

Hạ Sâm Triệt bắt taxi đưa Kỷ Vi về nhà. Trên đường về anh chỉ nghĩ đến việc sẽ giải thích với Xuân Phi như thế nào. Anh rất muốn đến chỗ hẹn, nhưng vì trước đây đã từng hứa với Kỷ Vi làm bạn trai của cô ấy một lần. Chuyện đó từ lâu lắm rồi, lâu đến nỗi anh đã quên nó, không ngờ lúc này Kỷ Vi lại nhắc tới, anh không thể nuốt lời được.

Căn phòng yên tĩnh tới mức dường như không có hơi người.

Cô ấy là một người yếu ớt, là một đứa trẻ mà người ta không có cảm giác đang tồn tại. Nhưng anh có thể cảm nhận được hơi thở của cô, nó tồn tại ở khắp mọi nơi, nhìn thì có vẻ yếu ớt nhưng lại rất mãnh liệt.

Xuân Phi không có nhà, kim đồng hồ đã chỉ vào hai giờ sáng. Anh bắt đầu thấy lo, gọi điện thoại cho cô nhưng cô không nghe máy. Anh đặt một ngọn đèn dưới đất, nằm trên giường đọc bài. Trong lòng thầm nghĩ chắc là cô ấy về nhà, đang cùng mọi người vui đùa trong phòng khách, để điện thoại trên phòng.

Có lẽ vì đi hát Karaoke với các bạn, tiếng nhạc quá lớn, át cả tiếng chuông điện thoại.

Cũng có thể đi thơ thẩn trên đường, điện thoại bị người ta lấy trộm cũng không biết...Càng nghĩ anh càng thấy rùng mình. Một cô gái yếu ớt lang thang một mình giữa đêm tối, thật là nguy hiểm.

Hạ Sâm Triệt bứt tóc, gần như đã chắc chắn Xuân Phi ở bên ngoài một mình, cũng chắc chắn cô ấy không nghe điện thoại là vì có chuyện chẳng lành. Anh lo lắng bước đến cạnh cửa sổ, hy vọng có thể nhìn thấy

hình bóng nhỏ bé dưới ngọn đèn đường. Nhưng bên ngoài cửa sổ chỉ là một mảng tối u ám. Hạ Sâm Triệt thấp đèn trên cây thông Noel.

Ánh sáng nhấp nháy giống như đom đóm bùng sáng khắp phòng.

Nguồn sáng nhỏ bé, yếu ớt, miệt mài chăm chỉ, thật giống cô ấy.

Đúng lúc Hạ Sâm Triệt mặc áo khoác chuẩn bị đi ra ngoài thì vang lên tiếng xoay cửa. Người Xuân Phi phủ đầy tuyết. Cô vừa bước vào cửa, những bông tuyết trên người bắt đầu tan ra, nhỏ giọt xuống sàn nhà, hóa thành vũng nước nhỏ. Vốn tưởng rằng công viên phun tuyết nhân tạo, nhưng trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay đã đến, những bông tuyết xinh đẹp tung tăng trong gió rét buốt. Trận tuyết đầu tiên không phải là quá muộn.

Xuân Phi ngược mắt nhìn Hạ Sâm Triệt ăn mặc rất chỉnh tề. Một câu nói phát ra từ cổ họng tắc nghẹn:

- Anh cũng vừa về à. Em đi ngủ trước đây. Chúc ngủ ngon!
- Em đã đi đâu? Hạ Sâm Triệt không nghĩ ngợi gì mà vội hỏi.
- Đi loăng quăng thôi. Cô cũng trả lời mà không hề suy nghĩ, câu trả lời không thật lòng.
- Điện thoại của anh hết pin, vì thế không gọi điện cho em được. Xuân Phi, anh xin lỗi, tối mai anh đền có được không, anh mời em đi ăn.
- Không cần. Giọng nói của cô thấp đến nỗi có thể bỏ qua – không sao đâu, cứ coi như ngày cá tháng tư đến sớm.
- Thực ra tối nay anh đón Giáng sinh cùng Kỷ Vi, báo đáp cô ấy vì đã giả làm bạn gái của anh. Anh đã hứa với cô ấy sẽ giả làm bạn trai của cô ấy bất cứ khi nào cô ấy cần.
- Anh không cần giải thích với em – Đóng giả cả việc khi tiếng chuông vang lên thì hôn nhau sao? Xuân Phi cảm thấy có một luồng khí luồn vào người mình.
- Xuân Phi, tối mai chúng ta đi bù có được không?
- Không có thời gian.

Xuân Phi thay dép rồi đi vào phòng ngủ đóng sập cửa lại, dường như không thèm nhìn khuôn mặt đang mỉm cười của anh. Thực ra cô chỉ sợ mình sẽ mềm lòng, bởi vì dễ dàng mềm lòng như vậy khiến cô càng giận bản thân mình hơn.

Hạ Sâm Triệt nhìn cánh cửa lạnh lẽo, đột nhiên cảm thấy buồn. Cô ấy giận thật. Những ngày như thế này mà bị leo cây thì ai cũng sẽ tức giận. Không phải anh không biết ý đồ của Kỷ Vi. Cô ấy là một cô gái hiếu thắng, sẽ cảm thấy thù địch với sự xuất hiện của một cô gái khác. Anh biết tình cảm mà Kỷ Vi giành ình. Không biết từ lúc nào mà mỗi khi nhìn thấy anh, ánh mắt của cô ẩn chứa đầy niềm ngưỡng mộ? Chắc là sau khi Xuân Phi xuất hiện.

Cuộc chiến giữa con gái với nhau tuy không có khói lửa của thuốc súng mà giết người vô hình.

Nhìn khuôn mặt hệt hăng của Xuân Phi, đột nhiên anh thấy mình không thể ngồi yên mặc kệ được. Những cô gái thông minh như Kỷ Vi nên hiểu cách dừng lại đúng lúc.

38. Chương 38

Trong cánh gà phía sau hội trường, Xuân Phi giúp mấy cô gái múa «Hồ thiên nga» lấy giày ba lê. Họ mặc chiếc váy mỏng, bên ngoài có khoác áo lông. Kỷ Vi cũng trong đội này. Các cô gái ai cũng nhăn nhó phàn nàn, lúc thì lạnh chết đi được, lúc thì đây không phải là việc con người có thể làm được. Chỉ có Kỷ Vi là không phản ứng gì, ung dung trang điểm.

Giày múa của Kỷ Vi là đẹp nhất, màu hồng phấn có nơ. Cô ta làm gì có tiền để mua cái này? Chắc là Hạ Sâm Triệt tặng cô ta, chẳng có gì đáng phải suy nghĩ cả. Cô thầm nhủ với mình không được nghĩ nữa.

- Em An Dương, phiền em mang giày lại đây cho chị. Kỷ Vi nói với cô.

Xuân Phi đưa giày cho cô ta. Lúc ấy cô mới nhìn thấy đôi chân của Kỷ Vi biến thành màu hồng không tự nhiên. Như thế này rồi mà không kêu lạnh. Cô thực sự có chút khâm phục Kỷ Vi. Không ngờ cô ta không cảm mà vẫn chuyên tâm trang điểm. Vừa trang điểm vừa nói:

- Em à, chị đang trang điểm không có tay nào mà đi giày cả. Em giúp chị đi giày nhé.

- Không được. Cô lập tức từ chối.

Kỷ Vi dừng tay lại, nhìn cô với ánh mắt như cầu cứu và nói:

- Giúp chị đi mà, nhớ là buộc dây chặt một chút.

Cô không chịu được ánh mắt từ bốn phương tám hướng dồn về phía mình. Vốn dĩ cô đến đây để làm việc vặt, người ta cần gì thì phải làm giúp. Thực ra điểm số đối với cô không hề có ý nghĩa gì. Đến hội học sinh làm việc vặt cũng là cô giáo sai đi, không thể từ chối được. Nói theo cách của cô giáo thì giao việc này cho em là yên tâm nhất.

Hội trưởng hội học sinh sẽ căn cứ vào biểu hiện của những người được cử đến để cho điểm, cứ như là uy hiếp vậy.

Xuân Phi nghiêng răng ngồi xuống nhưng lại có người chạy lên trước đỡ vai cô. Anh hơi dùng sức đỡ cô lên, để người cô ngã vào người anh. Mùi hương quen thuộc, chiều cao, còn có một bờ vai vững trãi. Cô ngược mắt lên nhìn thấy cằm anh. Anh cúi xuống nhìn cô. Hai người cách nhau rất gần, hơi thở hòa vào nhau.

Cô thấy động tác này có chút ngốc nghếch, cúi xuống nhìn khuôn mặt đang ẩn chứa vẻ phẫn nộ của Kỷ Vi.

- Xin lỗi Kỷ Vi, anh không thể xem em biểu diễn được. Anh và Xuân Phi sẽ đi ăn cùng nhau. Em biết đấy, vốn dĩ hôm qua anh có hẹn với Xuân Phi, nhưng lại cùng em đón giáng sinh.

Nụ cười của anh như gió xuân ấm áp nhưng từng từ anh nói ra lại giống như con dao băng sắc nhọn đâm vào trái tim của Kỷ Vi. Cô hiểu Hạ Sâm Triệt. Cái thái độ như không có chuyện gì này của anh, nhìn thì không có gì khác biệt nhưng sự xa cách và khách khí trong câu nói của anh đẩy cô ra xa hàng nghìn dặm.

Xuân Phi cũng cảm nhận được sự xa cách đau đớn ấy. Anh làm như vậy là vì mình. Ý nghĩ này khiến cô không còn thấy oán hận gì nữa. Nắm chặt tay nhau như thế này, hơi ấm của anh lan tỏa vào người cô, từ ngón tay vào tận sâu trong tim.

- Vì sao lúc nào cũng nhìn anh như thế? Hạ Sâm Triệt đang rửa rau, anh ngừng tay nhìn cô – Em thật thú vị.

- Cái gì mà thú vị?

- Thú vị mà. Tối qua thì tức đến nỗi lằm lằm lì lì chẳng nói chẳng rằng. Hôm nay thì lại mơ màng si mê như thế.

- Anh tưởng rằng là vì ai. Xuân Phi bật lại không chút khách khí. Cô nằm bò trên bàn ăn nhìn cuốn sách dạy nấu ăn, có vẻ như toàn là những món ăn rất phức tạp – Chỉ có điều cũng may, đêm giáng sinh gặp một người bạn cùng trường trên xe bus, thế là cùng đón giáng sinh.

- Con trai?

- Vâng, con trai.

- Em đi chơi với con trai đến tận hai giờ mới về.

Xuân Phi vốn định nói với anh là cô và Bùi Vũ lạc nhau trước mười hai giờ, vì đi bộ về một mình nên đến tận hai giờ mới về nhà. Nhưng khi ánh mắt bắt gặp vẻ mặt lo lắng của anh, cô lập tức lộ vẻ đắc trí và nói – Thế thì đã là gì. Trước đây cùng Tô Kính Hy trèo lên sân thượng ngắm sao, ngắm mặt trời rồi còn ngủ cùng nhau. Đối với em, con trai dễ chơi hơn nhiều.

Nụ cười vụt tắt trên khuôn mặt của Hạ Sâm Triệt. Mái tóc rủ xuống che lấp mắt anh. Ai dậy cô ấy những ý nghĩ quái đản này? Rốt cuộc ai dậy cô ấy cái ý nghĩ ngu ngốc ngủ với con trai cũng không có chuyện gì thể này? Anh thật sự muốn giết chết người ấy.

- Anh....Anh Hạ.

Cô thấy anh không cười nữa, không khí lạnh lùng lan tỏa trong không gian. Hạ Sâm Triệt biết vì sao đột nhiên mình lại tức giận. Đêm hôm ấy ai đã mặt dày gọi anh là Triệt, ai đã bảo anh ngủ cùng. Nghĩ đến chuyện ấy, khuôn mặt của anh càng trở nên khó coi hơn.

39. Chương 39

Xuân Phi biết mình đã làm mất đi không khí vui vẻ nhưng cũng không biết đã làm gì không phải với anh. Thế nên lặng lẽ nằm bò ra bàn nhìn anh chạy đi chạy lại. Anh keo kiệt đến nỗi ngay cả từ đơn âm tiết cũng không muốn bật ra. Cuối cùng, đợi đến khi bốn món ăn một món canh đều đủ cả, anh mới ngồi xuống, bình tĩnh nói:

- Mau ăn đi, đại tiệc giáng sinh.

- Anh vẫn chưa tặng quà Noel cho em. Xuân Phi không chịu bỏ qua, làm gì mà tự nhiên xỉ mặt ra. Nếu có tức giận thì người tức giận phải là cô mới đúng.

- Ừ....để ở trường quên không mang về....Hạ Sâm Triệt lập tức thấy áy náy – Ngày mai mang về được không?

Vốn dĩ anh không để tâm tới nó, vì sao mà ngay quả quà giáng sinh cũng quên được, không có thành ý, quá đáng hết mức. Xuân Phi ngồi gầy còm, không có tâm trạng nào để đáp lại. Hạ Sâm Triệt cũng biết mình sơ ý, thế nên áy náy đến nỗi không ăn cơm được. Nhìn khuôn mặt ai oán giống như người phụ nữ bị bỏ rơi của Xuân Phi, anh không khỏi trầm nghĩ vì sao cô ấy lại có nét mặt kỳ lạ như vậy?

Nụ cười của anh lại dịu dàng, ấm áp giống như dòng suối mùa xuân. Đúng vậy, sao anh có thể giận dữ với những người mà kết cấu bộ não kỳ lạ như Xuân Phi được nhỉ? Cô không thấu tình đạt lý đến mức khiến người ta khó mà kiềm chế được. Nhưng như thế mới là Xuân Phi. Chính anh cũng đã nói chỉ cần cô chính là cô là được. Chỉ cần là những chuyện mà cô làm thì anh đều thích ứng, thậm chí bảo vệ cô theo cách của cô.

Hạ Sâm Triệt giật mình vì những ý nghĩ đó của mình. Thích ứng với cô ấy, bảo vệ cô ấy, đúng là ý nghĩ thú vị.

- Anh ơi....

- Hả?

- Anh đã hôn bao giờ chưa? Lại là câu hỏi kỳ lạ, không phải là phạm trù mà con gái nên quan tâm. Cô thậm chí còn không biết cách nhìn đôi môi anh đắm đuối.

- Chưa.

- Không thể nào, tôi quan em nhìn thấy Kỷ Vi hôn anh.

- Thật sao, cô ấy hôn vào má. Anh híp mắt nhìn cô – Thì ra hôm qua em đã nhìn thấy rồi. Vì sao không lại chào một tiếng.

Không cần thiết phải chào chứ. Dù cô có ầm ức tự gặm nhấm nỗi buồn một mình thì cũng không làm chuyện mất hứng ấy. Xuân Phi không hề quan tâm đến chuyện đã qua, ngược lại ghé sát vào mặt anh và nói:

- Nụ hôn đầu tiên của anh thực sự vẫn còn?

Hạ Sâm Triệt quay sang, định nói với cô là dĩ nhiên để cô không nói lung tung nữa. Lòng đổ kỹ của con gái thật là đáng sợ. Nhưng mắt anh tối sầm, mặt của Xuân Phi phóng to ra, đôi mắt to tròn đen nhánh của cô chỉ cách anh mấy cm. Những từ mà anh định bật ra đều bị cô ngậm trong miệng. Đúng như Xuân Phi đã tưởng tượng, bờ môi của anh rất mềm, mềm đến nỗi cô muốn cắn nó.

Có thể dùng từ sấm vang chớp giật để hình dung tâm trạng của anh lúc này.

Cô ấy đang làm gì vậy?

Hạ Sâm Triệt kinh ngạc nhìn khuôn mặt của Xuân Phi cách xa đôi môi của mình. Cô ấy còn lẩm nhẩm:

- A, cũng giống nhau, lẽ nào nụ hôn đầu tiên của con trai đều có cùng một cảm giác? Bờ

môi của Tô Kính Hy cũng mềm như thế này, lúc cắn cứ như là ăn kẹo dẻo vậy.

- Em và Tô Kính Hy đã từng hôn nhau? Nỗi tức giận không tên gần như đốt cháy tất cả lý trí của anh.

- Vâng, vì lần nào anh ta cũng gọi em là cô nàng phiền phức, vì thế em đã trả thù anh ta, cướp đi nụ hôn đầu tiên của anh ta. Cô đắc trí vênh mặt lên, ngón tay gõ xuống bàn ăn. Lúc ấy phản ứng của Tô Kính Hy giống như bị chuột cắn vậy, thật đáng thương. May mà đó cũng là nụ hôn đầu tiên của cô, vì thế anh ấy cũng chẳng thiệt thòi gì.

- Cái kiểu mà ngủ với con trai cũng chẳng sao hãy để anh dạy em nhé.

Hạ Sâm Triệt bước lên trước một bước, bế Xuân Phi lúc ấy vẫn đang ngây người vào phòng ngủ. Cô nhìn rất rõ, khuôn mặt của anh giống như gió bão sắp ập tới vậy. Đôi mắt màu nâu đậm ẩn chứa nỗi tức giận lạnh buốt. Đợi đến khi Xuân Phi biết sợ, cổ vùng vẫy thì đã quá muộn.

Đây không phải là Hạ Sâm Triệt dịu dàng, ôn hòa. Trông anh lúc này đáng sợ giống như Asura đẹp trai nhưng hung ác đến từ địa ngục.

Xuân Phi bị đè xuống giường. Cô chưa kịp kêu lên thì đã bị đôi môi của anh bịt lại. Lúc ấy cô mới biết thế nào là nụ hôn thực sự, nụ hôn chiếm đoạt. Lưỡi anh lấp đầy miệng cô, linh hoạt giống như một con rắn. Xuân Phi cố gắng vùng vẫy, cố gắng kêu lên. Nhưng Hạ Sâm Triệt lại xé quần áo của cô giống như một kẻ điên loạn vậy. Thì ra sức mạnh của con trai và con gái khác nhau một trời một vực. Cho dù là một người nhìn có vẻ gầy gò như anh cũng có thể khiến cô không thể nhúc nhích được.

Lúc mà Xuân Phi gần như tuyệt vọng vì nụ hôn có phần tàn bạo ấy thì cuối cùng anh đã dừng lại, thở hổn hển rồi chống tay lên nhìn cô. Quần áo trên người gần như không còn. Hai từ “thân mật” không đủ để hình dung cảnh tượng lúc này mà phải nói là trần đầy sắc xuân.

- Còn thấy giống nhau nữa không? Hạ Sâm Triệt lạnh lùng hỏi – Nếu em thấy không có gì thì anh có thể tiếp tục.

- Em không sợ. Giọng nói của Xuân Phi run run nhưng lại vô cùng kiên định – Anh chỉ muốn dọa em. Em không sợ.

Cô gái bướng bỉnh không biết sợ là gì. Hạ Sâm Triệt tức đến nỗi muốn ăn tươi nuốt sống cô. Cô ấy hoàn toàn không có chút cảnh giác nào với con trai. Không biết rằng con trai và con gái có thể phát sinh rất nhiều chuyện. Lại còn đắc trí ỉnh là đúng. Người cô đang run rẩy, giống như bông tuyết giữa mùa đông lạnh giá nhưng vẫn cứng đầu nói là không sợ.

Hạ Sâm Triệt gần như muốn từ bỏ. Lẽ nào chỉ có thể dùng cách của cô ấy để bảo vệ cô ấy? Anh quay người sang một bên, ánh mắt hoàn toàn lẫn trong bóng tối.

- Đừng có ép anh. Nói là em sợ, nói là sau này em sẽ không phạm sai lầm như thế này nữa, anh sẽ tha cho em.

- Em không sợ. Bởi vì anh chỉ muốn em học cách bảo vệ bản thân mình. Anh ơi, em không sợ thật mà. Anh không giống với những người con trai khác. Anh là người trong trái tim em. Vì thế dù anh có làm gì với em em cũng không sợ.

Anh là người trong trái tim em.

Vì thế em không sợ gì cả. Dù có sợ đến phát run lên cũng không sao. Sao lại có sự tin tưởng tuyệt đối, tin tưởng bằng cả trái tim như vậy? Đột nhiên Hạ Sâm Triệt phát hiện mình đã làm chuyện ngu ngốc nhất trên thế giới này. Anh sợ tính cách bất cần của cô sẽ khiến cô bị tổn thương nhưng bản thân thì đã dùng cái cách mà mình cho là lo lắng nhất để làm tổn thương cô. Anh tức giận đâm vào tường, sau đó chạy thật nhanh ra khỏi phòng, sập cửa lại.

40. Chương 40

Các bạn nam sinh vui đùa đuổi nhau trên hành lang. Xuân Phi ôm tập vở, đi men theo chân tường. Sắp đến kỳ nghỉ nên cả trường hoàn toàn không có không khí học tập. Khi đi qua phòng học của lớp 12, cô không tìm được dừng lại tìm kiếm hình bóng của Tô Kính Hy. Cô thấy trái tim của mình sắp bị giằng xé đến biến dạng. Muốn nhả tâm bỏ mặc anh nhưng lại lo lắng cho anh.

Đúng là đồ vô tích sự. Cô thở dài bước đi. Đến chỗ rẽ ở hành lang thì có một người cầm đầu cầm cổ chạy tới.

- Xin lỗi...Tô Kính Hy ngẩng đầu nhìn, ngạc nhiên thốt lên – a, cô nàng phiền phức.

- Em đi nộp vở bài tập. Cô muốn đi qua người anh.

- Em sao thế, không nghe điện thoại của anh, cũng không quan tâm đến anh. Em giận gì vậy? Tô Kính Hy cũng tức giận, kéo lấy tay cô không chút nể nang. Cô giằng tay, vở bài tập rơi đầy cầu thang. Xuân Phi chửi một câu “thần kinh” rồi gạt tay anh, cúi xuống nhặt vở. Nhưng Tô Kính Hy mặc kệ, hùng hổ đè người Xuân Phi vào tường.

Xuân Phi không thể nhúc nhích, cô tức giận đá anh ta.

- Được rồi, không nói cho rõ ràng thì không được đi.

Ánh mắt của Xuân Phi đập vào cổ Tô Kính Hy, vẫn là chiếc khăn bướm xường ấy, chắc là món quà mà cô gái kia tặng cho anh nhân dịp lễ giáng sinh. Hôm ấy tuy không nhìn rõ nhưng cô có thể chắc chắn rằng anh khép na khép nép, cố tình nói dối. Anh ta dựa vào cái gì? Lại còn nói chỉ có hai người bạn, họ đều mang họ An Dương. Chắc là bệnh tự kỷ của anh ta đã được chữa khỏi? Lừa dối người khác, đúng là đáng ghét.

Xuân Phi càng nghĩ càng tức giận:

- Nói gì, anh không biết xấu hổ sao?

- Anh làm sao?

- Trên cổ anh là cái thứ rác rưởi gì? Công ty bố anh phá sản rồi à? Anh không mua được thì em mua cho anh.

- An Dương Xuân Phi, em đừng có mà quá đáng quá.

- Em nhìn thấy rồi. Đêm Noel anh ở công viên. Em nhìn thấy hết rồi. Anh nói dối trước mặt em. Cô không tìm được cười chế nhạo – Trông anh tự nhiên lắm, đâu có giống người mới bắt đầu kết bạn.

Bây giờ thì Tô Kính Hy đã hiểu. Anh ngậy người một lúc rồi buông tay cô. Ánh mắt căm ghét của Xuân Phi giống như lưỡi dao lướt qua mặt anh. Tất cả những lời nói và hành động cứu vãn đều không có ý nghĩa gì. Xuân Phi chạy xuống cầu thang nhặt vở bài tập rồi lao đi như một cơn gió.

Từ trước đến nay những chuyện chẳng mấy tốt đẹp gì thì thường truyền đi rất xa.

Buổi tối Xuân Phi vừa ăn vừa mượn laptop của Hạ Sâm Triệt lướt trang web của trường.

Tiểu đề trang nhất đập vào mắt cô: An Dương Xuân Phi thân mật với hotboy của trường.

Kèm theo ảnh chụp.

Tiêu đề của trang thứ hai là: Cuộc điều tra về sức hút của nữ hoàng scandal An Dương Xuân Phi, một cô gái xấu xa, gian xảo.

Cái gì với cái gì đây.

Buổi chiều Xuân Phi chỉ biết cãi nhau, giằng co, hoàn toàn không biết rằng có người đứng ở hành lang của trường dùng máy điện thoại chụp ảnh.

Trên bức ảnh, Tô Kính Hy ấn người cô vào tường. Vẻ mặt của hai người đều rất hung dữ, giống như có mối thù sâu nặng gì vậy.

Đúng là xấu hổ.

Xuân Phi lướt chuột rất nhanh, cô không muốn đối diện với vấn đề này, cũng không quan tâm người khác nói gì. Cô chỉ quan tâm người ấy sẽ nhìn cô với ánh mắt như thế nào. Cô liếc nhìn hình bóng đang rửa bát trong nhà bếp, đang định thở dài thì một hình ảnh trên trang web đập thẳng vào mắt.

Lại là chụp trộm. Trên chiếc xe bus chật chội, cô đứng sau lưng Tô Kính Hy ngã đầu vào người anh. Ánh đèn mờ ảo rơi vào mặt anh. Anh cúi đầu, những ngón tay nhẹ nhàng vuốt tóc cô.

Độ cong trên khớp tay của anh rất hoàn mỹ. Độ cong ấy ẩn chứa sự ấm áp.

Có lẽ lúc cô ngủ, anh cũng nhìn cô như thế, giống như cô lén nhìn anh ở nơi mà anh không nhìn thấy cô.

- Em và Tô Kính Hy cãi nhau à?

- Anh.....Xuân Phi nhảy dựng lên như con mèo bị giẫm đuôi vậy – Anh đi lại không có tiếng động à?

- Haha, đừng có đánh trống lảng. Hạ Sâm Triệt tỏ ra đã biết mọi chuyện – Đừng giấu nữa, anh biết từ lâu rồi.

- Em không giấu.

- Chỉ có điều trong trường thì nên chú ý một chút. Em nhìn những tấm ảnh này này, vốn dĩ không có gì lại biến thành có gì rồi... Hạ Sâm Triệt cúi xuống nhìn, tay trái xoa cằm, tay phải xoay bút, lời nói có chút hồ hững – Ồ, rất thân mật.

Bức ảnh cãi nhau cũng chẳng có gì là thân mật.

Vậy thì anh đang ám chỉ bức ảnh kia sao? Thực ra cũng chẳng có gì thân mật. Xuân Phi ngồi mãi ở một tư thế, vừa động dậy một cái thì thấy cảm giác đau truyền từ chân đến tim. Cô cố chấp đứng lên, sự đau đớn lan đến toàn thân, cơ thể gần như không thể khống chế được ngã ra phía sau. Phía sau là ghế sofa.

- Em.....Hạ Sâm Triệt thấy mình bị đánh bại – Suốt ngày ngồi trên thảm, trời thì lạnh như thế này, không bị co cơ mới là lạ đấy. Trước khi làm việc gì em phải động não suy nghĩ, đừng có lúc nào cũng thể hiện mình. Sau này nếu không có anh ở đây thì em sẽ thế nào.

Cô ngạc nhiên. Anh cũng ngạc nhiên.

Đối với anh cô là gì? Con gái một người bạn thân của mẹ. Cô gái làm việc không biết suy nghĩ, thích thể hiện mình. Một người say xe đến mức không thể tưởng tượng được. Một cô bạn cùng phòng thích gây phiền phức, ăn không ngồi rồi, không biết làm gì. Là một đứa trẻ thiếu năng hoàn toàn không có khái niệm về con trai con gái.

Còn anh là gì? Con trai một người mà mẹ đổ kị nhất. Một anh chàng rất thông minh lại rất dịu dàng. Một thương gia trẻ đã bắt đầu kinh doanh từ năm mười sáu tuổi. Một người tốt bụng yêu thương cả những chú mèo con, cún con bên đường. Một chàng thiếu niên lịch sự nhường chỗ cho người già và trẻ nhỏ trên xe bus.

- Xin lỗi.

- Không có gì.

Sau đó hai người không nói gì. Hai tiếng trôi đi, đến tận khi Xuân Phi vào phòng, ánh đèn qua khe hở cũng biến mất trong đêm tối, lúc ấy Hạ Sâm Triệt mới thực sự thở phào nhẹ nhõm, giống như chạy mấy nghìn

mét, mệt đến nỗi chỉ muốn gục đầu ngủ. Trong hai tiếng ấy, cô ngồi trong phòng khách xem phim thần tượng. Anh nằm bò ra bàn làm đề thi.

Thực ra anh không hề chuyên tâm làm bài, tay run rẩy đến nỗi không viết được chữ. Rất nhiều chuyện chỉ cần nói rõ ràng là xong. Năm sau anh học đại học ở miền bắc nhưng không muốn nói với cô. Anh rất phiền não, tiện tay tắt chiếc laptop bên cạnh.

Vẫn là cái trang web ấy. Anh thấy hai người trong bức ảnh thứ nhất rất xứng đôi. Nét mặt của hai người, chiều cao của hai người đều rất xứng đôi. Ngay cả không gian cũng rất lãng mạn. Thực sự rất thân mật. Sau đó anh lẩm nhẩm – Đáng chết.

41. Chương 41

Mấy hôm quên không mở hòm thư, trong đó lại có thêm mấy bức thư tình, đều là gửi cho Hạ Sâm Triệt. Những cô nàng si tình này đúng là anh đừng không chịu khuất phục. Khi đi ra ngoài, Xuân Phi nhét mấy bức thư tình ấy vào ba lô. Lúc đến trường mới nhớ ra, đang định xé thì Tiểu Thái hét lên và ngăn lại:

- Đừng mà, ỳnh đi, coi như là của người phúc ta.
- Hội trưởng hội học sinh biết bức thư tình mà mình nhận được là do một kẻ lười biếng đổi tên gửi ỳnh thì sẽ thế nào?
- Chép lại thì vẫn là nội dung ấy mà. Hơn nữa nét chữ của người ta đẹp hơn của mình mà.
- Không có thành ý. Cô không còn gì để nói.
- Thế thì biết làm thế nào, chưa chắc anh ấy đã đọc nó. Tiểu Thái nằm bò ra bàn, viết tên mình lên bì thư vừa mới mua. Thỉnh thoảng cô ấy cũng trông sắc khinh bạn. Lớp học của hội trưởng hội học sinh đang liên hoan đón xuân. Sau buổi liên hoan sẽ nghỉ tết. Nếu là bình thường thì Tiểu Thái sẽ không có dũng khí ấy. Cô là quả hồng mềm nhũn chỉ biết ăn to nói lớn.

Xuân Phi mở cánh cửa của phòng họp. Trên bàn không có giáo án. Bóng tối lạnh buốt và đột ngột khiến cô tức giận. Đúng là quá đáng, cứ làm như chỉ có một mình cô sống trong mùa đông giá rét này. Cô giáo là một người ích kỷ, cứ tưởng rằng chỉ cần hai câu khen ngợi là có thể khiến cô vui mừng như trúng thưởng. Cô không phải là học sinh tiểu học, lại còn ngoan với không ngoan. Đúng là một bà già đáng ghét, tâm lý có vấn đề, mãi không lấy được chồng.

Tuy rất ức chế nhưng cô vẫn phải ngồi xuống để tìm. Cánh cửa nặng trĩu của phòng họp giống như tiếng rên rỉ của bệnh nhân. Màng nhĩ bị nén xuống, trái tim cũng nguội lạnh. Nơi đây gần như không có học sinh đến, ánh sáng chiếu vào phòng qua chiếc cửa nhỏ trên bức tường cao vút. Ánh sáng chiếu vào chân của Xuân Phi khiến cô lạnh hơn. Người cô đông cứng đến nỗi không còn sức để đứng dậy.

- An Dương Xuân Phi – cậu đang làm gì ở đây?
- Cậu là.....Cô lại quên anh ta là ai.
- Bùi Vũ. Câu hỏi này khiến anh bó tay – Nét mặt của cậu là thế nào vậy. Lẽ nào sợ quá nên mới thế....haha, mình hiểu rồi, cậu sợ ma.

Xuân Phi tìm thấy giáo án ở chỗ ngồi trong cũi, sau đó gượng lên một cách khó khăn coi như đáp lại. Cô đi lên phía trước, Bùi Vũ mặt dày theo sau.

- Nghỉ tết đi đâu chơi? Chúng ta hẹn nhau đi dạo phố, thế nào? Cùng lắm là mời cậu đi ăn mì khoai tây ngon nhất thế giới. Anh ta thao thao bất tuyệt. Xuân Phi chỉ “ừ ừ à à”, không thực sự để tâm, nghĩ người nhìn xuống mặt đất.

Tâm trạng của cô không tốt lắm. Buổi sáng nghe thấy Hạ Sâm Triệt nghe điện thoại của mẹ. Anh liệt kê đầy danh sách mua sắm, ao bơi, kính chống nắng, thiết bị lặn, kem chống nắng, thuốc dạ dày....Cả nhà học đến đảo Saipan đón tết. Đúng là ý tưởng sáng tạo.

Không thể nghĩ tiếp được nữa, cô thở dài.

- À đúng rồi, bình thường cậu thích xem phim gì? Bùi Vũ tưởng cô chê anh nói chuyện nhạt nhẽo nên chuyển chủ đề nói chuyện.

- Phim thần tượng.

- Phim thần tượng? Cậu thật không giống với cô gái xem phim thần tượng. Còn gì khác không? Ví dụ ngôi sao thần tượng mà cậu thích....

- Không có, chỉ có điều dường như mẹ tôi rất thích Lâm Tín. Thần tượng của những phụ nữ tuổi trung niên. Xuân Phi cảm thấy chán ngán – Cậu hỏi những cái đó làm gì?

- Tập chí điện tử của mình cần cái này.

- Cậu....Cô chỉ muốn đánh cho anh ta một trận – thôi, cậu làm việc của cậu đi, tôi đi đưa giáo án cho bà già khó tính.

- An Dương Xuân Phi, chúc mừng năm mới. Đột nhiên anh ta nói.

- Cảm ơn, cậu cũng thế.

Xuân Phi, chúc mừng năm mới. Anh quên không nói. Cô cũng quên không nhắc anh. Khi Hạ Sâm Triệt gần tiến cô đến cửa, Xuân Phi đi theo sau bỗng dừng chân lại. Anh dặn dò cô phải chú ý an toàn, mặc áo ấm...Những lời ấy cô cũng muốn nói nhưng lại tắc nghẹn ở cổ họng, chỉ kéo áo anh.

- Triệt. Giọng nói của Xuân Phi rất khẽ.

Cô không nói “này”, không nói “anh”, không nói “anh Hạ”, mà gọi tên của anh. Cách gọi vô cùng thân mật. Anh thấy rung động, tay kia véo má cô, đáp lời cô bằng giọng nói hết sức ấm áp:

- Ủ, anh biết rồi, anh sẽ về sớm.

42. Chương 42

Cái tết nào của Xuân Phi cũng giống nhau.

Đi chúc tết từng nhà, dù là những hàng xóm từ đầu năm đến cuối năm không nói với nhau một lời nào. Các em bé hét to, chúc tết ông, bà, cô, chú. Tiền mừng tuổi dưới một trăm tệ không muốn nhận. Xuân Phi còn nhớ hồi nhỏ cũng như vậy. Đó cũng là lần duy nhất trong năm mà mẹ can tâm tình nguyện đưa cô ra khỏi cửa.

Ngày mừng hai đến nhà ông bà ngoại. Mẹ thường mang theo rất nhiều thứ, có thể chất đầy chỗ để của xe taxi. Nhưng đến ngày mừng ba xuống nhà ông bà nội ở dưới quê, mẹ thường mang theo những thứ nhìn thì rất to nhưng chẳng đáng tiền. Nói theo lời của mẹ là với những người ở dưới quê thì như thế này là tốt lắm rồi.

Sau khi làm hết những việc theo thông lệ hàng năm này, Xuân Phi liền nằm lì trong phòng, đọc tiểu thuyết tình yêu, truyện tranh, xem phim thần tượng. Cô không ra khỏi cửa. Thuần Uyên cũng không ra khỏi cửa. Thức ăn đều là đông lạnh, chế biến cũng đơn giản.

Xuân Phi cũng thấy mình không giống con gái. Thuần Uyên đeo tạp dề bận rộn trong nhà bếp. Trong mắt cô, hình bóng của anh dường như xếp chồng lên một người khác.

- Sắp xong rồi. Thuần Uyên tưởng Xuân Phi đói không chịu được nên đẩy cô ra khỏi bếp và nói – Ở đây nhiều khói dầu, em ra ngoài chờ đi.

Mỳ trứng cà chua. Xuân Phi ăn một miếng, giơ ngón tay cái và nói – rất ngon. Chỉ có lúc này Thuần Uyên mới mỉm cười nói cô ngốc nghếch. Cô ngốc nghếch thật, trước mặt Thuần Uyên thông minh ưu tú, bất kỳ động tác nhỏ nào cũng cô cũng ngốc nghếch.

Còn Hạ Sâm Triệt thì sao? Chắc anh cũng nghĩ cô ngốc nghếch. Nghĩ đến anh, đột nhiên cô thở dài. Đêm giao thừa anh gọi điện thoại cho cô, chưa nói được vài câu thì đầu bên kia đã có người thúc giục gì đó, thế nên chỉ chúc tụng qua quýt rồi cúp máy, không biết đang bận cái gì.

Thuần Uyên thấy em gái vẫn còn hơn nửa bát mỳ mà không ăn, chỉ lấy đũa chọc đi chọc lại. Cô ấy lại than thở lại thất thần, chỉ có điều nét mặt vẫn là nét mặt của con gái.

Anh luôn hy vọng cô sẽ thay đổi.

Nhưng trái tim anh rất đau. Chiếc đũa đâm thẳng vào lòng bàn tay của anh, trái tim giống như rơi vào vực sâu thăm thẳm, không nhìn thấy đáy. Tiếng gió rít bên tai, dường như cả thế giới này chỉ còn lại một mình anh.

Chỉ có một mình anh.

Anh biết, anh sẽ tan xương nát thịt, chắc chắn là như vậy. Anh nhắm mắt, như muốn nắm lấy cái gì đó, ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng.

- Anh làm sao vậy?

.....Thuần Uyên ngẩng đầu, nhìn thấy nét mặt lo lắng của Xuân Phi – không sao, hơi mệt.

- Vậy anh đi nghỉ đi, để em rửa bát cho.

- Không cần đâu, con gái rửa bát sẽ ảnh hưởng đến da tay.

- Tay anh còn phải chơi đàn. Xuân Phi bướng bỉnh tranh bát đũa. Cô thấy ngại, dù sao thì có một số điều không thể nói ra được. Vì da mặt quá mỏng hay là điều gì khác. Nhìn thấy khuôn mặt tiêu tụy của Thuần Uyên, đột nhiên cô có dũng khí – Anh, anh đừng cố quá. Anh hãy làm những việc theo ý thích của mình. Em rất ổn, cứ như bây giờ em thấy rất tốt.

Thuần Uyên về phòng mới thấy mệt mỏi. Xuân Phi đã không còn là Xuân Phi của ngày xưa, đã là một cô gái, ngày càng xinh đẹp hoạt bát. Xuân Phi trước đây không thích nói chuyện, nhẫn nhục chịu đựng. Ánh mắt của cô luôn ẩn chứa sự mơ hồ và ngây ngô. Anh hiểu rất rõ sự chuyển biến này của cô là vì ai. Quả thực đó là một chàng trai rất tốt, dịu dàng, tình cảm. Những điều đó anh đều biết.

Anh thích cô em gái như thế này.

Vậy thì cứ thế đi, có thể nhìn thấy cô ấy vui vẻ bao lâu thì vui vẻ bấy lâu.

Dù cho thế giới này có bất công như thế nào, có biết bao đau khổ và tai họa không thể lường trước được nhưng lúc có thể vui vẻ được thì hãy tận hưởng nó.

43. Chương 43

Anh có thể đặt tay trước ngực và nói với em,

anh chỉ yêu mình em, anh có thể làm được điều đó không?

1.

Mùa xuân là thời điểm mà sân bay nhộn nhịp nhất.

Tô Kính Hy thấy khó chịu nhất là lúc chờ kiểm tra. Sân bay đâu đâu cũng là cảnh buồn vui ly biệt, người ta khóc khóc cười cười, giống như ở trong phim vậy. Tô Kính Hy thấy chán nản, nói ra thì cũng chỉ hơn mười tiếng đồng hồ nhưng lại bay đến một nơi cách đây mười nghìn cây số. Nghĩ mà thấy đáng sợ. Không biết ở đó có cùng một bầu trời không, vị trí của chòm sao Tiểu Hùng có ở trên đỉnh đầu ở phương bắc không?

Anh ngồi uống cà phê nhưng chỉ tha thần nhìn cốc cà phê cạnh tay mình. Thuần Uyên xem tạp chí thời trang.

Khi ánh mắt của Tô Kính Hy kiếm tìm trong đám đông ở đại sảnh N lần thì Thuần Uyên mới lên tiếng:

- Đừng tìm nữa, mới sáng sớm Xuân Phi đã đến triển lãm sách rồi.
- Mình không chờ cô ấy. Nét mặt và ngữ khí của anh giống hệt một người, đều bướng bỉnh cố chấp như thế.
- Ha, hai người thật giống nhau. Thuần Uyên hạ thấp giọng nói – Kính Hy, đừng trách nó.
- Cô ấy cũng thật cay nghiệt. Quả người khác tặng cô ấy nói là đồ rác rưởi. Đúng là quá đáng hết mức, không phải là Xuân Phi mà mình đã quen. Thế cũng may, dù sao thì mình có lỗi trước, mọi người có chết cũng không nhìn mặt nhau nữa. Tô Kính Hy nắm chặt tay – Vốn dĩ đã là cô nàng phiền phức, thôi, không quan tâm cũng chẳng sao....

Tiếng người nói và tiếng loa thông báo kiểm tra át đi tiếng nói của anh, chỉ nghe thấy âm cuối vang lên trong không gian, mang theo vẻ không chắc chắn. Không có ai phản bác, có lẽ anh đang đợi sự an ủi của Thuần Uyên, bị mắng vài câu cũng tốt. Nhưng anh nhanh chóng nhận ra rằng đó không phải là tính cách của Thuần Uyên. Chàng trai tuần tú ngồi đối diện anh, nhìn anh với khuôn mặt như cười mà không phải là cười. Tô Kính Hy không chịu đựng được nữa, kéo vali đi rồi hậm hực nói:

- Mình phải đi đây, ông anh tốt cậu thanh toán nhé!

Đến cửa soát vé anh vẫn không tìm được quay đầu lại nhìn. Nhân viên kiểm tra thúc giục khiến anh thấy khó chịu.

Anh đeo ba lô, không còn gì lưu luyến cả. Anh bước đi, chỉ để lại những đường nét hoàn mỹ. Mỗi lần hai người chia tay, đều là Tô Kính Hy dõi theo bóng cô. Cô chưa bao giờ ngoảnh đầu lại nhìn anh.

Trong phim thần tượng thường có những cảnh như thế này: Diễn viên nam chính đưa diễn viên nữ chính về nhà. Diễn viên nữ chính đi đến cửa, đi được một bước lại quay lại nhìn. Diễn viên nam chính ngẩng người nhìn diễn viên nữ chính, gần đi đến chỗ không thể nhìn thấy, giống như sinh li tử biệt thì không thể kìm lòng chạy lại, hai người ôm chầm lấy nhau.

Ha, cảnh tượng này không thích hợp ở đây.

Nhưng Xuân Phi thực sự cảm thấy khó chịu. Cô và Tô Kính Hy ở bên nhau, phần lớn là đấu khẩu, thậm chí đến mức độ vừa nhìn mặt nhau là thấy ghét. Có lẽ vì chưa bao giờ xa cách nên mới thấy sự xa cách đáng sợ đến thế. Tất cả những cái tốt của anh trào dâng trong tim cô, giống như mảnh vỡ, khiến cô muốn khóc.

Xuân Phi đứng nép sau chiếc cột, sau khi chắc chắn những người có liên quan đều đi hết, cô mới ngẩng người nhìn bầu trời. Máy bay đã đưa anh đi rồi, đi đến một nơi cách đây mười nghìn cây số. Xét về múi giờ thì nơi đó cách ở đây bảy tiếng. Lúc cô nghỉ ngơi thì bên ấy mặt trời mới bắt đầu lặn.

Vậy thì cái gì cũng khác nhau. Cứ nghĩ đến điều này, cô lại không thể kìm được ngồi xuống rồi òa khóc.

Khóc xong, cô đứng dậy, ép mình không được giống như người không có việc gì làm suốt ngày bị thương. Trong sách đã viết như thế, sau khi nhân vật nam chính ra đi, nhân vật nữ chính rất buồn....

Những lời đó đều không hợp với họ.

Nếu thực sự chia tay Tô Kính Hy ở sân bay thì cảnh tượng sẽ là Thuần Uyên đứng cạnh tỏ ra không liên quan đến mình, còn hai người sẽ nói chuyện chỉ chọe với nhau, nói không gặp nhau là sẽ vui mừng sung sướng như thế nào. Kết thúc tốt nhất là lúc rời đi, anh có một cái ôm đơn giản đến mức không thể đơn giản hơn. Chắc chắn anh sẽ nhân cơ hội đó véo má cô rồi giẫm vào chân cô.

Hai người cùng hét lên, sau đó lại bắt đầu đấu khẩu, nhộn nhịp từng bừng.

Nếu chỉ để lại nỗi buồn và thương nhớ thì đó là kết thúc xấu nhất. Làm nhân vật nữ chính thật là vất vả.

44. Chương 44

Trước khi vào học phải chuẩn bị rất nhiều thứ, nhưng tâm trạng của Xuân Phi lại vui vẻ lạ thường. Cô không nhần nhần nhớ nhớ như Tiểu Thái, cứ như là sắp bị đưa lên hành hình vậy, lúc nào cũng phàn nàn là chán, chán, chán, vào học là phải thi.

Có rất nhiều người nước đến chân mới nhảy như Tiểu Thái. Cô ấy kéo Xuân Phi ra khỏi nhà, vác cái mặt dày đến nhờ cô dạy học. Cụ thể là hẹn ở đâu đây, thật phiền phức, nếu ở công viên thì sẽ bị lạnh thành kẻ điên mất. Cuối cùng Xuân Phi nghĩ đến ngõ phố thứ bảy. Đó là quán cà phê của Hạ Sâm Triệt. Trong thành phố này, ngõ phố thứ bảy là nơi có thể khiến cô cảm nhận được sự tồn tại của anh nhiều nhất.

Nhân viên phục vụ mang kem đến. Tiểu Thái cắn một miếng rồi hét lên – sướng quá – Chuyện học hành tạm gác xác một bên, cứ như là hẹn Xuân Phi đến đây ăn vậy.

- Có người nào mùa đông ăn kem không? Xuân Phi chống cằm, gạch chân những trọng tâm cần chú ý trong sách. Quyển sách đã bị cô gạch tung tóe. Mỗi lần thi cô đều làm gia sư tạm thời. Trên sách, màu đỏ, màu xanh, màu hồng đủ cả, giống như khuôn mặt nhiều màu sắc.

- Cậu thật là, làm gì mà máy móc thế. Ai quy định mùa hè ăn kem, mùa đông ăn lẩu. Mình cứ thích làm ngược lại. Tiểu Thái vỗ vai Xuân Phi cứ như mình là chị cả vậy – Đây gọi là cá tính, biết chưa?

- Chả trách hội trưởng hội học sinh của cậu không cảm cậu. Thi ra không thích cá tính của cậu. Xuân Phi nói cạnh khỏe.

- Hừ, cậu hơi quá đáng rồi đấy. Người ta vừa mới thất tình. Tiểu Thái chạy lại định ôm cô.

Xuân Phi hét lên – Cái con người quái đản này tránh xa ra, tránh xa ra – Tiểu Thái không hề buông tha cho cô. Xuân Phi sợ cô nên bắt đầu buồn những chuyện mà cô hứng thú.

Từ chuyện bạn gái của một anh chàng đẹp trai nào đó rất bình thường đến buổi biểu diễn của ngôi sao nào đó, hãng mỹ phẩm nào đó vừa ra đời mascara mới, trò game online nào đó vừa ra mắt, cửa hàng nào đó có những món ăn rất ngon, thậm chí còn nói dừng đến siêu thị nào mua đồ bởi vì phòng vệ sinh ở đó rất đông người. Nói mãi nói mãi, nói rất nhiều chủ đề kỳ quái nhưng đến cuối cùng lại dừng lại ở Hạ Sâm Triệt. Tiểu Thái dụ dăng hỏi:

- Hai người đang hẹn hò à?

Xuân Phi ngừng một lát.

- Không.

- Haizzz.....Tiểu Thái thất vọng nhìn cô – sao lại thế được.....

Một cơn gió lùa vào qua khe cửa, nhân viên phục vụ đứng ở cửa nói – xin chào quý khách bằng giọng nói hết sức ngọt ngào. Tiếp đó Xuân Phi nghe thấy tiếng trò chuyện của hai đôi trai gái. Cô gái nói – Anh thật là, chỉ nghe điện thoại thôi mà. Chàng trai cười đáp lại – dù sao thì em cũng không kịp ăn cơm bò.

Ánh mắt của Xuân Phi lướt qua tai Tiểu Thái, ngây người nhìn về phía đó.

Hạ Sâm Triệt kéo vali, đội chiếc mũ len màu trắng sữa, đeo chiếc khăn dài màu đỏ. Anh lịch sự kéo ghế cho Kỷ Vi. Cô ta ăn mặc, trang điểm rất kỹ càng, trông hai người rất xứng đôi.

- A, chị Kỷ Vi và anh Hạ Sâm Triệt. Tiểu Thái cũng phát hiện ra, Xuân Phi chưa kịp ngăn lại thì cô ấy đã quay đầu lại vẫy tay và hét – Hai anh chị, trùng hợp quá.

Chết rồi. Xuân Phi thầm than thở. Cô chưa kịp làm ra vẻ tự nhiên, đành phải để mặc ọi chuyện diễn ra.

Kỷ Vi cũng vậy tay và nói:

- Em An Dương, em Chu, trùng hợp quá.

45. Chương 45

Không biết có phải Kỷ Vi cố tình không. Cô ta yêu cầu đổi chỗ sang phía Xuân Phi. Tiểu Thái tỏ ra rất vui mừng, vô tư ngồi cạnh Xuân Phi. Cô và Hạ Sâm Triệt ngồi đối diện với nhau, không biết nói gì, ngập ngừng mãi mới nói được một câu:

- Anh vừa xuống máy bay à?

- Ừ, chưa kịp gọi điện cho em. Hạ Sâm Triệt cũng thấy không đúng. Cảnh tượng này rất khó giải thích. Xuân Phi bối rối ngồi đối diện với anh, nét mặt có chút không tự nhiên.

Thời gian còn lại đều là Kỷ Vi và Hạ Sâm Triệt nói chuyện, nói về kỳ nghỉ tết và những việc linh tinh phải làm sau khi vào học. Lúc đầu Tiểu Thái còn có thể nói xen vài câu. Về sau cô ấy nằm bò ra bàn, suýt nữa thì ngủ. Đồng hồ chỉ mười một giờ, bỗng nhiên Tiểu Thái bò dậy và nói:

- Trời ơi, muộn thế này rồi, mình mà không về nhà mẹ mắng chết.

Xuân Phi cũng đứng dậy như nhận được lệnh đặc xá vậy:

- Thế à, mình đi cùng cậu.

Tiểu Thái chưa kịp từ chối thì đã bị Xuân Phi lôi đi. Tiểu Thái chậm hiểu không chú ý đến tâm trạng bất thường của cô. Xuân Phi đẩy Tiểu Thái lên tuyến xe bus thứ ba, sau đó đứng chờ xe của mình.

Vì đã khuya nên không có nhiều người, hơn nữa lại là kỳ nghỉ, xe bus đến ngoại ô rất vắng vẻ. Cô tìm một chỗ gần cửa sổ rồi ngồi xuống. Lái xe đang định đóng cửa thì nghe thấy có người gọi. Người đó chen qua cánh cửa gần như đã bị đóng sập lại. Xuân Phi trợn mắt há mồm, đuổi theo xe như thế rất nguy hiểm. Hạ Sâm Triệt thở hổn hển chạy lại, sau khi nhìn thấy Xuân Phi anh liền mỉm cười như trút bỏ được gánh nặng.

- A, may mà đuổi kịp.

- Anh không phải đưa Kỷ Vi về à?

- Em biết suy nghĩ như thế từ khi nào vậy? Anh trêu trọc cô.

Xuân Phi quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Gió đêm lùa vào, rất lạnh. Tất cả nỗi ám ức đều bị gió thổi đi. Chỉ vì một câu nói của anh – May mà đuổi kịp. Mình giận dữ cái gì chứ. Cô thầm trách mình. Hạ Sâm Triệt lấy khăn của mình quàng vào cổ cô, đội mũ len lên đầu cô.

- Em không lạnh. Cô bỏ mũ xuống nhưng bị Hạ Sâm Triệt giữ chặt tay. Anh nói bằng giọng điệu uy hiếp:

- Nếu bị cảm lạnh thì anh mặc kệ đấy.

- Anh không cần đối xử với em tốt như thế. Từ trước tới nay em chưa bao giờ biết suy nghĩ, anh đưa ai về em không nên hỏi. Xuân Phi nắm chặt tay đến nỗi các khớp tay đau nhói – Anh không có nghĩa vụ chăm sóc em. Dù sao – chúng ta cũng không có quan hệ gì.

Chúng ta không hẹn hò. Chúng ta là cái gì cơ chứ?

Xuân Phi lại buồn, nước mắt lưng tròng. Giọng nói kích động quá mức để lộ tâm trạng của cô. Hai người ngồi đối mặt với nhau trong chiếc xe bus trống trải, bởi vì quá yên tĩnh nên giọng nói của cô to đến đáng sợ. Hai hành khách ngủ gật tỉnh dậy rồi lại nhắm mắt.

Dưới ánh đèn, mái tóc màu hạt dẻ của Hạ Sâm Triệt trở nên mềm mại hơn. Trong đêm tối, ánh mắt gọn sóng lẫn lẫn. Đôi môi đẹp và gợi cảm của anh nhếch lên. Tất cả đều ẩn khuất trong bóng tối, mơ hồ không rõ nét.

- Xuân Phi, vậy thì em muốn chúng ta là quan hệ gì?

Khuôn mặt của Hạ Sâm Triệt phóng to trước mắt cô. Hai người thân mật chạm trán. Đúng như anh đã dự liệu, Xuân Phi bất giác đặt tay lên cổ áo của anh. Tư thế muốn đẩy ra được thả lỏng, các ngón tay quấn quanh như muốn kéo anh lại gần hơn. Nhịp thở ầm ập hòa vào nhau. Cô không dám mở mắt.

- Quan hệ yêu đương, thế nào?

Biến chuyện xấu thành chuyện tốt. Đúng vậy. Anh lúc nào cũng vậy, một chàng trai dịu dàng như thiên thần. Xuân Phi có cảm giác lâng lâng, toàn thân nóng ran. Anh ôm cô, để đầu cô ngả vào ngực mình, gần vị trí của tim. Nhịp tim của anh mạnh và kiên định.

Cô bối rối không phải làm thế nào. Đầu óc mê muội – Em em em em em em em em không lạnh –

Anh khẽ nói một tiếng, ngón tay luồn qua tóc cô.

Trong mắt người khác Xuân Phi là một học sinh ưu tú, rất hiền lành, không đáng yêu. Nhưng chỉ khi đứng trước mặt anh cô mới lém lỉnh hoạt bát. Anh hiểu điều đó. Trong thế giới của cô anh là một người hoàn toàn khác. Thực ra anh không nói cho cô biết lộ trình là vì muốn trêu đùa cô. Anh muốn nhìn thấy trên khuôn mặt bình thản ấy gọn lên sự ngạc nhiên, vui mừng và vẻ mặt đáng yêu khi muốn kìm nén những cảm xúc ấy.

Qua tấm cửa kính trên xe, Xuân Phi nhìn thấy Hạ Sâm Triệt đang cười. Cầm anh gục trên đỉnh đầu của cô. Anh rất mệt sao? Nhưng trông anh rất phấn chấn tinh thần. Thế thì điều đó có nghĩa là gì, quan hệ yêu đương sao? Đường như trong tim có thứ gì đó sắp nổ tung. Xuân Phi gục đầu vào lòng anh, giống như con mèo con lông xù.

- Xuân Phi...

- Vâng, sao vậy, không thoải mái à? Cô giật nảy mình, vội ngẩng đầu lên nhìn anh. Ánh mắt của cô bắt gặp ánh mắt của anh. Anh híp mắt lại và nói:

- Xuân Phi, anh rất nhớ em.

Giọng nói của anh mềm mại giống như những cánh bồ công anh bay bay trong gió, bay vào tai cô, rơi vào máu của cô, chảy khắp toàn thân. Cuối cùng nằm yên ở tim.

Em rất nhớ anh, giống như anh nhớ em vậy.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bup-be-khieu-vu-voi-ai>